

FEBRUÁR 8., HÉTFŐ

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

(Az ülést 17.05-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Az Európai Parlament 2010. január 21-én elnapolt ülését ezennel megnyitom.

2. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök. – Mély megrendüléssel tájékoztatom Önöket az Európai Unió Haiti Delegációja helyettes vezetőjének, Juarez Boal asszonynak tragikus körülmények között bekövetkezett haláláról. Juarez Boal asszony korábban, 2002-ig az Európai Parlamentben dolgozott. A január 12-i végzetes kimenetelű haiti földrengésben vesztette életét. A földrengés összes áldozatainak száma 200 000-re tehető. Emlékezetes, hogy a múlt hónapban megtartott utolsó ülés során egyperces néma csenddel emlékeztünk meg mindazokról, akik életüket veszítették a földrengés során. Akkor nem tudtuk még, nem voltunk biztosak benne, hogy az áldozatok között van egy, az Európai Parlamenthez és az Európai Unió tevékenységéhez igen szorosan kapcsolódó személy is – Juarez Boal asszony.

Tegnap tartották meg Ukrajnában az elnökválasztás második fordulóját. Miközben várjuk a szavazás hivatalos végeredményét, a szabad és átlátható választás kapcsán szeretnék gratulálni az ukrán népnek. Erről szólnak ugyanis az Ukrajnából kapott jelentések. Hivatalos értesítést még nem kaptam ugyan, de az Európai Parlament tagjai, azok a kollégáink, akik megfigyelőként jelen voltak a választáson, arról számolnak be, hogy néhány olyan panasztól eltekintve, amelyek a választási szabályok nyilvánvaló megsértéséről szóltak, a választásban részt vevők abszolút többségének a tevékenysége összhangban volt az eljárási szabályokkal és megfelelt a demokratikus választások kívánalmainak. Ez Ukrajna szempontjából óriási eredmény. Emlékszünk rá, hogy öt évvel ezelőtt egészen más volt a helyzet. Ma azt kívánjuk Ukrajnának, hogy az ország javát egy demokratikusan és békésen megválasztott elnök szolgálja. Emellett a lehető legjobb kapcsolatokat kívánjuk kialakítani Ukrajnával. Az elmúlt években tapasztalt politikai bizonytalanság ellenére látható, hogy Ukrajnában a demokrácia szilárd alapokon áll.

Szeretném egyúttal megragadni a lehetőséget, hogy felszólítsam az ukrainai politikai erőket, hogy tegyék félre nézeteltéréseiket, és együtt lássanak neki a társadalmi és gazdasági reformok, valamint az igazságügyi és alkotmányos reformok végrehajtásának, továbbá arra, hogy folytassák az európai menetrenddel kapcsolatos tevékenységüket. Ismételten szeretném kijelenteni: az Európai Unió komolyan törekszik arra, hogy jó, baráti kapcsolatai legyenek Ukrajnával. Vonatkozik ez a jövőben megalakuló kormányra és az ellenzékre egyaránt. Reményeink és elvárásaink szerint Ukrajna együttműködik velünk ebben a kérdésben. Osztozunk a feladat súlyában és a felelősségben. Szerdán az ukrainai választások nyomán kialakult helyzetről fogunk vitatkozni. Meghallgatjuk az Európai Parlament ott járt tagjainak beszámolóit. A választásokat megfigyelő európai uniós küldöttség vezetője Paweł Kowal volt. A küldöttség tagjai a helyszínen tartózkodtak, figyelemmel kísérték a vasárnapi szavazást és az ezzel kapcsolatos információkat fogják megosztani velünk.

Holnap kerül sor az új Európai Bizottsággal kapcsolatos szavazásra. Ebben a parlamenti ciklusban ez lesz az egyik legfontosabb momentum. Országaink választópolgárait képviselve demokratikus szavazás során fejezzük ki akaratunkat, ezért tehát a holnapi nap nagyon fontos lesz.

A holnapi ülésen az Európai Parlament és a Bizottság közötti kapcsolatokról szóló új keretmegállapodásról szóló állásfoglalásról is szavazunk. A megállapodás szövegét Önök megkapták. Ez egy nagyon fontos jogi aktus, amely meghatározza, hogyan működik majd együtt e két intézmény a következő parlamenti ciklusban.

Szerdán sor kerül egy másik fontos vitára is a pénzügyi üzenetadatoknak a terrorizmusfinanszírozás felderítésére irányuló program céljából történő feldolgozásáról és az Amerikai Egyesült Államok részére való átadásáról. Ezen a vitán én magam fogok elnökölni. Az Európai Parlament különleges fontosságot tulajdonít a személyi adatok védelme megfelelő színvonalon történő biztosításának. Országaink szavazópolgárai közvetlenül választottak meg bennünket, felelősséggel tartozunk tehát nekik, másfelől ugyanakkor tisztában vagyunk a SWIFT-megállapodás fontosságával is. E lényeges és felelős döntés

meghozatalakor ezeket a prioritásokat Parlament összes tagjának figyelembe kell vennie. A szavazás csütörtökön lesz. Én nem lehetek jelen a szavazáskor, mivel az Európai Tanács brüsszeli ülésén veszek részt.

Most egy másik ügyről szeretném tájékoztatni Önöket.

A tőlem jobbra helyet foglaló úrnak (*David Harley úr*) az Európai Parlamentben eltöltött 35 esztendő után ez lesz az utolsó ülése.

(Taps)

A nyugdíjrendszer működik ugyan, de ez néha nem nagyon tetszik nekünk, mert elvesztünk egy ilyen felelősen gondolkodó kollégát, aki segített nekünk abban, hogy oly sok éven keresztül hatékonyan végezhessük munkánkat – Ön tehát itt hagy bennünket, *David Harley úr*.

Minden jót kívánok Önnek az elkövetkező esztendőkre. Remélem, időnként eljön majd az üléseinkre megnézni, hogy megy itt a munka, és talán kapunk is néhány tanácsot Öntől a jövőben. Még egyszer nagyon köszönjük.

(Taps)

3. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

4. A bizottságok tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

5. Tárgytalan írásbeli nyilatkozatok: lásd a jegyzőkönyvet

6. Petíciók: lásd a jegyzőkönyvet

7. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

8. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

9. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

10. Egyes dokumentumokra vonatkozó határozatok: lásd a jegyzőkönyvet

11. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

12. Ügyrend

Elnök. – Kiosztották az Elnökök Értekezlete által 2010 február 4-én az eljárási szabályzat 137. cikke alapján összeállított végleges napirendtervezetet. Ebben a következő módosításokat javasolják:

Hétfő:

Nincs változás.

Kedd:

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) képviselőcsoportja kérelmet nyújtott be arra vonatkozóan, hogy a napirend egészüljön ki az euróövezet országainak nehéz pénzügyi helyzetével összefüggő tanácsi és bizottsági nyilatkozatokkal. Ez a pénzügyi gondokkal küszködő tagállamokat érinti.

Corien Wortmann-Kool, a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) E Ház fontosnak tartja, hogy megvitassuk az euróövezet legutóbbi fejleményeit, valamint azokat az intézkedéseket, amelyeket az Európai Bizottság az euróövezethez tartozó veszélyzónában elhelyezkedő országokkal kapcsolatban tesz.

Láttuk, hogy az elmúlt hetekben ezeknek a fejleményeknek igen komoly hatásuk volt az euró árfolyamára, valamint hogy ezek következményeként zavar keletkezett a pénzpiacokon. Éppen ezért, a csütörtöki informális csúcsot megelőzően szeretnénk, ha a Tanács és a Bizottság olyan nyilatkozatot adna ki, amely nem csupán az eddig javasolt tervekre vonatkozik, hanem azokra a lépésekre is, amelyeket az euróba vetett bizalom visszaszerzése érdekében a lehető leggyorsabban még meg lehetne tenni.

Hannes Swoboda, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a lehető leghatározottabban támogatni szeretném az indítványt. Fontos, hogy anélkül vitassuk meg ezt a kérdést és anélkül kezeljük az alapvető problémákat, hogy közben pártpolitikai vitákat folytatnánk arról, ki okolható a válságért.

Két kérésem van. Először, ha ezzel Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjában ülő képviselőtársaim egyetértenek, vegyük bele a címbe a társadalmi hatást is, hogy ezáltal világossá váljék, hogy a válságnak az adott országokat érintő társadalmi hatásáról van szó.

Másodszor, mi a Bizottsággal is párbeszédet kívánunk folytatni, de a problémáról azokkal a bizottsági tagokkal akarunk beszélni, akik ebben a kérdésben a jövőben felelősséggel tartoznak. Mivel az új Bizottság még nem kezdte meg működését, meg kell kérnünk a Bizottság elnökét, hogy személyesen vegyen részt egy ilyen tanácskozáson, vagy küldjön valakit, aki szerepet kap az új Bizottságban, például Almunia urat vagy Rehn urat. Egy ilyen nehéz és fontos vitában ésszerű lenne olyan partnerrel tárgyalni, akire végül a szóban forgó feladat jut majd a Bizottságban.

Elnök. – Ha beleegyezzünk, hogy a kérdésnek megfelelően a szóban forgó kérdés szerepeljen a napirenden, jelen lesznek a Bizottság képviselői. Beszélni fogok Barroso úrral erről. Kíván valaki a kérdés ellen felszólalni? Nem látok jelentkezőt. Áttérhetünk a szavazásra. Ki támogatja a kérést?

Corien Wortmann-Kool, a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) Határozottan támogatom Swoboda úr javaslatát. Mindez természetesen a következményekről szól, ebbe beletartoznak a társadalmi következmények is.

(A Parlament egyetért a kérelemmel)

Szerda:

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja kérelmet nyújtott be arra vonatkozóan, hogy a Horvátország, a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság és a Törökország által elért előrehaladásról szóló 2009. évi jelentésekkel összefüggő vitákra együttes vita keretében kerüljön sor.

Ioannis Kasoulides, a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, mindhárom állásfoglalást valóban a Bizottságnak az Unió bővítése terén elért előrehaladásról szóló jelentését vizsgáló Külügyi Bizottság fogadta el.

Ennek megfelelően tehát lehetőség van ezek együttes áttekintésére, megvizsgálására és megvitatására.

(A Parlament egyetért a kérelemmel)

Szerda:

A Szabadság és Demokrácia Európája Képviselőcsoport kérelmet nyújtott be, melynek értelmében a napirendet szóbeli választ igénylő kérdéssel kívánják kiegészíteni, amelyet a Bizottságnak a külföldi tulajdonosok spanyolországi ingatlanjaival összefüggésben kívánnak előterjeszteni.

Marta Andreasen, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, tudom, hogy a múlt héten az Elnökök Értekezletén nagyon zsúfolt volt az időbeosztás, ami nem tette lehetővé annak megvitatását, kiegészüljön-e a napirend ezzel a ponttal, de a januári plenáris ülésen – amint ezt mindnyájan tapasztalhatták – a különféle képviselőcsoportok tagjai a külföldiek spanyolországi ingatlanjaihoz kapcsolódó visszaélések tárgyában felvetett kérdésekkel összefüggésben aggodalmuknak adtak hangot. A szerda esti időpont jó alkalom a Bizottság számára, hogy e tárgyban választ adjon a kérdésekre.

Ezért arra kérem kollégáinkat, támogassák ezt a javaslatot. A Szabadság és Demokrácia Európája Képviselőcsoport nevében arra kérném Önöket, tartsunk név szerinti szavazást. Ha a többség támogatja a javaslatot, szeretném indítványozni, hogy egy második név szerinti szavazás során állásfoglalás elfogadásával zárjuk le a vitát.

Gerard Batten (EFD). – Elnök úr, szeretném támogatásomról biztosítani Andreasen asszony indítványát, mivel választókerületeinkből sokan írnak nekünk ezzel a problémával kapcsolatban, és úgy gondolom, ez olyasvalami, amit a Parlamentnek meg kellene vitatnia.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, csupán jelezni szeretném, hogy egy erősen Európa-ellenes csoport az Európai Parlamentet használja fel arra, hogy ezt a kérdést felvesse. Maga a felvetés üdvözlendő, én mégis ellenzem, elnök úr.

(Taps)

(A Parlament elutasítja a kérelmet.)

Gerard Batten (EFD). – Elnök úr, szeretnék egy apró ügyrendi megjegyzést tenni. Ott ülő kollégám (Guy Verhofstadt úr) „Európa-ellenes” csoportként utalt ránk. Ez nem igaz, mi Európai Unió-ellenesek vagyunk.

Elnök. – Ez nem ügyrendi kérdés volt. Kérem, ne tegyen megjegyzést egy ügy tartalmi vonatkozásaira a napirend összeállításakor, amikor ilyesmire nincs idő.

Csütörtök:

Az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésével kapcsolatos ügyekről szóló vitára vonatkozó javaslatot terjesztett elő. A képviselőcsoport a Madagaszkárról szóló vita helyett – elsősorban Mumia Abu-Jamal kapcsán – a halálbüntetéssel foglalkozó vita lefolytatását javasolja.

Sabine Lösing, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, úgy véljük, hogy a madagaszkári kérdés ma nem annyira fontos. Ezért az a kérésünk, hogy az arra szánt időt Mumia Abu-Jamal, afroamerikai újságíró ügyének megvitatására használjuk, akit egy rendőr 1982-ben történt meggyilkolása kapcsán bűnösnek találtak egy olyan tárgyalást követően, amelyet közvetett bizonyítékokra alapoztak.

Mumia Abu-Jamalt halálra ítélték és 30 éve várja az ítélet végrehajtását. Ezidáig semmilyen kielégítő magyarázatot nem találtak a gyilkosságot övező eseményekre, a bizonyítékokkal kapcsolatban pedig soha nem folyt megfelelő nyomozás. A halálbüntetés ugyanakkor az emberi jogok megsértésének általunk ismert egyik legnyilvánvalóbb formája. Bár az ügy tárgyalása során a halálbüntetést életfogytig tartó börtönbüntetésre lehetett volna enyhíteni, január végén a vád képviselője elutasította ezt a lehetőséget. Abu-Jamal úr élete ma nagyobb veszélyben van, mint eddig bármikor. Szeretnénk az ügyet a plenáris ülésen megvitatni, hogy eldönthessük, milyen lépéseket tegyünk annak érdekében, hogy halálbüntetését felfüggeszték, és hogy Mumia Abu-Jamal igazságos tárgyaláson kapjon lehetőséget ártatlanságának bebizonyítására.

Véronique De Keyser, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, nem tagadom, hogy Mumia Abu-Jamal helyzete nagyon súlyos, és hogy az ügy kétségtelenül vitára érdemes. Ugyanakkor a madagaszkári helyzet teljesen kaotikus. Az egész ország egy olyan átmeneti rezsim uralmától szenved, amely törvénytelenül került beiktatásra, és amely anarchiába viszi az országot.

Nagyon nehéz azt mondani, hogy az egyik ügy kevésbé súlyos, mint a másik. Úgy vélem, Madagaszkár megmenthető. Elnök úr, lehet tiltakozni az Egyesült Államoknál és kérni a halálbüntetés felfüggesztését. Nem ez lesz az első és sajnos, attól tartok nem is az utolsó ilyen eset. Akárhogy is van, képviselőcsoportom nevében kijelentem, hogy nem vonjuk vissza azt az állásfoglalást, amelyet Madagaszkár tárgyában előkészítettünk, ahol az egész lakosság is veszélyben van.

Elnök. – Az Önök javaslatának megfelelően a probléma alapos elemzését követően nyilatkozatot fogok tenni az ügyben.

(A Parlament elutasítja a kérelmet.)

(Az ügyrendet elfogadják)⁽¹⁾

13. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – A következő napirendi pont egyperces felszólalások politikai jelentőségű ügyekkel kapcsolatosan.

⁽¹⁾ Egyéb ügyrendi módosítások: lásd a jegyzőkönyvet

Elena Oana Antonescu (PPE). . – (RO) A román kormány vizsgálja a gyorsételekre kivetendő adó bevezetésének lehetőségét abban a reményben, hogy ez érezhetően csökkenti majd azoknak az embereknek a számát – különös tekintettel a gyerekekre és fiatalokra – akik az ilyen típusú ételeket választják, amelyek az emberi szervezetre közép- és hosszú távon rendkívül károsan hatnak.

Az adó körültkintő megoldás lehet válság idején, de egy ilyen intézkedés megfelelő megvalósítása esetén annak hatása túl mehet a pénzügyi vonatkozásokon és érintheti az oktatást is. Így egyre több ember megtanulhatja, hogy saját egészségük megőrzése az étrendnél kezdődik. Az ilyen típusú adók által létrehozott forrásokat kizárólag olyan programokra kellene felhasználni, amelyek a közvéleményt tájékoztatják azokról az összetevőkről és anyagokról, amelyek az emberekre károsak lehetnek.

Az elhízás okozta betegségek egyre nagyobb mértékben terhelik a tagállamok egészségügyi rendszerét, az elhízás és a gyorsételek között pedig bizonyított a kapcsolat. Az egészséges táplálkozás népszerűsítését az Európai Unió kulcsfontosságú politikájává kell tenni, mégpedig késedelem nélkül. Öröndetes és rendkívül hasznos lenne egy olyan európai politika létrehozása, amely több tagállam által összeállított ösztönzőket alkalmaz. Ez hozzájárulhatna ahhoz, hogy az Európai Unióban egészségesebb legyen a táplálkozás.

Jarosław Kalinowski (PPE). . – (PL) Elnök úr, az Európai Unió mezőgazdasági termelői és kereskedői számára szükséges nyersanyagellátás biztonságáról szeretnék beszélni, amely nyersanyagokra a takarmány- és állateledel-előállítók is szükségük van. Az európai ellátási láncot veszélyeztető tényezők között az egyik leglényegesebb az Európai Unióban az ott eddig nem engedélyezett, géntechnológiával módosított szervezetek fajtái ismert, elfogadható, igen alacsony szintű jelenlétének hiánya. A legfrissebb kutatások szerint 2015-re világszerte körülbelül 120 új GMO-fajta válik a mezőgazdasági termelés részévé. Megoldás híján a helyzet hozzájárul a takarmány és állateledel árának emelkedéséhez, aminek következtében számos európai termelő kiszorulhat a piacról. A legfrissebb példa a tavaly július óta tartó helyzet, amikor szójaszállítmányokban találtak bizonyos mennyiségű géntechnológiával módosított változatokat. Ennek jelentős hatása volt az egész állateledel- és takarmányláncra, mivel Európa nem képes saját szükségleteit a kontinensen belüli termeléssel kielégíteni, emiatt évente 14 millió tonna szójababot kénytelen importálni.

Ádám Kósa (PPE). . – (HU) Szeretném megkérni az elnök urat vagy a Parlament elnökségét, hogy az Európai Bizottság felé jelezze azt, hogy az én munkám során fél év alatt kétszer is írásban kérdést tettem fel a Bizottság számára. Első esetben súlyos késéssel kaptam meg a választ, második kérdésemre pedig – november 30-án adtam be – és a mai napig nem érkezett válasz. Gondolom, hogy fontos lenne az, hogy az Európai Unión belül az intézmények közötti párbeszéd és a kapcsolat megfelelő legyen. Kérem szépen, jelezzék, hogy a munkám ennek érdekében akadálymentes legyen és hogy a válaszokat megkapjam.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). . – (HU) Tisztelt Elnök úr, kedves Kovács biztos úr! Nagyon jó dolog, hogy az Európai Uniónak végre lesz egy arca idézőjelben mondva, külügyminiszter asszonya, Cathy Ashton. Az ő meghallgatásán ő egy mondatot szolt Kínáról, amelynek globális jelentőségét ebben a körben nem kell hangsúlyozni. Megdöbbentő volt, hogy egyetlen parlamenti képviselő, akinek joga volt Kínáról kérdezni, nem tett föl kérdést Kínáról, holott nemrégiben éppen a koppenhágai klímacsúcson érte az Uniót egy nagy pofon, hogy az Egyesült Államok és Kína a hátunk mögött megegyezett. Az is döbbenetes, hogy az Európai Tanács története során soha nem tárgyalta meg az Európai Unió Kínához fűződő kapcsolatát. Ezért kérem Elnök urat, szólítsa föl az Európai Tanácsot, hogy tűzze napirendjére az Unió és Kína stratégiai viszonyát és az Európai Parlament pedig a jövőben Kína súlyának megfelelően foglalkozzon ezzel a kérdéssel.

George Sabin Cutaş (S&D). . – (RO) A következő Európai Bizottság legfontosabb feladata a tagállamok közötti gazdasági egyenlőtlenségek csökkentése oly módon, hogy a költségvetési és monetáris politika szintjén szoros együttműködést hoz létre.

Az együttműködési készség nyilvánvaló a gazdasági válság kezdete óta, a további együttműködés pedig elengedhetetlen. Ezzel együtt, amikor a költségvetés szintjén egyeztetésre van szükség, figyelembe kell venni azt a tényt, hogy az Európai Unióba különféle gazdasági szerkezetű országok tartoznak. Bizonyos országok gazdaságát tehát a nagyobb ívű ciklikus mozgások jellemzik, mivel itt nagymértékű állami beruházásokra van szükség, a növekedési potenciál ezekben a gazdaságokban pedig nagyobb, mint az EU fejlett gazdasággal rendelkező országokban.

A Stabilitási és Növekedési Paktumot, valamint az eurővezetethez történő csatlakozás jelenlegi eljárását ezért olyan rugalmassági klauzulákkal kell kiegészíteni, amelyek egy teljes gazdasági ciklus vonatkozásában lehetővé teszik az állami kiadások elemzését, hogy ennek megfelelően a tagállamokon belüli beruházások szükség esetén megvalósíthatóak legyenek. Ezzel lehetővé válna, hogy minden tagállam a saját gazdasági szintjének megfelelően fejlődjön.

Anni Podimata (S&D). . – (EL) Elnök úr, az utóbbi napokban az euróövezet tagállamainak gazdaságára irányuló példátlan és összegangolt támadásnak lehettünk szemtanúi, amelynek során olyan országokban, mint Görögország, Portugália és Spanyolország, az államkötvények nagyarányú ingadozása tapasztalható.

Nyilvánvaló, hogy ezeket az országokat általában az euróövezet gazdasági kohéziója, ezen belül különösen az euró elleni támadásra használják. Azok a mechanizmusok, amelyek a globális válságot előidézték, ma gátlástalan spekulatív tevékenységet folytatnak a legsúlyosabb pénzügyi problémákkal küszködő országok rovására.

Ezért tehát nem egyszerűen arról van szó, hogy értékeljük a deficit leküzdésére irányuló intézkedéseket. Az igazi kérdés ez: akarunk-e olyan, a szolidaritást célzó intézkedéseket hozni európai szinten, amelyekkel védjük az euróövezetet és magát az eurót, illetve elfogadjuk-e azokat a politikákat, amelyek az alapvető gazdasági kohézióra, nem pedig csupán a pénzügyi kohézió biztosítására irányulnak.

Carl Haglund (ALDE). . – (SV) Elnök úr, ez év eleje óta az EU kéntartalomra vonatkozó irányelve belvízi hajózásban 0,1 százalékban rögzíti a kikötőbe érkező hajóknál használt üzemanyag kéntartalmát. Környezetvédelmi szempontból ezt mindenképpen jó. Az egyre inkább környezetbarát hajózás kialakítása különösképpen fontos.

Jelenleg a legtöbb tengerjáró és teherszállító hajó nehézelajjal üzemel. A Balti-tengeren környezetvédelmi megfontolások miatt jónéhány éve a 0,5% kenet tartalmazó, úgynevezett alacsony kéntartalmú nehézelajat használjuk. A tengeri hajózásban használatos alacsony kéntartalmú üzemanyag környezetvédelmi szempontból nem okoz problémát, mivel a fő cél a városi környezeti terhelés csökkentése. Szerintem tehát ez az EU által követendő irányvonal – azaz az alacsony kéntartalmú nehézelaj használatának ösztönzése.

Az előttünk álló kihívást az jelenti, hogy a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet által létrehozott Marpol-egyezmény ajánlása szerint 2015-től kezdődően a Balti-tengeren az összes hajó esetében a felső határ 0,1% lenne, aminek a Balti-tengerre nézve katasztrofális következményei lehetnek. Szeretném tehát erre felhívni képviselőtársaim figyelmét és arra biztatnám az embereket, hogy ne ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Chris Davies (ALDE). . – Elnök úr, a parlamenti kollégák időnként nagyon megnehezítik barátaik életét. Az Elnökség a Lisszaboni Szerződés előírásainak teljesítése céljából többletkiadásokra tett javaslatot a Parlamentben és a képviselőcsoportokban dolgozó munkatársak 1 50 fővel történő növelése érdekében, ami komoly kiadásnövelést jelent egy olyan időszakban, amikor országaink polgárai között igen sokaknak a közkiadások csökkenésével és adóemeléssel kell számolniuk.

Több mint tíz éve foglalkozom az együtdöntéssel elfogadott jogszabályokkal. Nem hiszem, hogy ilyen sok munkatársra lenne szükségünk. Úgy vélem, a jelenlegi munkatársak feladatainak hatékonyabb elosztásával és munkájuk hatékonyabb kihasználásával elkerülhető a költségvetés kiadásainak növelése.

Mindnyájan, akik valamilyen tanácsban – vagy kormányban – dolgozunk, tudjuk, hogy időnként csak a meglévő keretek adta lehetőségeken belül végezhetjük el munkánkat. Nem tehetünk tehát olyasmit, amivel nem tudunk elszámlolni. Az ilyen helyzetek próbája mindig a következő: ki tudunk-e állni a nyilvánosság elé és el tudjuk-e magyarázni, mit is teszünk polgárainkért? Véleményem szerint ebben az esetben erre nem lennénk képesek.

Marek Józef Gróbarczyk (ECR). . – (PL) Elnök úr, az Európai Unió energiabiztonságának alapját a gázellátás diverzifikációja képezi. Amennyiben olyan helyzetet teremtünk, amelyben egy adott irányból érkező szállítmánytól válunk függővé, ez hosszú távon nem pusztán az energiaellátás vonatkozásában borítja fel az egyensúlyt, hanem az egyes gazdaságok szempontjából is. Ennek fontosságát Európában senki nem értheti jobban, mint a posztkommunista országok, amelyek még mindig Oroszország befolyása – erőteljes befolyása – alatt állnak. Az északi gázvezeték kizárja a diverzifikáció lehetőségét és korlátozza a balti-tengeri kikötők fejlődésének lehetőségét, különösen az Európába irányuló gázellátás új, diverzifikált beszerzési forrását, a swinoujscie-i gázterminált. A gázvezeték kedvezőtlen hatása mellett van egy másik, ökológiai szempont is. A tavalyi jelentés egyértelműen illusztrálja, hogy az északi gázvezeték megépítésének negatív hatása lesz. Felhívom a Bizottságot, hogy ismételten indítson vizsgálatot a kérdésben.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). . – (FR) Elnök úr, arra lennék kíváncsi, milyen intézkedéseket vezet majd be az Európai Unió, azért, hogy tiszteletben tartsák a menedékjogot és a Földközi-tenger déli partjai felől érkező menekültek jogait.

Sokan közülük törekeny vízi járműveken érkeznek, és afrikai menekültek ezrei fulladnak vízbe anélkül, hogy ilyenkor valaki felemelné a szavát. A Tanács és a Bizottság valóban komolyan veszi az olyan kérdéseket, amelyek az emberi jogok és humanitárius segítségnyújtás körébe tartoznak?

Moratino úr azon kijelentései alapján, amelyek a probléma biztonsági szempontú megközelítésének erőteljesebb érvényesüléséről, valamint a Frontex számára elkülönített többletforrásokról – amiről a Tanács nemrégiben határozott – szólnak, nem vagyok erről meggyőződve.

Hölgyeim és uraim, rajtunk múlik, hogy cselekedeteinkkel intézkedéseinket értékrendünkkel összhangba hozzuk. A dolog sürgős, mivel emberéletek forognak kockán.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). . – (GA) Elnök úr, az elmúlt néhány hét során az észak-írországi békefolyamat részét képező tárgyalásokra került sor. Nagy-Britannia és Írország politikai pártjai és kormányai vettek részt ezeken a tárgyalásokon. Céljuk elsősorban a rendfenntartó erőknél a londoni Westminsterben lévő Parlament fennhatósága alól a belfasti Nemzetgyűléshez történő áthelyezése volt. A tárgyalások résztvevői más fontos kérdéseket is megvitattak.

Örülök, hogy ezek a tárgyalások végül a felek közötti megállapodással zárultak és biztos vagyok benne, hogy ezt az előrehaladást az Európai Parlament is üdvözlí. Remélem, hogy mostantól egyéb olyan kérdésekkel is foglalkozhatunk, amelyeket eddig nem rendeztünk, illetve nem oldottunk meg. Ezáltal olyan stabil politikai intézmények megteremtésének irányába indulunk el, amelyek az egyenlőség, hatalommegosztás és kölcsönös tisztelet alapján működnek majd.

Paul Nuttall (EFD). . – Elnök úr, azért kértem lehetőséget erre az egyperces felszólalásra, mert így kívánom felhívni a figyelmet arra, milyen szörnyű hatással van az északnyugat-angliai választókerületben lakó emberek életére a kéthetenkénti éjszakai szemétszállítás.

Vegyük például saját lakóhelyemet, Bootle városát, ahol sok család él előkert nélküli sorházakban, ahol a ház mögött is kevés hely van. Elképesztő, hogy itt az emberek kénytelenek a szemetet kéthetenként kitenni a ház elé.

Ez természetesen szemétkupacokat jelent, mivel nincs tárolóhely. Forró nyári idő esetén ez nyilvánvalóan a kórokozók elszaporodásához vezet, ami viszont közegészségügyi kockázatot jelent.

De miért is mondom el mindezt ebben a Házban? Azért, mert a kéthetenkénti szemétszállítás az EU hulladéklerakókról szóló irányelvnek közvetlen következménye, amely irányelvet itt a Parlamentben a brit Munkáspárt és a Konzervatívok egyaránt támogatták. A magam részéről remélem, hogy a brit szavazók közül sokan figyelembe veszik ezt, amikor az idej általános választások során az urnákhoz járulnak.

Andreas Mölzer (NI). . – (DE) Elnök úr, két nap múlva fogjuk megvitatni a testszkennerek kérdését. A vita során foglalkozunk majd a repülőterek biztonságának általános kérdésével, más szóval azzal, hogyan vélekedünk az Európai Unió repülőtereinek biztonságáról. Az Európai Unió gyakran hoz állítólagos, illetve néha valószínűsítő terrorfenyegetéseken alapuló elhamarkodott jogszabályokat. Ez nem javítja a repülőterek biztonságát. Hatására még komplikáltabb és neveségesebb intézkedések születnek.

Ha meggondoljuk, a vasútállomások helyzete alapvetően hasonló a repülőterekéhez. Általában véve a vasútállomásokon nincsenek biztonsági intézkedések, legalábbis ami az Európán belüli és az országokon belüli közlekedést illeti. Felvetődik a kérdés, eltűzöttak-e aggályaink a repülőterek biztonságát illetően. A féktelen bürokrácia és a biztonsági intézkedések végeláthatatlan sora nem növeli a biztonságot, ugyanakkor további kellemetlenségeket okoz a légi utasoknak.

Krzysztof Lisek (PPE). . – (PL) Elnök úr, ahogy már említette, szavazni fogunk az új Európai Bizottságról. Amint elnök úr jelezte, ez valóban igen fontos szavazás lesz, olyan pillanat, amelyhez számos remény fűződik, nemcsak az Európai Parlament képviselői és az európai kormányok tagjai, hanem elsősorban az Európai Unió polgárai részéről. Ebben a vonatkozásban egy közös európai uniós külpolitika kialakítása különös jelentőséggel bír, így tehát még nagyobb kihívás vár Ashton bárónőre ezen a területen.

Két új problémával kell szembenézni. Az első, amiről elnök úr már beszélt, Ukrajna. A választások eredményétől függetlenül új politika megalkotása és következetes megvalósítása válik szükségesé Ukrajna vonatkozásában, egy Európai Unió politikáé, amelynek célja, hogy Ukrajna számára a jövőben lehetővé váljék az Európai Unió tagság elérése. A másik probléma Fehéroroszország. Szeretném bejelenteni, hogy néhány órával ezelőtt sajnálatos módon újabb, az emberi jogok megsértésére irányuló esemény történt

Fehéroroszországban. A fehérorosz rendőrség behatolt az Iwieniecben lévő Lengyel Házba és megakadályozta a Fehérorosz Lengyelek Egyesületének tevékenységét.

Gabriel Mato Adrover (PPE). . – (ES) Elnök úr, múlt év decemberében az Európai Unió és a Marokkói Királyság között megállapodás jött létre a mezőgazdasági termékek kereskedelmének liberalizációjával kapcsolatban. Sajnálatos módon az egyezmény tartalmával kapcsolatosan csak a médián keresztül jutottak el hozzánk információk.

Ezek az információk az Európai Unióba irányuló paradicsom mennyiségének növeléséről szólnak, ezt pedig kategorikusan ellenezzük, tekintettel arra, hogy több alkalommal előfordult, hogy a Marokkói Királyság nem tartotta tiszteletben az Európai Unióval szemben fennálló kötelezettségeit. Az Európai Bizottság annak ellenére tagadja, hogy ilyen helyzet kialakult volna, hogy az OLAF (Európai Csalás Elleni Hivatal) maga is elismerte azt.

Nem hagyhatjuk, hogy a Bizottság továbbra is figyelmen kívül hagyja ezt a helyzetet és ne vegye figyelembe a Kanári-szigetek, Andalúzia, Murcia és Alicante termelőinek igényeit. Ezért tehát határozott kérésünk, hogy a megállapodásokat tartsák be, valamint hogy nagyobb figyelmet szenteljenek a növény-egészségügyi ellenőrzésekre. Emellett a marokkói exportszállítások ütemezését rugalmasabbá kell tenni, ami lehetővé tenné az export egész évre történő eloszlását.

Paulo Rangel (PPE). . – (PT) Elnök úr, szeretném megragadni az alkalmat, hogy feleljem a szavam az ellen, ami ma Portugáliában történik, ahol a média rávilágított egy olyan kormányzati tervre, amelynek célja az újságok, a televíziós csatornák és a rádióállomások szólásszabadságot veszélyeztető ellenőrzése lenne. Ezen a héten például Mário Crespo igen jól ismert újságíró rovatát is cenzúrázták a miniszterelnök – illetve minden valószínűség szerint a miniszterelnök – sugallatára.

Ebben az összefüggésben José Sócrates miniszterelnök kielégítő magyarázattal tartozik az O País portugál újságnak és tisztáznia kell, hogy az ellenőrzés, megkurtítás, illetve a cenzúra eszközeivel nem korlátozza Portugáliában a szólásszabadságot.

Mivel ez az eset megtörtént, Portugáliában immár nem a törvény ereje szabályozza az államot, hanem a formálisan működő törvény, amelynek keretén belül a miniszterelnök tevékenysége pusztán a formalitásokra, eljárásokra és a bürokráciára szorítkozik anélkül, hogy cselekedeteit illetően kielégítő magyarázattal szolgálna.

Azt akarjuk, hogy Portugáliában az irányadó jogszabályok alapján működjön az állam!

Véronique De Keyser (S&D). . – (FR) Elnök úr, január 27-én hajnali két órakor gázrobbanás rázta meg Liège városának történelmi központját. A városi tanácsban dolgozó kollégáimmal együtt én is a robbanás helyszínén tartózkodtam és csodával határos módon eltűnt a robbanást. 14 ember azonban életét veszítette a robbanás során. Tucatnyi a sérült és 500 személy kényszerült lakóhelyét elhagyni.

Nem csupán az áldozatokról és azok családjairól szeretnék itt megemlékezni, hanem a tűzoltókról és a mentésben részt vett összes személyről is, akik kivételes bátorságról tettek tanúbizonyságot az esemény során. Ennek kapcsán kívánom emlékeztetni Önöket arra, hogy az Európai Unióban a tűzoltókkal kapcsolatban egyetlen szabályzat sem született eddig, valamint arra, hogy saját hazámban – más országokhoz hasonlóan – ezt a szakmát még mindig nem tekintik veszélyes foglalkozásnak. A tűzoltókra vonatkozó európai szabályzat megalkotásáért emelek szót, mivel számos esetben az egyes országok határán túli helyszíneken is szükség van segítségükre.

Elnök. – Köszönöm a nyilatkozatot és azt is, hogy felhívta figyelmünket erre a tragikus eseményre, amely hozzánk, Belgiumhoz olyan közeli helyszínen következett be. Valóban tragikus eseményről van szó. Nagyon köszönjük. Szeretnénk kifejezni legmélyebb együttérzésünket mindazoknak és mindazok családjának, akik a tragédia következményei miatt szenvednek.

Rosario Crocetta (S&D). . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, felszólalásom célja, hogy rámutassak annak az iparleépítési folyamatnak a súlyosságára, amelyik számos szicíliai ipari központot érint, különös tekintettel a FIAT-csoport tulajdonában lévő Termini Imerese autógyártó központra, valamint az ENI-csoporthoz tartozó Gela petrokémiai központra. A Termini Imerese autógyártó központot hátrányosan érinti az egyes EU országokra jellemző alacsony bérezés kapcsán kialakuló konkurencia, a Gela központnak pedig az ázsiai konkurencia okoz károkat.

Figyelemmel az Európai Unió számos régiójában végbemenő, súlyos következményekkel járó iparleépítési folyamatokra, meglátásom szerint eljött az ideje az Európai Bizottság által ezidáig folytatott be nem avatkozási

politika átgondolásának, valamint az európai ipar támogatását szolgáló fontos, stratégiai intézkedések meghozatalának. Ez a felhívás elsősorban az Európai Bizottságnak, valamint az ipar- és vállalkozáspolitikai biztosnak, Tajani úrnak szól.

Jelko Kacin (ALDE). . – (SL) Múlt hét csütörtökön a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság (FYROM) parlamentje az Európai Parlament által Srebrenica kérdésében egy évvel ezelőtt döntő többséggel hozott állásfoglalásunkat érintő, azt támogató nyilatkozatot fogadott el.

Ebben az állásfoglalásban a Parlament fejet hajtott a harcoló felek mindegyikéhez tartozó azon áldozatok előtt, akik a múlt század utolsó évtizedének háborúiban veszítették életüket, nemcsak azok előtt, akik a srebrenicai népirtás áldozatai lettek. A skopjei parlament a harmadik a Nyugat-Balkán országai között, ahol ratifikálták és elfogadták az állásfoglalást, 70 igen és mindössze egy nem szavazat mellett. Egy ilyen arányú többség és konszenzus megérdemli, hogy e Ház is tisztelettel elismeréssel adózzon ennek az eseménynek.

Bár a FYROM semmilyen vonatkozásban nem volt részese ennek a tragikus eseménynek, meggyőzően határozott reagálásuk szolidaritásként, valamint olyan civilizált gesztusként értelmezendő, amely megbecsülést és csodálatot érdemel. A FYROM parlamentjének határozata az összes áldozat iránti tisztelet kifejeződése, ami emellett azt is üzeni, hogy mindnyájan osztozunk abban a felelősségben, amit a Nyugat-Balkán minden országában megteremtendő jobb és reményteljesebb jövő építésének feladata jelent. Lépés a jövő felé, megbékélést szolgáló gesztus az összes szomszédos ország felé, emellett példaértékű magatartás a régió összes országa számára.

Az állásfoglalás megfogalmazásában személyesen is részt vett képviselőként gratulálni kívánok a FYROM parlament képviselőinek politikai bátorságukhoz és ahhoz, hogy ezzel hozzájárulnak a térségen belüli megbékéléshez. .

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). . – (EL) Elnök úr, szeretnék rámutatni, hogy a mostani gazdasági válság körülményei között, amikor bizonyos országok gazdasága recesszióban van, vannak olyan országok, például Görögország, amelyeknek meg kell oldaniuk a nemek egyenlőségéhez kapcsolódó bizonyos kérdéseket, tekintettel arra, hogy a válság súlyosabban érinti a nőket, mint a férfiakat.

Az utóbbi években komoly erőfeszítéseket tettünk és jogszabályokat alkottunk Európában – ezek a jogszabályok bizonyos lehetőségeket és eszközöket biztosítanak ennek a területnek; ugyanakkor a férfiak és nők közötti egyenlő bánásmódról szóló közösségi irányelveket nem ültetik át a nemzeti jogba.

Emiatt tehát – az említett erőfeszítések ellenére – szükség van a nemek közötti megosztottság áthidalására, tekintettel arra, hogy a nők 17%-kal kevesebbet keresnek, mint a férfiak, ezenkívül a munkaerőpiacon a rasszizmus konkrét formáival kerülnek szembe – szeretném kihangsúlyozni, hogy bármilyen szabályozásnak és bármely biztosítást, illetve munkaerőpiacot érintő változtatásnak új társadalmi infrastruktúrák bevezetésével kell együjtárnia.

Zbigniew Ziobro (ECR). . – (PL) Elnök úr, köszönöm, hogy lehetőséget kaptam a felszólalásra, szeretnék ugyanis egy, az éghajlat-politika kiadásával összefüggő kérdéstről beszélni.

Az Európai Unió következetesen tervezi meg éghajlat-politikáját. Nagy jelentőséggel bír ugyanakkor az a tény, hogy ez a politika döntő hatással van a tagállamok gazdaságaira. A különböző tagállamok gazdaságai között meglévő szerkezeti különbségek számításba vételekor egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy a stratégia megvalósításához szükséges kiadások tekintetében az egyes tagállamok által viselt költségek közötti különbség igen nagy lesz. Tény ugyanakkor, hogy az új tagállamok az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése során bőven a Kiotói Jegyzőkönyv által megengedett érték alatt maradtak. Lengyelország esetében a csökkentés mértéke a kötelező 6%-hoz képest csaknem 30% volt, a 15 „rég” tagállam esetében ugyanakkor ez a mérték alig érte el az 1%-ot, miközben ezek az országok 6%-os csökkentés mellett kötelezték el magukat. Ezzel összefüggésben a Bizottságnak minden általa megtett intézkedés során figyelembe kell vennie a különböző tagállamok esetében a gazdaságok differenciált alkalmazkodási költségét – azokat a költségeket, amelyek a különböző tagállamokat az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása csökkentésének a Kiotói Jegyzőkönyv alapján történő végrehajtása során idáig terhelték – ezenkívül véget kell vetni azoknak a változásoknak, amelyek felboríthatják a tagállamok közötti egyensúlyt.

Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Joe Higgins (GUE/NGL). . – (GA) Elnök úr, az ír kormány most készül 21%-os hozzáadottérték-adót kivetni az olyan, önkormányzati közszolgáltatásokra, amilyen például a személyszállítás és hulladék-újrahasznosítás. Az Európai Unió kötelezi az ír kormányt ezeknek az új adónemeknek a bevezetésére. Ezek az adók további

terheket rónak a hétköznapi dolgozó emberekre és azokra a szegény emberekre, akik már most is nagy árat fizetnek az írországi kapitalizmus válságáért. A kormány ezen kívül olyan új vízdíjakat készül bevezetni a lakástulajdonosok esetében, amelyek éves szinten elérhetik az 500–1000 eurót. A dolgozó emberek életszínvonalára nézve ez újabb szörnyű csapást jelent. Emellett a kormány a lakossági ivóvízellátó rendszerek jövőbeli privatizációját készíti elő. Ezennel figyelmeztetem az ír kormányt és az Európai Bizottságot, akik a díjak bevezetése és a privatizáció mellett vannak, hogy ez elfogadhatatlan, és hogy nagyarányú bojkott és a helyi lakosság reakciója lesz rá a válasz. Ezt az újabb gazdasági terhet az ír dolgozó emberek nem hajlandók elfogadni.

Nikolaos Salavrakos (EFD). . – (EL) Elnök úr, holnap szavazzuk meg az új Európai Bizottságot, egyúttal pedig Európai Egyesült Államokká alakulunk. Amint ez az eljárás lezárul, a kialakuló új irányítási forma keretein belül foglalkoznunk kell a közös külpolitika, az Unió tagállamai közötti szorosabb kapcsolatok, valamint a jövő Európáján belüli szolidaritás és tervezés kérdéseivel. Olyan jövő ez, amelynek kapcsán igen nagy körültekintéssel kell majd eljárni az Európai Unió bővítése során, amikor újabb országok válhatnak Európa részévé, és ami ennél még fontosabb, a bevándorlás vonatkozásában, ami Európa szempontjából nagyon komoly probléma, és amelyet véleményem szerint nem csak az egyes nemzeti kormányok szintjén, hanem az Európai Unió közös politikájaként is kezelni kell.

Ezért szeretném felszólítani a Bizottságot és a Parlamentet, hogy különös figyelmet fordítsanak erre a kérdésre.

Louis Bontes (NI). . – (NL) Elnök úr, Önhöz hasonlóan néhány héttel ezelőtt én is Auschwitzban jártam és szembesültem az ott történt borzalmakkal. Képzeltetik, mennyire megdöbbentem, amikor néhány nappal később a Palesztin Hatóság hivatalos hírcsatornáján a zsidókat démonnak beállító, felháborító kijelentéseket hallottam.

Összefoglalva: „A zsidók Allah és az emberiség ellenségei. A próféta ezt mondja: öld meg a zsidókat.” Ezek a kijelentések kifejezetten visszataszítóak, és nézetem szerint az ügy nem maradhat következmények nélkül. Egy olyan testület, amelynek úgynevezett állami televíziós csatornája a „prófétát” idézve zsidók meggyilkolására biztat, többé egy fillért se kapjon – egyetlen fillért se – a fejlesztési alapokból. Az Európai Parlament szorgalmazza a támogatási összegek folyósításának megszüntetését, és adjon hangot az ilyen magatartás miatti felháborodásának.

Nuno Teixeira (PPE). . – (PT) Elnök úr, a közös halászati politika reformjáról szóló zöld könyv – amelynek előadója azori-szigeteki kollégám, Patrão Neves volt – kiváló alkalmat ad arra, hogy egy olyan ágazatról folytassunk vitát, amelynek jelentős szerepe van a legkülső régiók fejlesztésének stabilizálásában.

Madeira különös érdeklődéssel követi a jelenleg zajló tárgyalásokat és úgy véli, fontos annak szorgalmazása, hogy különbséget tegyünk kisüzemi flották és nagy flották között, amelyek esetében különböző halászati szabályokat kell érvényesnek tekinteni. Kulcsfontosságú szempont a pozitív diszkrimináció elvének támogatása, amelynek értelmében a kizárólagos gazdasági övezeten belüli felségvizeken csak a helyi kisüzemi flották tevékenykedhetnek.

Madeira szigetén létfontosságú szempont a halászflokk modernizálása, akárcsak egy olyan stílus alkalmazása, amelynek segítségével hosszú távon biztosítható a halfajok széles skálájának megőrzése. Csak így leszünk képesek az olyan helyzeteket elkerülni, amelyek a gazdasági, környezeti és társadalmi stabilitás szempontjából nem fenntarthatóak.

Végezetül pedig küzdeni fogunk a legkülső régiókon belüli halászat állandó és azonnali támogatásáért.

Romana Jordan Cizelj (PPE). . – (SL) Európában sok kisebbség él, ezeknek jelentős részét képezik az etnikai kisebbségek. Mivel az őshonos kisebbségek az összlakosság mindössze 8%-át teszik ki, a további 6,5%-ot alkotó bevándorló kisebbségeket is figyelembe kell vennünk.

A Unió bővítésének legutóbbi két hullámát megelőzően a tagjelölt országoknak bizonyítaniuk kellett, hogy megfelelnek a kisebbségi jogok területén elvárt kritériumoknak. Ezzel szemben az ekkor már az Európai Unió tagjainak számító országok esetében az ezen országok kisebbségeivel összefüggő politikák, valamint az itt élő kisebbségekkel fennálló kapcsolatok nem képezték semmilyen felülvizsgálat tárgyát. Ez képtelen helyzetet teremtett.

Az utóbbi időben az olaszországi, ausztriai és magyarországi szlovén kisebbségek az igényeiket szolgáló pénzügyi források csökkentésének következtében erőteljes nyomásnak vannak kitéve. Ezért felszólítom az európai politikusokat, hogy a kisebbségi kérdést európai szinten kezdjék komolyan venni. Az új Lisszaboni Szerződés biztosítja a jogi alapot az ilyen intézkedésekhez. Arra is felszólítom az Európai Bizottságot, hogy

olyan tervet készítsen és terjesszen be, amely a Lisszaboni Szerződés kisebbségeket védő előírásainak betartásával összefüggésben részletezi, milyen lépéseket szándékozik tenni.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Szlovákiát a megtévesztés szándékával Metropolisnak nevezett megakaszinó megépítésének veszélye fenyegeti. Miután Szlovénia, Magyarország és Ausztria nem adta meg a működéshez szükséges engedélyeket, a szóban forgó befektetői csoportok most Szlovákiát célozták meg és ott kívánják üzleti tervüket végrehajtani. A pozsonyi Parlament negatív véleményének adott hangot, a döntés azonban nem végleges és a szerencsejáték projekt folytatódik.

A beruházó már különféle eufemisztikus megfogalmazásokhoz folyamodik és multifunkcionális központként mutatja be a projektet. Szó van játszóterekről, aquaparkról és konferenciaközpontról, de egy szó sem esik a megakaszinóról.

Milyen akadályokat tud az EU támasztani annak érdekében, hogy megakadályozza a szerencsejátékkal összefüggő tevékenységek tagállamokban történő folytatását? Hogyan védi az EU a legkiszolgáltatottabb csoportokat? Nem titok, hogy a szerencsejáték együtt jár a bűnözéssel, erőszakkal, szervezett bűnözéssel, prostitúcióval és számos egyéb ezekhez kapcsolódó jelenséggel. Felszólítom képviselőtársaimat és a nemzeti szövetségeket, hogy csatlakozzanak Szlovákia polgáraihoz és velük együtt tiltakozzanak, valamint hogy a nyilatkozat aláírásával támogassák tiltakozó mozgalmunkat.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Roşia Montană neve bizonyára egyre ismerősebben cseng mind az európai intézmények, mind a polgárok számára. Romániának egy olyan területéről beszélünk, amelyen történelmi emlékek találhatók, olyan terület ez, amely felkeltette az UNESCO figyelmét, és amelyet a pusztulás réme fenyeget. A cian bányászati célú felhasználása, amely a térség integritásának lerombolásával és értékeinek megsemmisítésével fenyeget, újra reális alternatívaként árnyalja be a jövőt.

Az utóbbi hetek folyamán a román kormány viselkedése arra enged következtetni, hogy a terület lerombolását elfogadhatónak tekinti, mivel engedélyezte a bányászati tevékenység megindítását. Nagyon kérem az Európai Parlamentet és az Európai Bizottságot, vegye fontolóra annak a lehetőségét, hogy az EU vezetői fórumain közbelépjen, és így megakadályozzon valamit, ami minden kétséget kizáróan ökológiai és humanitárius katasztrófát jelen majd.

Derek Vaughan (S&D). – Elnök úr, az energiapolitikáról kívánok beszélni. Amint azt az egyik előttem szóló már elmondta, a jövő energiaellátásának biztosítása mindnyájunk számára létfontosságú kérdés, ahhoz pedig, hogy ezt a problémát megoldhassuk, a technológiai megoldások szélesebb skáláját kell figyelembe venni: nem egyet, nem csupán a gázt. Nyilvánvalóan a megújuló energiának is meglesz a szerepe, legyen szó a szélenergiáról, biomasszáról vagy árapály-energiáról, de az atomenergiának és a CCS-technológiának is szerepet kell kapnia.

Én ezért üdvözlöm az Egyesült Királyság kormányának az utóbbi időben indított kezdeményezéseit. Számos, megújuló energiát használó új technológiával összefüggő projektet helyezett kilátásba, de ide tartozik az atomenergia és a CCS is. Úgy vélem, ezek a politikák biztosítani fogják a jövőben az Egyesült Királyság energiaellátását, és ezt modellértékűnek tartom Európa többi országa számára is. Természetesen nem hiszem, hogy mindent egy lapra kell feltennünk: a technológiai megoldások széles skálájával kell rendelkezniünk. Itt lévő kollégáimat is arra biztatnám, hogy a jövőben ezt tegyék.

Giommaria Uggias (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a világméretű válság kirobbanását követően az Európai Bizottság olyan intézkedéssel állt elő – a ma tárgyalandó javaslattal – amelynek értelmében felvonná a harcot az adócsalással szemben. A vagyontárgyakkal összefüggő információcsere lehetővé tenné az összes európai ország adórendszere közötti átláthatóság növelését.

Ez jó intézkedés, de nem szabad elfelejtenünk, hogy néhány hónappal ezelőtt az olasz parlamenti többség elfogadta az adópajzs intézményét, amely elrejtje az adócsalókat és megfosztja az európai polgárokat a hía-ból származó bevételtől.

Miközben az egész világ küzd a törvénytörő magatartás ellen, bizonyos országokban a nemzeti jogalkotás sérti a becsületes polgárok méltóságát. Pontosan ez az ok, amiért mi, a *l'Italia dei Valori* és a *Partito Democratico* parlamenti pártok képviselőivel együtt panaszt nyújtottunk be a Bizottságnak.

Tudomásunkra jutott, hogy az általunk megfogalmazott kritika hatására a hivatalos helyeken lépéseket tesznek. Ezért felszólítom a Bizottságot, merje felelősséggel jogtalannak nyilvánítani az olasz adópajzsot és tegye lehetővé, hogy a szóban forgó tőkeösszegeket megadóztathassák.

Marek Henryk Migalski (ECR). . – (PL) Elnök úr, olyan témáról szeretnék említést tenni, amelyről már szóltak, de szeretném megerősíteni az elhangzottakat. Miközben mi itt beszélünk, jogtalan házkutatás zajlik a fehéroroszországi Iwieniecben lévő Lengyel Házban, a Fehérorosz Lengyelek Egyesületének egyik irodájában. Ez a fehérorosz lengyel kisebbség elleni elnyomás egyik újabb megnyilvánulása. Tudom, elnök úr, hogy Ön személyesen járt el az Angelika Borysra kirótt rendkívül magas bírság ügyében, és ezúton szeretném megköszönni a közbenjárását, mivel tényleg kötelességünk segíteni annak a szervezetnek. Ugyanakkor most azért fordulok Önhöz, elnök úr, valamint a Tanácshoz és a Bizottsághoz, hogy arra kérjem Önöket, a lehető leggyorsabban adjanak ki nyilatkozatot és járjanak el az emberi jogok Fehéroroszországban történő megsértésének ügyében – a lengyelek jogainak megsértéséről van szó – mindezt azonban elsősorban az állampolgári jogok megsértésének összefüggésében mondom – más szóval olyasmiről beszélek, ami nekünk, az Európai Parlamentnek, nagyon fontos kell, hogy legyen.

João Ferreira (GUE/NGL). . – (PT) Elnök úr, az elmúlt néhány hét során tanúi voltunk az államháztartás egyensúlyának megteremtése érdekében a tagállamok által meghozandó intézkedésekkel összefüggő, egyre erősödő, alattomos ideológiai kampánynak. Nem véletlen, hogy sokan azok közül, akik ebben a kampányban vezető szerepet játszottak, éppen a jelenlegi gazdasági és társadalmi válságért felelősek közé tartoznak. A korábbiakhoz hasonlóan újult erővel támadják a béreket, a szociális és foglalkoztatáshoz kapcsolódó jogokat, valamint az állam szociális funkcióit.

Válaszul erre a támadásra, tiltakozásképpen portugál dolgozók tízezrei vonultak ki az utcára az elmúlt évtized alatt elenyészett vásárlóerőt helyreállító béremelést, valamint emberhez méltó nyugdíjfeltételeket követelve.

Az államháztartásnak a gazdasági növekedés mértékével kell egyensúlyban lennie, ugyanakkor véget kell vetni a javak elosztásánál tapasztalható súlyos igazságtalanságoknak, amelyek a jelenlegi válság mélyén húzódnak. A dolgozók harcának egyre fokozódó lendülete manapság reményre ad okot, egyúttal pedig a legkézzelfoghatóbb ok, amiért hihetünk egy jobb jövőben.

Godfrey Bloom (EFD). . – Elnök úr, néhány héttel ezelőtt nagyra becsült barátom és yorkshire-i kollégám, Edward McMillan-Scott elhozta ide az Éghajlatváltozással Foglalkozó Kormányközi Munkacsoport (IPCC) elnökét, akit élő legendaként és az éghajlatkutatás gurujaként mutatott be – meg kell mondjam, szerintem valóban úgy nézett ki, mint valamiféle guru – de azután kiderült, hogy vasúti mérnök, aki undorító könyveket ír. Egyébként nekem semmi bajom a vasúti mérnökökkel. A legjobb barátaim közül néhányan vasúti mérnökök és bizonyára ők is olvasnak undorító könyveket – nem is ez a lényeg –, de ez talán magyarázatul szolgál arra, hogy az elmúlt néhány év során az IPCC miért jött elő annyi abszurd, értelmetlen ötlettel.

Nem lenne vajon jó ötlet, ha a Bizottság írna az IPCC-nek és javasolná, hogy válasszanak új, egy árnyalattal képzetesebb elnököt?

Krisztina Morvai (NI). . – (HU) Néhány perccel ezelőtt Anna Záborská képviselőasszony említette azokat a megaberuházásokat, ezeket a különböző kaszinóberuházásokat, külföldiek általi beruházásokat Magyarországon is, amelyek ellen tiltakozott Budaházy György, a magyarországi parlamenten kívüli ellenzék jól ismert vezetője és 12 másik olyan társa az úgynevezett Hunnia ellenzéki csoportból, akik immár közel egy éve előzetes letartóztatásban vannak. Sem az ellenük felhozott bizonyítékokat nincs joguk megismerni, sem pedig a magyar szabályozás különossége és a „habeas corpus” jog sérelme miatt az a bíró, aki hosszabbítja ezt az előzetes letartóztatást, nem veszi górcső alá, nem vizsgálja meg az ellenük fennálló terhelő bizonyítékokat. Felháborítónak tartom, hogy ez az Európai Unióban előfordulhat és ismételten, sokadszorra tiltakozom ellene.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). . – (EL) Elnök úr, szeretnék egy olyan ügyről említést tenni, amelyet politikai értelemben rendkívül jelentősnek tartok; az úgy az egyes nemzeti parlamentekhez és azok Európai Parlamenttel folytatott együttműködéséhez kapcsolódik, amelynek keretében ma Európában erőfeszítéseket teszünk a gazdaságélénkítés és pénzügyi stabilitás megteremtése érdekében.

Ahogy egyre távolabbinak tűnik a hitelválság, mindenki az euró megerősödésének fontosságáról, az euróövezet kohéziójáról, az Európai Unió belüli egyenlőtlenségekről, valamint a fejlesztésre szoruló szolidaritási mechanizmusokról beszél.

Úgy vélem, hogy ennek keretében az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek közötti párbeszéd rávilágít majd közös céljainkra, közös felelősségünkre és arra a szolidaritásra, amelyet európai és nemzeti szinten demonstrálnunk kell, hogy ezáltal képesek legyünk meghozni a megfelelő intézkedéseket és végrehajtani a megfelelő politikákat, azokat a politikákat, amelyeknél gyakran hosszú távon kell tervezni, ami nehezen

belátható, különösen a nemzeti szinten dolgozó kollégáink esetében, akiknek mindezért otthon kell politikai árat fizetniük.

Hiszem, hogy képesek vagyunk kezdeményezni egy ilyen párbeszéd megkezdését.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Elnök úr, a terrorizmus áldozatainak jogairól szóló Európai Chartára fogok hivatkozni.

December 15-én Barrot úr a terrorizmus áldozatainak jogai kapcsán egy Európai Charta létrehozását szorgalmazta. Január 19-én Malmström asszony valóban pozitív szellemben üdvözölte Barrot úr szavait. A spanyol elnökség nevében Pérez Rubalcaba úr spanyol belügyminiszter kijelentette, hogy teljes mértékben támogatja a terrorizmus áldozatait, valamint hogy Spanyolország mind a Bizottságban, mind a Tanácsban mindent megtesz az áldozatok megsegítésének érdekében.

Mindez igen öröndetes. Ideje ugyanakkor, hogy az e hónap 11–13-án Salamancában tartandó, a Terrorizmus Áldozataival foglalkozó VI. Nemzetközi Kongresszussal egyidejűleg a kijelentéseket intézkedések is kövessék. Sok sikert kívánok a kongresszus munkájához. Elnök úr, továbbra is az ezen a területen meglévő kötelezettségek betartását szorgalmazzuk, és mindezt a Parlamenten belülről tesszük.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Elnök úr, kollégám, De Keyser asszony, megragadta az alkalmat és felidézte a Liège-ben január 27-én bekövetkezett tragédiát. Természetesen nem fogom megismételni azt, ami az áldozatokról és a mentőalakulatok munkájáról elhangzott, akik megérdemelnék, hogy tetteikért szobrot állítsanak nekik.

Engem ebben az esetben az aggaszt, hogy az épület tulajdonosa nem volt biztosítva. Pusztán arra a tényre kívánom felhívni a Bizottság figyelmét, hogy hasznos lenne, hogy mielőtt minden állampolgárra kiterjedő kötelező tűzbiztosításról beszélénk, beszéljünk a polgárookra vonatkozó kötelező felelősségbiztosításról olyan károkozás esetére, amelyet esetleg harmadik fél okoz, néha rossz szándékkal, legfőképpen azonban hanyagságból kifolyólag.

Úgy hiszem, hogy a Bizottság – mondjuk a fogyasztóvédelem keretében – javaslatot terjeszthetne elő, ebben az esetben a fogyasztó maga az állampolgár, vagy olyan kezdeményezéssel állhatna elő, amely akár a Parlamenttől is kiindulhatna.

Mindenesetre szeretném megkérni azokat a képviselőtársaimat, akik ebben a kérdésben tudnak engem támogatni, hogy ösztönözzenek minden állampolgárt olyan kötelező felelősségbiztosítás megkötésére, amely harmadik felet érintő bármely kár esetére fedezetül szolgál.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a *Gas Natural* nevű spanyol holdingvállalat a cseppfolyósított földgáz visszaalakítására szolgáló üzemek létrehozására a Trieszt körzetét érintő projektet terjesztett be, amelyet az olasz környezetvédelmi minisztérium elfogadott.

A cseppfolyósított földgáz visszaalakítására szolgáló trieszti üzem műszaki tanácsa felhívta a figyelmet bizonyos lényeges hiányosságokra. Az Európai Bizottság, Olaszország és Szlovénia között 2010. január 26-án megtartott informális találkozót követően Olaszország Európai Unió melletti Állandó Képviselője nyilvánosan arról beszélt, hogy az Európai Unió elfogadta a projektet, miközben a hivatalos szlovén vélemény szerint a szemben álló feleket megállapodásra szólították fel.

Ezt a megállapodást a gyakorlatban esetleg nehéz lesz megkötni, tekintettel a gázzá visszaalakító üzem ügye hátterének atipikus mivoltára. Valójában az derült ki, hogy a garanciákért és biztonságért felelős testületek nem teljesítették feladataikat. Kiderült, hogy mind a külső vészhelyzeti tervek elkészítése mind pedig a vészhelyzetek kezelésének feladatával megbízott állami testületekkel és hatóságokkal való párbeszéd jelentős késésben van, kiderült továbbá, hogy a nyilvánosságot nem informálták a súlyos balesetek kockázatairól a magatartási kódexek vonatkozásában, valamint hogy nincs olyan objektív értékelés, amellyel a nagy kockázati tényezőt jelentő ipari üzemekben bekövetkező esetleges baleset által okozott láncreakciót lehetne felmérni.

Ezen okok miatt úgy véljük, ismételten egy nagy kockázati tényezőt jelentő üzemet próbálnak felépíteni abban a tudatban, hogy eközben semmiféle védelmi, illetve biztonsági intézkedéseket nem foganatosítottak.

Elnök. – Hölgyeim és uraim, az egyperces hozzászólások idejét 15 perccel túlléptük.

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR*alelnök***14. Az adózás területén történő közigazgatási együttműködés - Az adókból, illetékekből, vámokból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtás - A fordított adókvivetési mechanizmus bizonyos családokra alkalmas termékekre és szolgáltatásokra vonatkozó választható és ideiglenes alkalmazása (a 2006/112/EK irányelv módosítása) - A jó kormányzás előmozdítása az adóügyek terén (vita)**

Elnök. – A következő téma az adózással foglalkozó négy jelentéssel kapcsolatos együttes vita.

Ezek az alábbiak:

- Alvarez asszony jelentése az adózás területén történő közigazgatási együttműködésről (A7-0006/2010),
- Dumitru Stolojan úr jelentése az adókból, illetékekből, vámokból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról (A7-0002/2010),
- Casa úr jelentése a fordított adókvivetési mechanizmus bizonyos termékekre vonatkozó választható és ideiglenes alkalmazásáról (A7-0008/2010),
- Domenici úr jelentése a jó kormányzás előmozdításáról az adóügyek terén (A7-0007/2010),

Négy percre átadom a szót az előadónak, Alvarez asszonynak.

Magdalena Álvarez, előadó. – (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Unió alapja a tagállamok közötti szolidaritáson nyugvó kapcsolat. Erre a szolidaritásra jó példa az adózási ügyek területén megvalósuló közigazgatási együttműködés, ami az Unió működésének kulcsfontosságú eleme. Mindez a tagállamok és azok adóhatóságai közötti lojalitásról szól. Ez a lojalitás a partnerek közötti bizalmat jelenti, aminek alapján a partnerek bíznak egymásban, olyan szövetségesként tekintve egymásra, akik nem engedik, hogy a csalók menedéket találjanak náluk, és az országuk területén folytathassák csalárd tevékenységüket.

Az adócsalás beszenyyezi az egész gazdaságot, és komoly kihatással van a központi költségvetésekre, mivel csökkenti a kiadások és a beruházások vállalásának képességét. Ráadásul, sérül a méltányos adózás elve is azon állampolgárok esetében, akik betartják a szabályokat. Tisztességtelen verseny alakul ki, ami a piac elégtelen működését eredményezi. Mindezek a kihatások különös aggodalomra adnak okot, mivel a legutolsó becslések szerint az Európai Unió területén az adócsalások összege eléri az évi 200 milliárd eurót. Ha figyelembe vesszük azt, hogy a fenti számadat kétszerese a Bizottság által javasolt, a gazdasági fellendülés terve összegének, akkor meg tudjuk érteni ennek a számadatnak a nagyságrendjét.

Ezért nagy kihívás előtt állunk, amelyre határozott választ kell adni. A jelenleg érvényben levő irányelv minden kétséget kizáróan az első lépést jelentette ezen az úton. Sajnálatos módon, és az említett irányelvben rejlő minden jó szándék ellenére, a gyakorlati alkalmazása nem hozta meg a kívánt eredményeket.

Itt az ideje, hogy egy lépéssel tovább haladjunk, és új eszközökkel szerelkezzünk fel annak érdekében, hogy az adózási ügyek terén felmerülő kérdésekkel a piac integrációja és a liberalizációja mentén foglalkozhassunk. Ezért örömmel üdvözlöm a Kovács biztos úr által beterjesztett javaslatot, és szeretnék neki gratulálni az egész megbízatása során, és a mai napon a javasolt új irányelvvel kapcsolatban végzett munkájához.

A javaslat több és hatékonyabb eszközt biztosít számunkra, amelyek segítségével fel tudjuk venni a harcot az adócsalás és az adóelkerülés ellen Európában. Ebből a szempontból az új irányelv mennyiségi és minőségi előrelépést jelent. Mennyiségi előrelépés, mivel új kötelezettségeket határoz meg, és minőségi előrelépés, mivel kibővíti és specifikálja a meglévő kötelezettségeket. Az alkalmazási területet azáltal bővíti ki, hogy elmozdulást jelent a kérésre történő információcserétől az automatikus információcsere irányába.

A harmadik új elem a banktitok megszüntetése. Az én véleményem szerint a javaslatban ez a leginkább említésre méltó elem, mivel a banktitok gyakorlata jelenti az adóhatóságok számára a legfőbb akadályt. Az OECD már régóta kéri a banktitok megszüntetését, és most a G20-ak is támogatják ezt a kérdést. Ennek alkalmazása rendkívül hatékony eszköz lesz az EU-n belüli, tarthatatlan adóparadicsomok megszüntetéséhez.

Ezt a célt tűzi ki a mai napon vitára bocsátott jelentés is. Ebben a jelentésben valójában szeretnénk megerősíteni a Bizottság által tett javaslatok eredményeit. Az elképzelés az, hogy javítsuk az új irányelv hatékonyságát és alkalmazási területeit.

Nem kívánok kimerítő kommentárokat fűzni hozzá, és csak a legfontosabb módosításokra koncentrálok. Először is, kibővül az alkalmazási terület, megerősödik az automatikus információcsere alkalmazása, és ami a banktitkot illeti, a javaslat szerint ki kell terjeszteni az alkalmazás kritériumát oly módon, hogy az összhangban legyen az irányelv többi részével. Vannak kompromisszumos módosítások is, nevezetesen azok, amelyek az automatikus információcserére, az adatvédelemre és az adatok titkosságára, továbbá a harmadik országokkal való információcserére vonatkoznak.

Végül, szeretnék köszönetet mondani a bizottsági kollégáimnak a munkájukért és az együttműködési hajlandóságukért. Gratulációt érdemelnek a hozzáállásuk miatt. Széles körű konszenzust sikerült elérnünk. A Ház által küldött üzenet világos. A Parlament egyértelműen elkötelezett az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelem, továbbá az EU-nak a lojalításra, átláthatóságra és tisztességes versenyre vonatkozó elvei mellett.

Theodor Dumitru Stolojan, előadó. – (RO) Az elmúlt időszak pénzügyi és gazdasági válsága erőteljesen rámutatott a szilárd és fenntartható közfinanszírozás meglétének fontosságára minden egyes tagállamban. Azok a tagállamok, ahol jól ellenőrzött a közfinanszírozás, és amelyek rendelkeznek a ciklikusságot kiegyenlítő pénzügyi politikával, pénzügyi ösztönzőket tudtak nyújtani a gazdaságaik számára a válságból való kilábaláshoz.

Ebben az összefüggésben, előadóként, örömmel üdvözlöm az Európai Bizottság kezdeményezését, és a Tanácsnak az adókból és vámokból eredő követelések behajtására irányuló, tagállamok közötti kölcsönös segítségnyújtásról szóló irányelvtervezetét. Ez az irányelv nem csak a hatékonyságot fogja erősíteni ezen a területen a követelések behajtása vonatkozásában, de hozzá fog járulni az egységes piac jobb működéséhez is. Meg szeretném említeni, hogy az irányelvtervezet a követelések behajtásával kapcsolatban több szempontból jelentős fejlődést mutat: a hatóságok közötti információcsere, a követelések behajtásának módszerei, és az Európai Bizottság által megkövetelt visszajelzés az egyre bővülő tevékenység nyomán követéséhez, amint ezt a tagállamok közötti esetek száma is tükrözi.

Készültek módosítástervezetek is. Szeretnék köszönetet mondani azoknak a képviselőtársaimnak, akik olyan módosításokat nyújtottak be, amelyek a korábbinál pontosabban határozzák meg az irányelv alkalmazásának feltételeit.

David Casa, előadó. – (MT) Úgy vélem, hogy ez a jelentés pontosan illusztrálja majd az Európai Unió működésének az intézmények révén megvalósuló hatékonyságát az olyan esetekben, amikor sürgős és különleges figyelmet követelő kérdésről van szó.

Úgy gondolom, hogy amikor az eltűnő kereskedő útján elkövetett, Közösségen belüli adócsalásról beszélünk, azoknak az intézkedéseknek kell figyelmet szentelnünk, amelyeket ebben az ideiglenes rendszerben kell meghozni, melynek célja az európai héa-csalási módozatok megszüntetése. Ezt a csalási módozatot, amint már említettem, az eltűnő kereskedő útján elkövetett, Közösségen belüli adócsalásnak nevezzük. Legsúlyosabb formájában „körhintacsalás” néven ismert, ami szakértő és képzett csalók által elkövetett bűncselekmény.

Az utóbbi időszakban készült tanulmányok kimutatták, hogy a csalásnak ez a fajtája az összes héa-csalás körülbelül 24%-át teszi ki. Ez olyan esetekben fordul elő, amikor egy szolgáltatást nyújtó, illetve árut értékesítő személy számára héa-fizetés érkezik egy közösségen belüli vevőtől, és ez az összeg szó szerint eltűnik anélkül, hogy az esedékes összeget az érintett csalók és bűnözők befizetnék a kincstárba.

Éppen ezért ez lemasolt „körhintacsalásnak” minősül, mivel ez a héa minden olyan országban eltűnik, ahol az adott kereskedelmi tevékenység bonyolódik. A Bizottság javaslata éppen ezért lehetőséget biztosít a Közösségen belüli kereskedelembe rejlő kockázatok megszüntetésére. Biztosítanunk kell azt, hogy ne növeljük a bürokratikus terheket, és ne hagyjuk, hogy a tisztességes üzletemberek szenvedjenek a következményektől. Arra is gondosan kell ügyelnünk, hogy ne alkalmazzuk ezt az ideiglenes intézkedést túl sok termékre, de mindenképpen alkalmazzuk azokra, amelyeket ellenőrizni és értékelni tudunk.

Meg kell említeni az Európai Unió kibocsátáskereskedelmi rendszerét, mivel azt ez a bizottsági javaslat módosította. Kijelenthetjük, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer sérülékenysége következtében egy másik, végrehajtott változtatás azt írja elő, hogy ha egy tagállam úgy dönt, hogy készen áll a rendszer bevezetésére, akkor kötelező a fordított adókvetési mechanizmus alkalmazása minden, az üvegházhatást

okozó gázok kibocsátásával kapcsolatos kifizetésre, mivel szükség van a tagállamok közötti koordinációra és az azonnali cselekvésre.

Jelenleg, és egészen 2012-ig, a kibocsátási jogok körülbelül 90–95%-át kapják azok, akik a legtöbb kibocsátást generálják. Ezeket a hazai kormányok adják ki, és körülbelül 5–10%-uk árverésre kerül. 2013-tól kezdődően a kibocsátási jogok nagyobbik részét árverésre bocsátják, és ezért a rendszer napirenden lévő bevezetése előtt gondoskodnunk kell arról, hogy a piacot megvédjük azoktól, akik ki akarják azt játszani.

Úgy vélem, hogy ha figyelembe vesszük a Gazdasági és Monetáris Bizottságon belüli konszenzust, még azokkal a kompromisszumokkal együtt is, amelyeket sikerült elérnem – a Szocialistákkal, a Liberálisokkal és az összes képviselőcsoporttal –, ennek, szerintem, meg kell alapoznia a korábbinál jóval megbízhatóbb rendszerhez vezető utat. Így tehát, amikor elfogadásra kerül a jelentésem, akkor ezzel komolyan felvesszük a harcot a csalás ellen, és ezért jóval sikeresebbek leszünk az Európai Unión belül a héa-rendszerrel kapcsolatos ügyekben.

Leonardo Domenici, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, habár az adóügyek terén megvalósuló jó kormányzás témája mindig is nagyon fontos volt, a két évvel ezelőtt kezdődő gazdasági és pénzügyi válság következtében még időszerűbbé és fontosabbá vált. Az európai és nemzetközi csúcsertekezletek – a G20-ak – megvitaták és tovább vitatják ezt a témát, különösen akkor, ha az adócsalással és az adóparadicsomok elleni küzdelemmel foglalkoznak.

Mindez fontos. Az elkötelezettség és az akaraterő jele, de ne áltassuk magunkat és ne gondoljuk azt, hogy mindössze csak egy bejelentésre van szükség. Hatékony és folyamatosan működő politikára van szükségünk. Már most is sok problémával kell megküzdeni. Való igaz, hogy túlságosan egyszerű látszatcégeket vásárolni, illetve létrehozni adóelkerülése céljából. Elég az interneten nézelődni: több ezer olyan weboldal van, amelyek cégeket kínálnak eladásra, még az Európai Unió országaiban is. Igen gyakran mindössze annyit kell csak tenni a cégalapításhoz, hogy elküldünk egy e-mailt és csatolunk egy fénymásolatot a beszkenelt útleveletről. Véget kell vetni az adóelkerülés céljából történő fiktív cégalapítások gyakorlatának.

Az általam benyújtott jelentés az Európai Bizottságnak a 2009. április 28-i „A jó kormányzás előmozdítása az adóügyek terén” című közleményén alapul. A jelentés tovább lép azáltal, hogy határozott javaslatokat fogalmaz meg, és felhívást intéz arra vonatkozóan, hogy az Európai Bizottság és a Tanács kötelezze el magát a fenti javaslatok megvalósítása mellett. Az adóparadicsomok, az adóelkerülés, az adócsalás és az illegális tőkemozgások elleni küzdelmet az Európai Unió legfontosabb feladatának kell tekinteni.

És ez érvényes az átláthatóságon, az információcserén, a határokon átnyúló együttműködésen, és a tisztességes adóversenyen alapuló jó kormányzás elvére is. A lényeg az, hogy egyre erősödő együttműködésre és közreműködésre van szükség az adózási ügyek területén az Európai Unión belül.

A meghatározandó általános célkitűzés a globális és többoldalú automatikus információcsere, de ezt, természetesen, az Európai Unión belül kell elkezdni. Amint Alvarez asszony már elmondta, az Európai Unió országaiban, teljes mértékben el kell törölni a banktitkot, és sürgetni kell az olyan ideiglenes elérések (derogációk) megszüntetését, amelyek lehetővé teszik a gyakran kikerült és alábecsült forrásadó alkalmazását, az információcsere helyett.

Nem kívánok belemenni azokba a kézzel fogható javaslatokba, amiket a jelentés tartalmaz. Ugyanakkor azonban hangsúlyozni szeretném, hogy az alábbi dolgokra továbbra is különösen nagy szükségünk van: a héa-csalás elleni küzdelem érdekében ki kell terjeszteni a megtakarítások adóztatásáról szóló 2003-as irányelv hatályát, létre kell hozni egy európai uniós nyilvántartást, amely tartalmazza az adóparadicsomokban számlát nyitó egyéneknek és vállalkozásoknak a nevét, és új lendületet kell adni az adóharmonizációs projekteknek, amit a közös vállalati konszolidált adóalappal kell elkezdni.

Az Európai Uniónak nemzetközi szinten csak egyetlen üzenetet kell küldenie, és a kérésre történő információcsere helyett az automatikus információmegosztás megvalósulása érdekében küzdenie kell az OECD modellek javításáért.

Kovács úr, miután meghallgattuk a többi jelentést is, arra van szükségünk, hogy a Bizottság határozottan elkötelezze magát, és amikor átadjuk a munkát az új Bizottságnak, hangsúlyoznunk kell a fenti prioritások fontosságát. Az Európai Parlamentnek jogában áll felhívni a Tanácsot és a Bizottságot arra, hogy számoljanak be a munkájukról.

Köszönetet szeretnék mondani a képviselőtársaimnak, és különösen az árnyékelőadóknek a munkához való hozzájárulásukért, amit, reményeim szerint, el fog fogadni a Parlament.

László Kovács, a Bizottság tagja. – Elnök úr, tisztelt képviselők, nagy örömmre szolgál, hogy a mai napon, az adó- és vámügyekért felelős biztos megbízatásom utolsó napján, adózási kérdéseket vitathatok meg Önökkel.

Köszönetet szeretnék mondani mindenekelőtt az Európai Parlamentnek, és különösen a Gazdasági és Monetáris Bizottságnak azért a támogatásért, amit a Bizottságnak, és személyesen nekem nyújtottak az elmúlt öt éves időszakban az általunk beterjesztett adóügyi javaslatok többsége vagy inkább talán mindegyike esetében.

A jelenleg megvitatandó adópolitikai kérdések fontos szerepet játszanak abban, hogy a Bizottság el tudja érni azt a célkitűzését, hogy az eddigieknél jobban kezelje az adóelkerülést és az adócsalást, amelyek uniós szinten évente 200 milliárd euró veszteséget okoznak. Céljaink közé tartozik még az átláthatóság és az együttműködés javítása is.

Külön köszönetet szeretnék mondani Domenici úrnak, Alvarez asszonynak, Stolojan úrnak, és Casa úrnak azért, mert konstruktív módon foglalkoztak az adózásra vonatkozó kezdeményezésekkel. Nagy örömmre szolgál, hogy a jelentéseknek a leglényegesebb üzenete az, hogy támogatják a Bizottság kezdeményezéseit. Úgy látom, hogy a jelentések bátorítják a korábbinál erőteljesebb erőfeszítéseket elsősorban az adózási ügyek terén megvalósuló jó kormányzás terén, mind az Európai Unión belül, mind azon kívül, és másodsorban a közigazgatási együttműködést az adózás területén; harmadsorban a kölcsönös segítségnyújtást az adózással kapcsolatos követelések behajtása kapcsán, negyedsorban pedig a héa-csalás, és különösen a körhintacsallás elleni küzdelmet.

Ami a jó kormányzást illeti az adóügyek terén, a Bizottság politikája a globális szintű átláthatóság, információcseré és tisztességes verseny elveinek előmozdítását szolgálja. A Bizottság 2009 áprilisában fogadta el azt a közleményt, ami a határokon átnyúló adóelkerülés és adócsalás elleni küzdelem és az egyenlő feltételek megteremtése érdekében támogatja a fenti elveket az Unión belül, és azon kívül is.

A Bizottság több javaslatot terjesztett elő a jó kormányzás javítása érdekében az Európai Unión belül. A fenti javaslatokról jelenleg is folyik a vita, de remélem, hogy hamarosan elfogadásra kerülnek, és ez alá fogja támasztani azzal kapcsolatos érveinket, hogy más joghatóságok is hozzanak hasonló intézkedéseket.

A Bizottság szilárdan hisz abban, hogy az Unió, és a partner joghatóságok közötti gazdasági kapcsolatok elmélyülésének minden esetben együtt kell járnia a jó kormányzás elve iránti elkötelezettséggel. A Tanács 2008-as következtetései alapján a cél az, hogy a harmadik országokkal kötött, lényeges megállapodásokban szerepeljen egy olyan rendelkezés, aminek alapján az EU partnerei elismerik az adóügyek terén a jó kormányzás elvét, és kötelezettséget vállalnak az alkalmazására.

Különös figyelmet kell szentelni a fejlődő országoknak. A Bizottság szolgálatai jelenleg készítene egy olyan közleményt, ami az adóügyek területén megvalósuló jó kormányzással foglalkozik a fejlesztési együttműködés speciális kontextusában. Ez a közlemény foglalkozik azzal, hogy az adózási ügyek terén milyen szerepet játszhat a jó kormányzás az erőforrások mobilizálása terén a fejlődő országokban, nevezetesen a kapacitások kiépítése révén.

Örömmel fogadtam a támogatásukat abban, hogy teljes mértékben támogatták a Bizottságot az OECD Globális Fórum társintézmények általi felülvizsgálata során, és különösen a nem együttműködő joghatóságok meghatározása terén, a jogkövetés értékelési folyamatának kialakítása során, és a szabványok betartásával kapcsolatos intézkedések alkalmazásakor. Az Európai Bizottságnak a jövőben is aktív szerepet kell játszania annak biztosítása érdekében, hogy minden partner teljesítse vállalt kötelezettségeit.

Ami az adózással kapcsolatos információcserére vonatkozó megállapodások számát – jelenleg 12 – illeti, amelyek megkötése alapján egy ország megkaphatja az együttműködő joghatóság státust, a Bizottság támogatja az erre vonatkozó felülvizsgálati igényt, és azt, hogy minőségi szempontokat, például elsősorban azokat a joghatóságokat, amelyekkel aláírásra kerültek ezek a megállapodások, is figyelembe kell venni. Hogy világosan fogalmazzak, egy olyan adóparadicsom, amelyik 12 megállapodást írt alá más adóparadicsomokkal, egész biztosan nem fogja átlépni a meghatározott küszöbértéket. Másodszor, egy adott joghatóság hajlandósága arra, hogy a jövőben is aláírjon ilyen megállapodásokat, miután már meghaladta a küszöbértéket, és harmadszor, a végrehajtás hatékonysága.

Ami azt a kérésüket illeti, hogy vizsgáljunk meg egy sor lehetőséget a szankciók alkalmazására és az adóügyek terén megvalósuló jó kormányzás ösztönzésére, a Bizottság már most is vizsgál több olyan ösztönzőt, ami uniós szinten segítené elő a jó kormányzás megvalósulását, például, a fejlesztési segélyek fokozott alkalmazását annak érdekében, hogy egyes harmadik országokat bátorítsunk az adózás terén alkalmazott tisztességtelen

verseny megszüntetésére. A lehetséges szankciókkal kapcsolatos munkálatok kevésbé előrehaladott szakaszban vannak, és, természetesen, minden európai uniós fellépésnek figyelembe kell vennie az egyes tagállamok adózási politikáját.

Ugyanakkor azonban van két olyan speciális terület, amelyek vonatkozásában nem teljesen értek egyet Önökkel. Az egyik a nyilvános regiszterek és az adóparadicsomokban beruházókkal kapcsolatos információk nyilvánosságra hozatalára vonatkozik. Véleményem szerint meg kell találni a megfelelő egyensúlyt az adatvédelem és a joghatóságokkal kapcsolatos azon elvárás között, hogy végrehajtsák az adótörvényeiket.

Miközben nem lehetnek korlátozások az információcsere területén a banktitokra, illetve a hazai adózási érdekekre való hivatkozással, az adófizetők jogait tiszteletben kell tartani, és a kicserélt információt szigorúan bizalmasan kell kezelni. A fenti korlátozásokat tiszteletben kell tartani, ezért talán a nyilvános nyilvántartás nem minősül a legjobb megoldásnak.

A másik, aggodalomra okot adó téma a transzferárak kérdése. Önök azt javasolják, hogy térjünk át az összehasonlítható nyereség módszerének alkalmazására annak érdekében, hogy jobban meg lehessen határozni a pontatlan ügyleti árakat, és a leggyakrabban alkalmazott adóelkerülési technikákat. Véleményem szerint, miközben igaz az, hogy az egyes gazdasági szektorok nyereségének összehasonlítása esetleg jelezheti azt, hogy valami nincs rendben, de ez az egy mutatószám önmagában nem elegendő ahhoz, hogy ebből a helytelen transzferár alkalmazásra következtessünk, mert ez esetleg csak egyetlen tényezője az adott multinacionális vállalat leányvállalatai közötti ügyletek kapcsán meghatározott árak pontosságára vonatkozó, jóval szélesebb körű kockázatértékelésnek.

Az összehasonlítható nyereség módszere elfogadható, de csak abban az esetben, ha ugyan arra a következtetésre jut, mint a hagyományos ügyletek módszerei. Az összehasonlítható nyereség módszerére való közvetlen áttérés – amint azt a módosítás javasolni látszik – nem feltétlenül adja meg számunkra a helyes „szokásos piaci árra” a választ.

Az adózás területén megvalósuló közigazgatási együttműködésre vonatkozó új irányelv, az adócsalás és az adóelkerülés hatékonyabb elkerülése érdekében, kísérletet tesz a tagállamok közötti információcsere összes mechanizmusának, és az együttműködés más egyéb formáinak az erősítésére és egyszerűsítésére. Elsősorban azt javasolja az irányelv, hogy a közigazgatási együttműködés céljából a tagállamok közötti kapcsolatokban szűnjön meg a banktitok. Nagy örömmel üdvözlöm az Alvarez asszony jelentéséből tükröződő, a fenti javaslattal kapcsolatos építő jellegű hozzáállást és támogatást.

Tisztában vagyok azzal, hogy a bizottságokban folyó viták egyik legellentmondásosabb pontja az automatikus információcsere vonatkozó módosítások voltak, amelyek célja az automatikus információcsere opcionálissá, a tagállam döntésétől függő lehetőséggé tétele.

Szeretnék emlékeztetni arra, hogy ennek a javaslatnak a célja az összes típusú információcsere és közigazgatási együttműködés, de különösen az automatikus információcsere javítása az Unión belül, ami az adócsalás és az adóelkerülés egyik legfontosabb pillére.

A kérésre történő információcsere, mint OECD-modell, támogatása minden bizonnyal elfogadható megközelítés a harmadik országok esetében, de egy olyan, teljesen integrált belső piacon, mint az EU egységes piaca, a tagállamoknak sokkal ambiciózusabbnak kell lenni, és tovább kell lépni. Fel kell tudni használniuk a rendelkezésükre álló legjobb eszközöket az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelem politikai célkitűzésének megvalósítása érdekében.

Észrevettem, hogy a jó kormányzásról szóló jelentéstervezet hangsúlyozza, hogy alapszabályként kell kialakítani az automatikus információcsere, mint olyan eszközt, amivel véget lehet vetni a fiktív jogi személyek adóelkerülési célból való felhasználásának. Észrevettem azt is, hogy a jelentés örömmel fogadja a közigazgatási együttműködésről szóló új irányelvre vonatkozó javaslatot, mivel ez, egyebek mellett, kiterjeszti az irányelv hatáskörét oly módon, hogy beletartozna az összes adónem, és megszünteti a banktitkot. Ezért arra kérem Önöket, hogy ne szavazzák meg a PPE képviselőcsoport által beterjesztett új módosítást arról, hogy a jelentésből maradjon ki minden, az automatikus információcsere vonatkozó hivatkozás.

Ami azokat a módosításokat illeti, amelyek magánjellegű adatok védelmével kapcsolatos egyértelmű szabályok meghozatalára vonatkoznak, szeretném hangsúlyozni, hogy a tagállamok minden esetben kötelesek tiszteletben tartani az ezzel a témával kapcsolatos jelenlegi közösségi jogszabályokat, következésképpen a fenti szabályokat a jelenlegi irányelvtervezet minden további módosítása nélkül is be kell tartani. Ugyanakkor, az egyértelműség kedvéért, el tudok képzelni egy általános ismertetést a jelenlegi közösségi szabályokról.

Ami az értékelési rendszerekkel és követelményekkel kapcsolatos módosításokat illeti, úgy vélem, hogy a javaslatban előrevetített, és az Elnökség kompromisszumos szövege által megerősített szabályoknak megfelelő keretet kell biztosítani, tükrözve a javasolt módosítások szellemét.

A Bizottság, elvileg, el tud fogadni néhány módosítást, mint például azt, amely bevezetné, hogy a Bizottság az automatikus információcsere hatálya alá tartozó jövedelmi és tőkekategóriák technikai színvonalának javítása céljából elfogadjon felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat, miközben az érintett kategóriákat magában az irányelvben, és nem bizottsági eljárás során kell meghatározni. Ez is összhangban áll a Tanácsban jelenleg folyó viták irányvonalával.

A Bizottság, elvileg, el tudja fogadni a banktitokkal kapcsolatos azon módosításokat is, amelyek nem tennének különbséget az adófizetők között az adózás szerinti lakhely alapján. Továbbá, a Bizottság elvileg szintén elfogadja a tisztviselők jelenlétét és részvételét a közigazgatási jellegű vizsgálatokban.

A Bizottság a Tanácsban folyó mérlegelések során megvédi a fenti módosításoknak a szellemét anélkül, hogy formálisan módosítaná a javaslatát, mivel úgy tűnik, hogy a kompromisszumos szöveg már tükrözi a fenti rendelkezéseket.

Most pedig szeretnék rátérni a Bizottságnak az adókból eredő követelések behajtása terén nyújtandó kölcsönös segítségnyújtással kapcsolatos javaslatára. Az adók visszaszerzéséről szóló hazai rendelkezések hatálya az adott ország saját területére korlátozódik, és a csalók ezt úgy használták ki, hogy azokban a tagállamokban, ahol tartozásaik vannak, fizetésképtelenné váltak. Ezért a tagállamok egyre nagyobb mértékben kérik a többi tagállam segítségét az adók behajtása érdekében, de a jelenlegi rendelkezések csak a tartozások 5%-ának behajtását teszik lehetővé.

A Bizottság javaslatának célja az, hogy a korábbinál jobb segítségnyújtási rendszert biztosítson, olyan szabályokkal, amelyeket könnyebb alkalmazni, és amelyek rugalmasabb feltételeket biztosítanak a segítségnyújtás kéréséhez. Amint tudják, az ECOFIN 2010. január 19-én megállapodásra jutott az irányelvtervezet általános értelmezése kapcsán. Nagyra értékelem a Stolojan úr jelentésében az ezzel a javaslattal kapcsolatban megnyilvánuló támogató magatartást.

A Bizottság elvileg el tudja fogadni azt a módosítást, miszerint az érintett tagállamok közötti megállapodás függvényében, a felügyeleti hatáskört a felkért tagállamban a kérelmező tagállam tisztségviselői gyakorolják. A Tanács kompromisszumos szövege ezt is tükrözi. Ugyanakkor azonban a Bizottság nem tud elfogadni más módosításokat, így például a rendszeres és automatikus információcsere bevezetését a követelések behajtása terén, mert ez aránytalan közigazgatási terhekhez vezethetne, és mert ez vonatkozna a problémamentes követelésbehajtási helyzetekre is. Mindezek ellenére a Bizottság, a tagállamokkal együttműködve, meg fogja vizsgálni annak a lehetőségét, hogy miként lehet továbbfejleszteni az adóbehajtás területén megvalósuló együttműködést, és foglalkozni fog a felmerülő problémákkal.

Hadd fejezzem be végül azzal, hogy néhány szót szólok a fordított adókitételezési mechanizmus választható és ideiglenes alkalmazásával kapcsolatban a Bizottság által tett javaslatról. A több tagállam által jelentett új és aggodalomra okot adó csalási módszerekre történő gyors válaszadás érdekében ennek a javaslatnak az a célja, hogy biztosítsa az érdekelt tagállamok számára, a választható és ideiglenes mechanizmusok révén, az úgynevezett fordított adókitételezés módszerének alkalmazását, melynek során néhány, az adócsalásnak rendkívüli mértékben kitett szektorban, az ügyfél felelős a hű megfizetéséért. A javasolt irányelv értelmében a tagállamok egy öt kategóriát tartalmazó listáról maximum két olyan, az adócsalás szempontjából rendkívül érzékeny árucsoportot, mint például a mobiltelefonok, és egy szolgáltatási csoportot, mint például az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásával kapcsolatos juttatások, választhatnak ki, amelyek esetében komoly adócsalást tapasztaltak a tavalyi nyár során.

Értékelniük kell ennek az intézkedésnek a hatékonyságát, továbbá azt, hogy az intézkedés hatására nem tevődik-e át a csalás esetleg más tagállamokba, beszállításokra, vagy más csalási formákra.

Nagyon örültem, hogy a Tanács ilyen gyorsan napirendjére tűzte ezt a javaslatot, és hogy december 2-án, az ECOFIN Tanácsban, ezzel kapcsolatban megállapodás született. Természetesen az nagyon sajnálatos, hogy csak a javaslat egy részéről – az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásával kapcsolatos juttatások – született megállapodás, de tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy ez volt az a rész, ahol igazán szükség volt a sürgős reagálásra.

A Bizottság a jövőben is a lehető legépítőbb módon fog hozzájárulni a Tanács által a javaslat fennmaradó részéről folytatott tárgyalásokhoz.

Végül, ismét köszönetet szeretnék mondani az Európai Parlamentnek a gyors reagálásáért és az egyértelmű támogatásáért. Habár a Bizottság jelenleg nincs abban a helyzetben, hogy hivatalosan is elfogadja az összes javasolt módosítást, a Tanácsban, az elkövetkező időszakban folyó viták során ezek hasznunkra lesznek. Valójában egy elterjedt csálási módszerre való gyors reagálási képességünk és az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerének a hitelessége forog kockán.

Elnök. – Köszönöm Kovács biztos úr. Amint említette, ez az utolsó alkalom, amikor ellátogat ebbe a Parlamentbe, ezért engedje meg, hogy köszönetet mondjak az Önnel a megbízatása során megvalósult kiváló együttműködésért.

Astrid Lulling, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a dolgok alakulásában igen gyakran szerepet játszik a véletlen is. Amikor az adatok és az egyének védelméről vitatkozunk, és amikor a vitáknak újfajta következményei vannak, a Ház tagjainak kiváló lehetősége nyílik egyes szilárd elvek további megerősítésére. Függetlenül attól, hogy a testszkennernek a repülőtereken történő bevezetéséről, vagy az Amerikai Egyesült Államokkal kötendő SWIFT-megállapodásról van-e szó, azok, akik elkötelezetten védik az egyéni szabadságjogokat, ezen a héten nem haboznak és hallatják a hangjukat, még akkor is, ha ez komoly diplomáciai feszültséget okoz.

Ugyanakkor sajnálom, hogy az állampolgárok szabadságjogaiért folytatott harcuk változó és nem következetes. Amikor a banki és a pénzügyi adatok védelméről van szó, a jó hirtelen gonosszá válik. Vagyis az, ami más területeken védelmet érdemel, egy új kényszer, az általánosan kötelezővé tett fiskális kolonoszkópia nevében megcsúfolásra ítéltetik. A nagybani automatikus információcsere, ami az Alvarez úr és Domenici úr által készített jelentések alapja, olyan szkenner, ami minden részünket szétcincálja; ez a szabadjára engedett SWIFT-megállapodás, ahonnan nincs visszatérés. Ugyanakkor ez a Parlament nem engedélyez semmilyen, a megállítására irányuló ellentmondást. Képes arra, hogy jóváhagyja, hogy az európai adóhatóságok minden elképzelhető adattípust automatikusan kicseréljenek egymással, miközben, az egyéni szabadságjogok védelme nevében, elutasíthatja az Amerikai Egyesült Államokkal kötendő SWIFT-megállapodást.

A hatékonyságra való hivatkozással meg lehet-e érteni, illetve, időnként, lehet-e igazolni ezt a képtelenséget? Nem. Az arany szabály, más szóval az Önök arany szabálya, vagyis az összes nem-rezidensre vonatkozó valamennyi pénzügyi, banki és fiskális adat automatikus cseréje, elkerülhetetlenül kezelhetetlen adatáradathoz vezet. A kamatadó példája ugyanakkor figyelmeztetésként is szolgálhatna az Önök számára. De nem ez a helyzet. Ismét a rossz utat kell járniuk és olyan rendszer mellett kell érvelniük, amelyik nem működik. Aki nem akar hallani, az a süketnél is süketebb.

Azoknak a barátainknak, akik aggódni látszanak a jelen struktúra bevezetése által esetleg bekövetkező túlzott bürokrácia miatt, azt szeretném mondani, hogy az egyetlen megoldás az ellenzés, a be nem vezetés, és aztán a meglepődés a katasztrofális következmények miatt.

Elnök úr, engedje meg, hogy utolsó szavaimat Kovács biztos úrhoz intézzem, aki a ma este az utolsó csatáját vívja. Boldog nyugdíjba vonulást kívánok neki. Biztos úr, a karrierje során gyakran a rossz ügyért harcolt, de, mivel jólelkű ember vagyok, ezt végül is nem hányom túlzottan a szemére. Legyen boldog a nyugdíjazása, biztos úr.

(A felszólaló elfogadja, hogy az eljárási szabályzat 149. pontja (8) bekezdésének megfelelően a kékkártya-eljárással élve kérdést tegyenek fel neki)

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Lulling asszony, csak egy kérdést szeretnék feltenni Önnek. A beszédében, mi köze van az automatikus információcserének a titoktartás megszüntetéséhez, hisz a kettő egymástól teljesen független téma? Európában az országok többségében nincs banktitok. Automatikus mechanizmusok működnek az adóhatóságok közötti információáramlás biztosítása érdekében, és ezek nem kerülnek fel az internetre. Nem lehetne a két témát külön kezelni?

Astrid Lulling, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a képviselőtársam sajnos semmit sem értett meg, de mivel nincs felszólalási időm, majd személyesen magyarázom el neki. Remélem, hogy még a szavazás előtt megérti.

Liem Hoang Ngoc, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ebben a válságidőszakban erőteljesen kimerültek a közfinanszírozási források, először a pénzügyi rendszer megmentése, majd a társadalmi és gazdasági hatások enyhítése miatt.

Ebben az összefüggésben sok szó esik a köztartozásokról, támadás éri a tagállamok kiadásait, miközben hagyjuk, hogy háttérbe szoruljon az adóbevételek csökkenése. Megfelelkezünk arról, hogy Európában minden évben 200 milliárd euróra rúg az adóelkerülések összege, és ez olyan erőforrásokat jelent, amelyeket lényegi élénkítési politikákra lehetett volna felhasználni, olyan erőforrásokról van szó, amelyek lehetővé tennék számunkra, hogy nyugodtan szembenézhessünk az egyesek által, időzítőjelben, demográfiai időzített bombának nevezett jelenséggel.

Ez az oka annak, amiért az általunk a mai napon megvitatott szövegek olyannyira fontosak. A közös eszközök és a teljes átláthatóság bevezetése a tagországok között a követelések behajtása területén létfontosságú lépések akkor, ha biztosítani akarjuk, hogy egyetlen állampolgár, egyetlen vállalkozás sem kerülhesse el a fiskális kötelezettségei teljesítését, és hogy mindenki hozzájáruljon a közös erőfeszítéshez.

Az Unión belül minden ország adóhatósága számára biztosítanunk kell a feladatuk teljesítéséhez szükséges erőforrásokat. Hangsúlyoznunk kell azt is, hogy milyen fontos az egészséges fiskális politika.

Jelenleg mindenki Görögország miatt aggódik. Napjainkban szemtanúi vagyunk annak, milyen szélsőséges helyzeteket teremthet a hatékony fiskális politika hiánya. A Karamanlis kormány nem csak a válságtól szenved; mindenekelőtt, az elődök politikai bátorságának a hiányától arra, hogy megreformálja a görög pénzügyi adminisztrációt, és hatékony adóbehajtási eszközöket hozzanak létre.

Ezzel a témával kapcsolatban azt reméljük, hogy az Unió a rendelkezésére álló összes erőforrást felhasználja a Görögországgal való szolidaritásának igazolására. Remélem, hogy a szerdai szavazás megerősíti a Bizottság szavazatát, és reményre okot adó szöveget eredményez az adóbehajtásról.

Sharon Bowles, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, nagyon örülök, hogy a jelentéseket a biztos úr megbízatási ideje alatt, habár éppen hogy csak, vitatjuk meg. A bizottság keményen dolgozott ennek érdekében. Most, sok – valójában a legtöbb – dologban egymást kölcsönösen támogató párbeszédet folytatunk, biztos úr, habár, természetesen, nem jutottunk egyetértésre minden kérdésben. Például, megállapodtunk a közösségen belüli beszállításokkal kapcsolatos héa kérdésében, de nincs egyetértés a határokon átnyúló ügyletekkel kapcsolatos egyetemleges felelősség kérdésében, és több esetben mindkét fél csalódott volt a tagállami támogatás lassúsága, illetve hiánya miatt. A közös konszolidált társasági adóalap (KKTA) az egyik ilyen javaslat.

De a fenti csalódottságokkal szemben felvetette az együttműködésen, információcserén és adathozzáféréseken alapuló intenzívebb, hagyományos ellenőrzések lehetőségét. Tehát mind személyesen, mind a Gazdasági és Monetáris Bizottság elnökeként szeretném megragadni ezt a lehetőséget arra, hogy köszönetet mondjak Önnek a hivatali ideje alatt végzett munkájáért és lelkesedéséért. Amint a kollégák elmondták, a fiskális feszültség mostani időszakában még a korábbinál is fontosabb az, hogy a tagállamok számára lehetőséget biztosítsunk az esedékes adók teljes összegének beszedésére. Ezzel a hajtóerővel a háta mögött a Tanácsnak a jövőben sokkal progresszívebbnek kell lennie. Azok, akik szándékosan elkerülik az adófizetést, illetve adót csalnak, a társadalmat sértik meg, és ha rajtakapják őket, nem várhatnak el engedékenységet, nekünk pedig rendelkezniük kell azokkal az eszközökkel, amelyek segítségével elkaphatjuk őket.

Rátérve most a közigazgatási együttműködés kérdésére, úgy vélem, hogy hasznos az automatikus információcsere. Ez összhangban áll a Kamatadó Irányelvvel, amit, reményeim szerint, hamarosan elfogad a Tanács. De az Önök aktivitása ezen a területen máris pozitív fejleményeket eredményezett, mind az Unión belül, mind azon kívül. Helyeselem a követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtással kapcsolatos irányelvet is, de a végrehajtása területén egy alacsonyabb küszöbértéket megfelelőbbnek tartanék. És végül, elnézést szeretnék kérni Önöktől és a kollégáimtól azért, hogy a vita hátralevő részére nem tudok itt maradni, de, mint oly sokszor, a Házon belüli elfoglaltságaimban átfedik egymást.

Philippe Lamberts, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, már több hete divatba jött, hogy aggódunk egyes tagállamok költségvetési hiánya miatt. Természetesen a közkiadások néhány esete kritizálható, – és nem is kell magunkat ettől visszafogni –, elég csak a fosszilis tüzelőanyagok támogatására nyújtott több milliárd euróra utalni, de nem szabad elfelejtenünk, hogy amint a Szocialista parlamenti képviselő mondta, hogy a köztartozások növekedése elsősorban a pénzügyi és gazdasági válságnak a következménye.

Nem hiszem, hogy a kormányokat azoknak kellene megleckéztetni a jó gazdálkodásról, akik, mivel nagy előszeretettel viseltetnek a kockázatos – akár hiszik, akár nem, hitelből finanszírozott - műveletek iránt, a válsághelyzet kiváltói voltak.

Mivel ez a helyzet, egyetértünk abban, hogy köztartozások a jelenlegi szintjükön nem tarthatók fenn tovább, mivel csökkentik Európa azon képességét, hogy élen járjon az egész világra kiterjedő zöld „New Deal” terén, amire rendkívül nagy szüksége van. Éppen ezért ezzel a problémával nem csak a „kiadási”, de a „bevételi” oldalon is meg kell küzdenünk, és ebben a szellemben olvassuk a mai napon napirendre tűzött jelenéseket, különösen azokat, amelyeket Alvarez asszony és Domenici úr készítettek.

Azáltal, hogy alapvető normává tesszük az adóhatóságok között automatikus információcserét, biztosítjuk a tagállamok számára azt, hogy komolyan felvehessék a küzdelmet az adócsalásokkal szemben. Szeretnék emlékeztetni arra, hogy az adócsalás becsült éves nagyságrendje 200–250 milliárd euró, más szóval a GDP két százaléka. Még mielőtt hozzálátnánk az európai adórendszer átszervezéséhez, előbb biztosítanunk kell, hogy a fizetendő adók beszedésre kerüljenek.

Ráadásul a tervezet támogatja a közös konszolidált társasági adóalap bevezetését, ami mind az adófizetők, mind a tagállamok számára egyértelművé teszi a dolgokat. Ha ezt meg tesszük, akkor egy lépést haladtunk ugyan előre, de ennek nem az erőteljesebb verseny, hanem a jobb együttműködés előtt kell megnyitnia az utat. Itt az ideje, hogy véget vessünk a fiskális dömpingnek, ennek az útnak, ami aláássa a tagállamok adózási megoldásait, és kinek a kárára teszi mindezt? Azoknak az adófizetőknek és kkv-knek a rovására, amelyek nem rendelkeznek a nagy, transznacionális vállalatok erőforrásaival ahhoz, hogy egymás ellen ki tudják játszani a tagállamokat.

Éppen ezért, véleményünk szerint, a konszolidált adóalap az előfeltétele – összhangban azzal, amit a héa kapcsán teszünk – a vállalati adókulcsok előremutató harmonizációjának, kezdve a minimális küszöbérték megállapításával.

Végül, az eddigieknél sokkal mélyrehatóbb változásokra van szükség ahhoz, hogy megteremtjük a tagállamok adórendszerének fenntartható alapját: csökkenteni kell a foglalkoztatásból származó jövedelmek után fizetendő terheket, és a csökkenést az energiára – a nem megújuló energiára - kivetett progresszív adóval, és a pénzügyi tranzakciókra és nyereségekre kivetett adóval kell ellensúlyozni. Ugyanakkor, amint a nagymamám mondta, ez már egy másik történet.

Eközben a Zöldek / Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja gratulál Alvarez asszonynak és Domenici úrnak a kiváló munkájukhoz, ami nem csak egyszerűen megismételte az Európai Parlament múltbeli álláspontját, hanem jóval ambiciózusabbá és gyakorlatiasabbá tette azokat.

Azzal szeretném befejezni, hogy néhány búcsúszót mondok Kovács biztos úrnak. Nem voltam itt, amikor megérkezett. A kollégáim azt mondták nekem, hogy tevékenységével sokkal nagyobb benyomást keltett, mint első alkalommal, a kinevezésekor. Ezért kellemes meglepetést okozott számunkra. Minden jót kívánok Önnek.

Ashley Fox, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az előadóknak és a többi árnyékelőadónak azért a kemény munkáért, amit a jelentések elkészítésébe fektettek.

Az adózás, és különösen a harmonizáció minden formája, mindig rendkívül érzékeny kérdés. Meg kell találnunk az egyensúlyt a hatékony egységes piac működtetése és a tagállamok adózási kompetenciájának a megvédése között. Lamberts úrnak azt szeretném tanácsolni, hogy az adóelkerülés legjobb módja az egyszerűbb adózás és az alacsonyabb adókulcsok. Remek dolog az adózási verseny. Megvédi az adófizetőket a kapzsi kormányoktól.

A tagállamoknak biztosítani kell a harmadik országokkal kötött bilaterális egyezmények aláírásának lehetőségét. Az Egyesült Királyság és az Amerikai Egyesült Államok készen állnak az információ megosztására, mivel a terrorizmus elleni küzdelem miatt már van gyakorlatuk az együttműködés terén. Ha ezt az információt az egész Unión belül megosztanánk, akkor a jövőben sok harmadik ország nem lenne hajlandó hasonló megállapodásokat aláírni. Megszűnne az együttműködés, és kockára tennénk a nemzetbiztonságot.

Arra kérem a képviselőtársakat, hogy pragmatikusan közelítsenek a jelentésekhez. Biztosítanunk kell azt, hogy ne engedjünk szabad folyást a nemzetbiztonságot veszélyeztető harmonizációnak.

Nikolaos Chountis, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, minden kétséget kizáróan a kérdéses jelentések pozitív erőfeszítéseket tesznek egy európai uniós szintű, a héa és a jövedéki adó kivételével az összes közvetlen és közvetett adóra vonatkozó közigazgatási együttműködés jogi kereteinek a megalkotására.

Ugyanakkor, el kell mondanom, hogy a jelentések, az irányelvekre vonatkozó javaslatok, és így tovább, az adócsalás és az adóelkerülés problémáját érintik.

A válságban, az adóelkerülésnek két aspektusa vált kiemelkedővé. Az első az Európán belüli adóversenyhez kötődik; ez a legkevésbé a tagállamok közötti szolidaritást, valamint a gazdasági és társadalmi kohéziót segíti elő. Ezzel a problémával foglalkozni kell, és ezt meg kell oldani.

A második az offshore cégekkel kapcsolatos. Amint mindannyian tudjuk, ezek a cégek az adóelkerülés és a pénzmosás eszközei. A görög kormánynak az a szándéka, például, hogy egyszerűen 10%-os adót vet ki az ilyen ügyletekre, felháborító.

Mivel ez a helyzet, és ahogy több képviselőtársam is hangsúlyozta, a gazdasági válságban, amikor minden tagállam pénzügyi gondokkal küzd, nem beszélve arról a tényről, hogy az Európai Központi Bank és a Stabilitási Paktum működése nem megfelelő, és a problémát csak tovább súlyosbítják annak megoldása helyett, a közös problémákra, amelyek közül az egyik az adóelkerülés, közös megoldásra van szükségünk.

Az adóelkerülésre és az adócsalásra kell összpontosítanunk, hogy a kormányoknak legyen elég bevételük egy olyan időszakban, amikor sürgős szükség van az újraelosztási és fejlesztési politikákra.

Godfrey Bloom, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az adózás, mint koncepció, nem sokat változott az elmúlt 3000 évben, vagy tévedek? A gazdagok és a befolyásosak, a saját életük kényelmesebbé tétele érdekében ellopják a pénzt az egyszerű emberektől.

A modern időkben csak annyi változás történt, hogy most az adózás „a megadóztatott érdekét szolgálja”: vagyis *pro bono* adóztatnak meg bennünket.

A fenti misztérium fenntartása érdekében időszakosan riadalmat keltünk, hogy az emberek félelmükben engedelmesskedjenek. Az egyik legutóbb ilyen riadalom, természetesen, az, hogy ha nem bírjuk kipréselni magunkból az zöld adókat, akkor mindannyian halálra égünk – a középkori vallások maradványa, ugyebár, amikor ugyan ezt játszották: fizessetek, vagy pokolban égetek.

Az adóharmonizáció olyan koncepció, amit a modern politikai osztály álmodott meg annak biztosítása érdekében, hogy egyetlen kormány se lopjon túl keveset az embereitől: ha úgy tetszik, ez egyfajta tolvaj kartell.

Azt szeretném javasolni, hogy ha tényleg meg akarják valósítani az adóharmonizációt, akkor a Bizottság és a bürokraták is fizessen ugyan annyi adót, mint a választópolgárok, viseljék ugyan azokat az adóterheket, mint mi, még mielőtt a választópolgárok megszállják ezt az épületet, és felakasztanak bennünket a szarufára, mivel minden okuk meg van erre.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr, a demokratikus folyamat felülvizsgálatra szorul. Fiatal szerzőként és újságíróként, meggyőződésből, 62% adót fizettem, mert meg voltam győződve arról, és mert az volt a benyomásom, hogy jó emberek kormányoznak bennünket. Amióta azonban képviselő lettem az Európai Parlamentben, szemtanúja vagyok annak, hogy mi történik valójában az adóbevételekkel. Akkoriban évente több millió schillinget fizettünk. A jó kormányzás adóügyek terén való előmozdításáról folyó vitával kapcsolatban az zavar, hogy a mi kiadásainkat nem nézzük, hanem egyszerűen csak a gonosz adócsalókról beszélünk.

Akkoriban, amikor az adókulcs 62% volt, az adótanácsadóm Christoph Matznetter volt, aki később Ausztria pénzügyi államtitkára lett. A következőket mondta nekem: „Vorarlbergből származol, menj át a határon, Liechtensteinbe vagy Svájcra!” Én ezt nem tettem meg, de mások igen. Ugyanakkor azonban, ha mindezeknek a tapasztalatoknak a tükrében, egy olyan ember józan és racionális elméjével közelítünk mindehhez, aki nem volt közalkalmazott, aki nem jelentett kiadást a társadalombiztosítási rendszer számára, aki nem volt aktív a közszféra egyetlen területén sem, mint a parlamenti képviselők többsége, akkor fel kell tenni azt a kérdést, hogy hogyan tudom megmenteni a megtakarításaimat ettől a pazarlástól?

Ezért a következőt javaslom: kezdjük ott, ahol be tudjuk bizonyítani, hogy egy ésszerű adminisztráció ésszerűen költi el a pénzt, vagyis önmagunkkal. Miért van szükség további 200 új munkahelyre? Miért kell ezen a héten az iskolai síoktatást támogatni? Mi értelme van mindennek? Ha tényleg fel akarják venni a küzdelmet az adóparadicsomokkal szemben, ha tényleg komolyan veszik a követelések behajtását és az emberek bevonását az Európai Unió projektjébe, akkor saját magunkkal kell kezdeni, és meg kell mutatnunk az embereknek, hogy az általunk képviselt intézmények felelősségteljesen költik el az adófizetők pénzét. Ellenkező esetben továbbra is el fognak veszni az adóbevételek, és nem lesz semmi alapunk arra, hogy ezt számon kérjük az embereken.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Tisztelt képviselőtársaim! 4%-os GDP-visszaesés, 21 millió állástalan uniós polgár, 20 tagállam ellen deficiteljárás folyik, 80%-os az államadósság. Ilyen uniós helyzetkép mellett kérdezem: megengedhetjük-e azt a luxust, hogy adómilliárdok folyjanak el kézen-közön? Tarthatatlan, hogy miközben rengeteget áldozunk a munkahelyek megtartására és gazdaságélénkítésre, addig uniós szinten eddig nem volt előrelépés például abban, hogyan lehetne a határon átnyúló adótartozások behajtását előmozdítani a szegényletes 5%-os szintről. Vagy hogy az automatikus információcserét kiterjesszük-e egységesen valamennyi jövedelemre, amivel elkerülhetővé válna, hogy a kormányoknak lopott adathordozókról kelljen tájékozódniuk az állampolgáraik itt-ott elhelyezett adózatlan jövedelmeiről.

Az adócsalás mértéke az Unióban a teljes uniós költségvetés két és félszeresére rúg jelenleg. Meggyőződésem, hogy a tagállami adóhatóságoknak együtt kell működniük az adócsalások felderítése érdekében. Ne bújhasson mostantól senki a banktitok mögé s számoljuk fel az Unión belüli kvázi adóparadicsomokat. Akkor is, tisztelt képviselőtársaim, ha ez az érintett tagállamoknak fáj. Az összeurópai érdek meg kell, hogy előzze a parciális szempontokat. A tisztességesen adózó uniós polgárok ugyanis azt várják el tőlünk, hogy a szabályok mindenkit kössenek, ne legyenek kiskapuk.

A Domenici-jelentés számba veszi, hogyan lehetne ezeket a kiskapukat bezárni. Nem az adóharmonizáció az, ami most napirenden szerepel, hanem hogy a saját maga által kiszabott adókat minden tagállam beszédhesse, ha kell, a többiek segítségével. A most előttünk fekvő adócsomag összes többi eleme is ezt szolgálja. A Domenici-jelentéshez az Európai Néppárt nevében több olyan javaslatot fűztem, amelyet a többi frakció is támogatott. Először is kezdeményeztem egy ösztönző rendszer felállítását, mely biztosítaná, hogy a határon áthulló adótartozások behajtásánál a másik ország javára eljáró tagállam is részesedjen a behajtott adóból. Ezzel lökést adhatnánk az adóhatóságok közötti jelenleg döcögő együttműködésnek. Másodszor, az összehasonlító profitok módszerével eredményesen léphetnénk fel különösen azon multicégek ellen, amelyek az adóelkerülés céljából transzferárrakkal operálnak. Tudom, hogy Kovács biztosnak vannak ezzel kapcsolatosan kételyei, mégis azt gondolom, hogy egy munkát el lehetne kezdeni.

Végezetül örülök, hogy a Bizottság támogatja, hogy az OECD-modellegegyezmény által előírt, 12 országgal való adóügyi információ megállapodásra vonatkozó követelményen lehet szigorítani. Azt gondolom, hogy ezeken az utakon elindulhatunk egy tisztességebb adópolitika felé.

Olle Ludvigsson (S&D). – (SV) Elnök úr, ma este egy sor olyan intézkedésről vitatkozunk, amelyek a különböző típusú adócsalások és adóelkerülések elleni küzdelmet szolgálják. Ezek nagyon fontos kérdések. Nagyon jó lenne, ha mi az Unióban képesek lennénk arra, hogy a javasolt formában megerősítsük az adóelkerülés elleni küzdelem terén rendelkezésünkre álló eszközeinket és az együttműködést.

A gazdasági és pénzügyi válság következtében sürgetővé vált az igény, hogy az adózási rendszereinket a lehető leghatékonyabbá, legmegbízhatóbbá és legtisztességebbé tegyük. Én pozitívan értékelem a fordított adókitetési mechanizmus alkalmazására tett javaslatot. Egyebek mellett, ez kulcsfontosságú lépést jelent ahhoz, hogy a klímaváltozással kapcsolatos elképzelésünk működjön. Ha majd 2013-tól árverésre kerülnek a kibocsátási jogok, már olyan, hiteles kereskedési rendszernek kell működnie, amit nem fertőz meg a héa-csalás és az ehhez hasonló problémák. Nagy a valószínűsége annak, hogy a fordított adókitetési mechanizmus kiváló lehetőséget biztosít az ilyen héa-csalások megelőzésére. Biztosítani fogja a rendszer hitelességét és hatékonyságát egyaránt.

A fordított adókitetési mechanizmussal kapcsolatos jelentés elkészítése során végzett munka nagyon konstruktív volt. Örömmel látom, hogy a Bizottság, a Tanács és az érintett képviselőtársaim mindent megtettek azért, hogy gyorsan és jó megoldással álljanak elő. A jelentés központi eleme egy átfogó értékelési rendszer létrehozása – egy olyan rendszeré, ami egységes kritériumokon alapul. Nagyon fontos, hogy nagy gonddal kövessük nyomon ennek a fordított adókitetési mechanizmusnak a gyakorlati működését az érintett területeken. Az adóelkerülés elleni küzdelemre javasolt intézkedések nagyon fontos lépést jelentenek ezen az úton, de csak egy sokkal kiterjedtebb, hosszú távú folyamat részeinek tekinthetjük azokat.

Ezen a területen még sok a tennivaló. Meg kell erősíteni az Unión belüli együttműködést, és az Európai Uniónak vezető szerepet kell betöltenie az adóelkerülés elleni küzdelmet szolgáló hatékony, nemzetközi egyezmények létrehozása terén.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Elnök úr, ez a látszólag meglehetősen technikai jellegű csomag a valóságban erőteljesen kötődik néhány politikai kérdéshez. Először, a tagállamok közötti közigazgatási együttműködés a fiskális ügyek területén a belső piac szempontjából kulcskérdés. Szerintem nagyon fontos ennek a hangsúlyozása, mivel az emberek és a tőke szabad áramlása jelenti az Európai Unió egyik legfontosabb vívmányát, ami iránt mi erőteljes elkötelezettséget érzünk. Ugyanakkor azonban ez nem eredményezheti

egy olyan, igazságtalan adózási helyzet kialakulását, amiben egyes, tájékozott és mobil állampolgárok kikerülik a pénzügyi kötelezettségeik teljesítését, miközben az inkább egy helyben maradó állampolgárokra továbbra is vonatkoznak a fenti kötelezettségek.

Nem működhet az államok közötti verseny ösztönzőjeként sem, ami alatt az adócsalásra, illetve az adóelkerülésre való ösztönzést értem. Ezért támogatjuk a közös konszolidált társasági adóalapot és a tagállamok közötti automatikus adatcserét, amiről már beszéltünk.

Ha Lulling asszony megtisztelt volna bennünket azzal, hogy velünk marad, elmondhattam volna neki, hogy a polgári szabadságjogok kérdése valójában nem merül fel akkor, amikor az érzékeny adatok cseréjéről beszélünk, és azt, hogy, véleményem szerint, alapvető különbség van azok között az adatok között, amiket az Európai Unió tagállamai között tudunk kicserélni – más szóval, a belső piac keretein belül és a belső piac szolgálatában –, és azok között, amiket más országokkal cserélünk ki, még ha azok olyan baráti országok is, mint az Egyesült Államok.

A másik, erőteljesen politikai jellegű kérdés, különösen a válság után, az adóparadicsomok és a szürke területek – illetve elnéző gyakorlatok – elleni küzdelem, amik, sajnos, még mindig léteznek az Európai Unión belül, illetve a társult területeken. A G20-ak nyilatkozatait követően az állampolgárok eredményeket és hiteles Uniót várnak. Ez volt számos módosításnak a lényege, és én úgy vélem, hogy ennek a Parlamentnek új jelentőséget kell tulajdonítania a fenti kérdéseknek.

Végül, befejezésképpen, Kovács úrhoz szeretnék néhány szót szólni – nagyon ritka alkalom, hogy pont azon az estén tudunk elbúcsúzni valakitől, amikor véget ér a megbízatása – és, mindenekelőtt, tanácsot szeretnék adni a kijelölt biztosnak, Šemeta úrnak, akinek a fenti területen tett kezdeti lépéseit örömmel fogadtuk, épp úgy, ahogy örömmel fogadtuk a Barroso II Bizottság kezdeti lépéseit is, ami elkötelezettségnek látszik a kérdés kezelése iránt, különösen azért, mert megbízta Monti urat, hogy készítse el egy olyan jelentéstervezetet a belső piacról, ami tartalmazza az összes említett szempontot.

Úgy vélem, hogy bármekkora is az ellenállás és a vonakodás a tagállamok részéről, a Bizottság feladata az, hogy azt tegye, amit Ön, Kovács úr, képes volt megtenni, és használja fel a kezdeményezőképeségét, talán az eddigieknél nagyobb mértékben. A tagállamok pénzes ládája üres. Az adózás egy másik módja annak, hogy megtöltsék ezeket, és ha ezt intelligens módon teszik, akkor támogatjuk.

Eva Joly (Verts/ALE). . – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, köszönetet szeretnék mondani Domenici úrnak az erőfeszítéséért, az a jelentés, amiről a végső szavazás ezen a héten zajlik, nagyon magas színvonalú dokumentum. Őszintén remélem, hogy a szerdai plenáris ülésünkön elfogadásra kerül. A pénzügyi átláthatóság, a fiskális politika és az adóparadicsomok elleni küzdelem kapcsán javasolt előrelépések, melyek következményeit az anyag helyesen hangsúlyozza, egyszerűen példa nélkül állók.

Először, üdvözlönnünk kell azt a tényt, hogy a szöveg beismerte az adóparadicsomok ellen a múltban folytatott küzdelem korlátait. Az adózással kapcsolatos megállapodások és a nem együttműködő joghatóságokról az OECD által készített listák, hogy a hivatalos terminológiát használjam, nem kielégítő, hovatovább ezek jelentik az általuk megoldani kívánt problémát.

Ez az oka annak, hogy az ebben a jelentésben foglalt javaslatok, amelyek célja az előbb említett megközelítés meghaladása, az adóparadicsomok újfajta meghatározásának elfogadására és az új eszközök – beleértve a szankciókat – bevezetésére a küzdelem előmozdítása érdekében, rendkívül fontosak. Mindez teljesen nyilvánvalóan igaz az adóügyekkel kapcsolatos információk Európai Unión belüli és nemzetközi, automatikus cseréjére, vonatkozó javaslatra.

Ugyan ez áll az országokénti elszámolásra, amit a jelentés kér, és ami lehetővé teszi a vállaltok tényleges tevékenységének a mérését azokban az országokban, ahol létrehozták azokat, és annak az ellenőrzését, hogy tényleg befizetik-e az adott országban rájuk jogosan kirótt adókat. Ez két olyan, alapvető követelés, amit a szakértők többsége már régóta támogat. Csak üdvözlölni tudjuk azt a tényt, hogy az Európai Parlament ezeket elfogadja, és, ezáltal, az egyike lesz azoknak az intézményeknek, amelyik a legerőteljesebb mértékben részt vesz ebben a küzdelemben.

Hölgyeim és uraim, az adóparadicsomok problémája nem egyszerűen csak technikai kérdés. Az alapvető választási lehetőségekhez kötődik. Biztosítani akarjuk-e a fejlődő országok számára a saját erőforrásaikból való profitálás lehetőségét ahelyett, hogy ezen országok kirablásának lennénk a szemtanúi? Akarjuk-e biztosítani, hogy az összes vállalat és az összes honfitársunk hozzájáruljon, a lehetőségei szerint, a polgári lét finanszírozásához? A Domenici úr által készített jelentés megszavazásával pozitív választ adunk a fenti kérdésekre. Olyan választ, amire, úgy vélem, csak büszkék lehetünk.

Személyesen viszont köszönetet szeretnék mondani Kovács úrnak a december 9-én Brüsszelben általunk közösen megszervezett szemináriumért, ami ezt a témát tűzte a napirendjére. Köszönöm, és sok szerencsét kívánok.

Ivo Strejček (ECR). . – (CS) Elnök úr, biztos úr, a mai napon egy olyan, gazdaságilag és politikailag egyaránt vitatott javaslat-csomagot tárgyalunk, amelyik, feltételezhetően, jelentősen javítja az adóügyek terén megvalósuló együttműködést. Kétségtelen, hogy az adócsalás olyan, fontos probléma, amelyik csökkenti a központi költségvetés bevételeit. Ugyanakkor, mik az adóelkerülés okai, és mik a motivációi azoknak, akik adócsalást követnek el?

Először, a magas adókulcsok. Minél magasabbak az adók, az adófizetők annál inkább keresni fogják azokat a módokat, amik segítségével el tudják kerülni az adófizetési kötelezettségeik teljesítését. Ezt a jól-ismert gazdasági igazságot érdemes szem előtt tartanunk, különösen napjainkban, amikor a legtöbb politikus azt feltételezi, hogy a költségvetési deficit problémáját a magasabb adókkal, más szóval, inkább a költségvetés bevételi oldala, és nem annyira a kiadások komoly csökkentése révén, oldják meg. Lenne még egy megjegyzésem, miszerint az adóparadicsomok pont azért léteznek, mert az emberek a tőkéjüket olyan helyekre viszik, ahol alacsonyabbak az adók. Ha meg akarjuk szüntetni, illetve ha csökkenteni akarjuk az adóparadicsomok létezését, akkor csökkenteni kell az adókat.

Az adóelkerülés másik fontos oka az adórendszer átláthatatlansága és bonyolultsága. Minél több a kivétel, annál több a csalás. Statisztikai adatok és egy sor tanulmány is bizonyítja, hogy, például, a héa-beszedés nehézségét elsősorban a zűrzavaros magyarázatok és a több ezer, rendkívül változatos kivételek okozzák. Sajnálatos módon, sem a Bizottság, sem a parlamenti képviselők nem javasolják azt, hogy a tagállamok csökkentsék az adóikat, vagy hajtsanak végre olyan alapvető korrekciókat, amelyek az adóügyek átláthatóságát eredményeznék.

A vitatott javaslatok a következők: azon elv bevezetése, hogy kötelező az adófizetőkkel kapcsolatos információk megosztása; másodsor, az adófizetőkkel kapcsolatban kötelezően megosztandó információk köre pontosan meg vannak határozva, és ezek egyértelműen rendkívül érzékenyek; harmadszor, az összes adótípussal kapcsolatos információ megosztásának kötelezettsége most először kerül bevezetésre, és negyedszer, – jogszabályi újdonság – sérül a banktitok.

Miguel Portas (GUE/NGL). . – (PT) Elnök úr, ez a vita rendkívül fontos, mivel a kormányok és maga a Bizottság azt mondta nekünk, hogy az elkövetkező években a válságból kivezető stratégia a közberuházások, és a szociális kiadások radikális csökkentésétől függ. A mai napon megvitatott, legkülönbözőbb jelentésekből származó információk viszont azt jelzik, hogy létezik egy mási kivezető út is, egy jobb út, egy olyan út, amelyik az adófizetők becsületességét és megelégedettségét segíti elő!

És ez az előremutató út előremutató abból az aspektusból is, hogy bevételi szempontból győzzük le a válságot – elsősorban bevételi szempontból –, mivel ez véget fog vetni annak a rémálomnak, amit az adóparadicsomok okoztak, és annak a rémálomnak, amit a nagyvállalatok és a bankrendszer körében rendkívüli mértékben elterjedt adóelkerülés és adócsalás okozott.

És pontosan ezért értek egyet teljes mértékben Domenici úr jelentésével, amikor azt mondja, hogy még nem teszünk meg mindent akkor, ha megszüntetjük a banktitkot. És pontosan eszerint kell előrelépünk, mivel való igaz az, hogy a gazdaság terén megvalósuló csöppnyi igazságosság még senkinek nem okozott kárt.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). . – (LV) Elnök úr, biztos úr, nem az a kérdés, hogy: támogatjuk-e, vagy ellenezzük az adócsalás elleni küzdelmet. Természetesen támogatjuk. A kérdés inkább az, hogy milyen eszközöket kívánunk alkalmazni a fenti cél megvalósítása érdekében. Jelenleg a tagállamokban az a helyzet, hogy vannak olyan tagállamok, amelyek nem szívesen cserélik ki az adófizetőkre vonatkozó információikat a többi tagállammal, még kérésre sem. A megvitatandó javaslat egy olyan automatikus rendszer bevezetéséről szól, amelyikben a külföldön állampolgárookra és a külföldi székhelyű vállalatokra vonatkozó összes információ kicserélésre kerülne az adóhatóságok között. Számomra az a fontos, hogy ne nőjön a bürokrácia, függetlenül attól, hogy milyen módon cseréljük ki az információkat. Jelenleg, az Európai Unió válságban van – Spanyolországban a munkanélküliség közel 20%-os, Lettországból meghaladja a 20%-ot, sok más országban jóval 10% felett van. Sajnos, felfelé ívelő tendenciát mutat. Következésképpen, a tagállamok rákényszerülnek a kormányzati kiadások csökkentésére, vagyis olyan dologra, ami pontosan ellentétes a bürokratikus gépezet méretének növekedésével. Nem engedhetjük meg magunknak a bürokrácia növekedését. Ugyanakkor, az automatikus információcsere rendszerének bevezetése elkerülhetetlenül maga után vonja a bürokratikus gépezet növekedését. Véleményem szerint, az európai adófizetők jelenleg egyszerűen nem engedhetik meg ennek a fenntartását. Szerintem létezik egy másik javaslat, amit meg kellene vitatnunk, nevezetesen, hogy

ne essünk túlzásba, vagyis ne cseréljünk ki minden információt automatikusan, hanem helyette legalább azt biztosítsuk, hogy minden tagállam, kérésre, kicserél minden információt. Összefoglalva tehát, automatikus információcsere, kérésre. Köszönöm.

Arlene McCarthy (S&D). – Elnök úr, mivel évente több mint 200 milliárd euró vész el, az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelemnek az Európai Unió, az Európai Bizottság és a tagállamok kormányai számára továbbra is prioritásnak kell maradnia. Nem tudom elhinni, hogy ebben a Házban bárki is úgy gondolná, hogy az adatvédelemhez való jog azonos az adóelkerüléshez való joggal.

Természetesen globális egyetértés van arról, hogy a jó kormányzás hiánya az adóügyek területén bátorítja az adóelkerülést és az adócsalást. Az adócsalás komoly kihatással van a nemzeti költségvetésre. Megfosztja a közszolgáltatásokat, az egészségügyet, az oktatást és a kutatást a létfontosságú erőforrásoktól. Ráadásul, egy fontos jótékonyági szervezet szerint, a szupergazdagok és a globális vállalatok által elkövetett adóelkerülés komoly kihatással van a több mint öt millió gyermek életére a fejlődő világban.

A legszegényebb fejlődő országok kormányait évente 92 milliárd euró adóbevételről fosztják meg, miközben a Világbank becslése szerint ennek egyharmada – 30 milliárd és 34 milliárd euró közötti összeg – fedezné az ENSZ Millenniumi Fejlesztési Céljait. Még ennél is sokkal több az, hogy az Egyesült Királyság jótékonyági szervezete, a Christian Aid, úgy véli, hogy 7 trillió eurót rejtene el az adóparadicsomokban.

Ezért a fenti jelentésekben megfogalmazott akciók és javaslatok rendkívül fontosak ahhoz, hogy támogassuk az egyenlő játéktér létrejöttét, és hogy kezelni tudjuk azokat a torzulásokat és visszaéléseket, amelyek támogatják az adóelkerülést és az adóparadicsomok rendszerét. Az offshore cégekben tartott vagyontárgyak összege már eléri a globális vagyon egyharmadát.

(Az elnök felkéri a felszólalót, hogy a tolmácsok kedvéért beszéljen lassabban.)

...a világkereskedelem fele az adóparadicsomokon keresztül bonyolódik, és a rajtaiúttal kapcsolatos akciók tovább fokozódnak. Vizsgálat folyik az adóparadicsomok ellen, az Európai Unió és az OECD által tett javaslatok figyelembevételével.

Az adóügyek területén megvalósuló erőteljesebb együttműködés az egyetlen kivezető út. Ez nem gyengíti a nemzeti szuverenitást, hanem, éppen ellenkezőleg, erősíti és fejleszti a hazai adózási rendszereket, mivel megfékezi azokat, akik megpróbálják aláásni a rendszerek integritását és működését.

Ha tanultunk valamint a globális pénzügyi válságból, akkor a tanulság az, hogy nagyobb nyitottságra és átláthatóságra van szükség a pénzügyi tranzakciók területén. Ezért támogatom azokat a javaslatokat, amelyeket az előadók az adózással kapcsolatos információk automatikus cseréjére vonatkozó modellek és globális megállapodások felé való elmozdulás irányában tettek.

Azzal szeretném befejezni, hogy azok, akik megpróbálják felhígítani a fenti javaslatokat, az adatvédelemmel kapcsolatos rémhírek mögé bújva, nem támogatják sem komolyan, sem ambiciózus módon azokat a globális akciókat, amelyek az adóelkerülés által képviselt csapás kezelésére, a jó kormányzás, a jó állampolgárság és a társadalmi felelősségvállalás elősegítésére irányulnak.

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a héa-csalás nem pusztán gyalorlás. Ez bűncselekmény és olyan probléma, ami az idők során vagy enyhül, vagy tovább súlyosbodik. A legtöbb becslések szerint az állampolgárok, és így az adófizetők közel 100 milliárd eurót, vagy talán még többet veszítenek évente.

Az egyre halmozódó köztartozások és a válság időszakában az állampolgároknak nem tetszik az, hogy az Európai Unió eddig nem volt képes sikeresen kezelni ezt a problémát. Ezért fogadtam örömmel azt az újszerű javaslatot, amelyik a fordított adókvetési mechanizmus bevezetésére irányul, és amiről holnap után fogunk szavazni. A fordított adókvetési mechanizmus bevezetésével azt akarjuk elérni, hogy tényleg szűnjön meg, vagy legalább csökkenjen a héa-csalás problémája. Azon csak idővel fog kiderülni, hogy ez az eljárás tényleg meghozza-e az elvárt növekedést a héa-bevételek terén, és tényleg elrettent-e az új csalások elkövetésétől. Az biztos, hogy érdemes megpróbálni. Nyomon fogjuk követni az eljárás eredményeit, amelynek az alkalmazása jelenleg csak 2014-ig tart, és kritikus értékelést fogunk végezni.

Egy adott ponttal kapcsolatban azonban módosítást szerettem volna indítványozni: támogatom azokat a vállalatokat, amelyek kötelességtudóan teljesítik a héa-számuk felülvizsgálatát, mentesülve ily módon minden felelősség alól még abban az esetben is, ha a fogadó fél csalást követ el. Kifejezetten sajnálom, hogy az ezzel kapcsolatos módosításom nem kapta meg a többségi támogatást a Gazdasági és Monetáris Bizottságban.

Vicky Ford (ECR). – Elnök úr, az adócsalás olyan bűncselekmény, ami nem csak a kormányokat, de minden egyes adófizetőt is kirabol – minden egyes állampolgárt, aki időben befizeti az adóját. Az OECD és a G20-ak sokat és jól dolgoztak, és ugyanez érvényes a Parlamentben az adócsalás leküzdésével foglalkozó előadókra is. Kifejezetten Domenici úr jelentéséről szeretnék beszélni, és szeretnék neki köszönetet mondani azért a nagyfokú átláthatóságért, amit a Parlamenten belül végzett munkája során tanúsított a dokumentum színvonalának javítása érdekében. Három aggodalmam azért van.

Az első az, hogy az adócsalás leküzdését nem szabadna felhasználni kibúvóként működő kiskapuként azok esetében, akik vitát akarnak kezdeni az Európai Unió belüli adóharmonizációról. A dokumentum tartalmaz egy részt a közös konszolidált társasági adóalapról, és szerintem várnunk kellene addig, amíg a Bizottság az év hátralévő részében megismertet bennünket az általuk végzett hatástanulmány eredményeivel, még mielőtt a vitával kapcsolatos támogató, illetve ellenvélemények kapcsán végső következtetésre jutunk.

A második, az információcsere ellentmondásos témája. Teljesen nyilvánvaló, hogy bizonyos esetekben jobb információcserére van szükség, és csakúgy, mint a kamatadó esetében, az automatikus csere előnyökkel jár. Ez a dokumentum ennél jóval tovább megy, és minden területen kéri az automatikus információcserét. Sokkal jobban örülnék annak, ha egyenként megvizsgálnánk az egyes eseteket, és úgy döntenénk a szükségességről.

Harmadszor, a Domenici-jelentés adókievetést javasol az egész Európai Unió belüli, az egyes joghatóságokból indított, illetve oda irányuló pénzügyi mozgásokra. Amint a biztos úr említette, vannak olyan szankciók és ösztönzők, amelyeket a fenti területen megvalósuló jogkövető magatartás elősegítésére lehet felhasználni. Engem aggodalommal tölt el az, hogy egyetlen, az Európai Unió egészén belüli adókievetést tartalmazó, erőteljesen vitatható javaslat miatt visszafelé haladunk.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Elnök úr, amikor erről a négy jelentésről beszélünk, amik rendkívül kiemelkedő szakmai színvonalúak, súlyos politikai kérdésekről vitázunk. Először is, és a dolgok egyértelművé tétele érdekében: a csalás és az adóelkerülés elleni küzdelemnek folytatódni kell. Erre az adófizetők és a szabályokat betartók iránti tisztelet miatt van szükség.

Azt is világossá szeretném tenni, hogy ez nem olyan téma, ami bármiféle válsághoz kötődik. Ez közérdeklődés kérdése. És ennek a témának a megvitatásakor egy másik, az adózás területén megvalósuló versenyképesség témáját is meg kellene vitatnia az Európai Uniónak és a tagállamoknak, tekintettel a gazdasági növekedés adópolitikákon keresztüli elősegítésére.

Szükséges az is, hogy az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelmet a jogszabályok tükrében vizsgáljuk. A törvényeknek egyértelműnek kell lenni. A törvényeknek átláthatónak kell lenni, és a közigazgatási hatóságoknak is megfelelő módon kell eljárniuk. Éppen ezért relevánsak az információcseréhez kapcsolódó témák, melyek esetében figyelembe kell vennünk azokat a döntéseket, amelyeket azok a nemzetközi szervezetek, mindenekelőtt az OECD, hoztak, amelyek tényleg alaposan tanulmányozták ezt a témát. Ebből a szempontból lényegi kérdés a tapasztalatok kicserélése, annak érdekében, hogy azok az intézkedések, amelyek elvileg jól hangzanak, ne legyenek ellentétes hatásúak a gyakorlatban.

Különösen az adóparadicsomok témájában kell támogatnunk a G20-ak által meghozott döntéseket és az általuk elért eredményeket, és, mindenekelőtt emlékeztetünkbe kell vésni azt, hogy a fenti területen hozott intézkedéseknek megfelelőnek, arányosnak és hatékonyak kell lenniük.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Elnök úr, biztos úr, néhány tény, amit érdemes emlékeztetünkbe vésni: az OECD szerint, 2008-ban, az adóparadicsomokban elrejtett vagyon értéke 5–7 trillió euró közötti összegre rúgott. Az Európai Unióban az adóelkerülés, amint ma már említették, az EU vagyonának 2–2,5%-át teszi ki, ami más szóval az EU költségvetés kétszerese.

Napjainkban nem lehet kétséges az sem, hogy az adóparadicsomok, az új pénzügyi termékek ködössége, a közigazgatási együttműködés hiánya, a piacsabályozás és a piacfelügyelet kudarca, valamint a szereplők túlzott ambíciói mind-mind hozzájárultak a mostani rettenetes válságnak a kialakulásához.

Globális szinten van fejlődés, és ebből mi is levonjuk a következtetéseket – olyan következtetéseket, amelyeket a Nemzetközi Valutaalap, az OECD, a G20-ak és a Pénzügyi Stabilitási Fórum által tett kezdeményezések alapoztak meg. Az Európai Unió, különösen Kovács úr irányítása alatt, akinek gratulálni szeretnék, sok kezdeményezésben vett részt. Ezekbe beletartozik a közigazgatási együttműködés, a kamatadó irányelv, a követelés behajtás terén megvalósuló segítségnyújtás, a magatartási kódex, továbbá az erőteljes együttműködés

Belgium, Ausztria, Luxemburg, a Man-szigetek, de még a szomszédos országok, így Svájc, Monaco és Liechtenstein részéről is.

Ugyanakkor azonban az is fontos, hogy ez a közös erőfeszítés ne vezessen el oda, amit Domenici úr honfitársa olyan jól bemutatott a *Vérnászbán*, miszerint sok mindennek kell ahhoz változni, hogy minden változatlan maradjon. Ez egy példa arra, hogy minek nem szabad megtörténnie!

Az európai állampolgárok napjainkban a munkanélküliségtől, az adóemelés és az alapvető nyugdíjazási jogok elvesztésének fenyegetettségétől szenvednek. A kis- és középvállalatok nem kapnak hiteleket, és széles körű az áldozatvállalás. Ezek az állampolgárok azok, akik elvárják tőlünk – mint parlamenti képviselőktől –, hogy levonjuk a következtetéseket, és valóban garantáljuk a versenyt, az igazságosságot, az átláthatóságot és a méltányosságot az Európai Unión belül.

Ez a négy jelentés, és különösen a Domenici úr és Alvarez asszony által készített jelentések, összhangban vannak ezzel. Remélem, hogy a fenti jelentések széles körű támogatást kapnak a Parlament képviselőitől, és, mindenekelőtt azt, hogy biztosítják az Európai Unió számára azt a politikai hajtóerőt, amire a helyes következtetések levonása érdekében szüksége van, és hogy bátorítják azt is, hogy a következtetéseket nemzetközi szinten is elismerjék.

Olle Schmidt (ALDE). . – (SV) Elnök úr, mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy az adóügy érzékeny téma, amint ez már elhangzott. Helyesen, a tagállamok elsősorban hazai ügynek tartják az adózást, a pénzügyi válság küszöbén azonban egyre több ország ismeri fel, hogy az Unión belül javítani kell az együttműködést.

Az adóverseny jó dolog. Ugyanakkor, a szabályainak tisztességesnek kell lenni, és egyetlen tagállam sem élvezhet előnyöket a hazai szabályok miatt, az adókkal való trükközés révén. Az adócsalás illegális, erkölcstelen, és torzíja az egyes uniós tagállamokban fennálló helyzetet.

Kritizálhatjuk a saját országaink adóterheit. Én is arról vagyok ismert. Ugyanakkor azonban inkább azon kell lennünk, hogy megváltoztassuk a saját országaink politikáját, ahelyett, hogy elhárítanánk magunkról a felelősséget. Az információcsere leghatékonyabb módja az automatikus csere. Az EU gyakran kritizálta a különböző adóparadicsomokat. Ezért nagyon fontos megmutatnunk, hogy saját berkeinken belül is azon vagyunk, hogy javuljon az átláthatóság, a nyitottság és az együttműködés az adóügyek területén, miközben tiszteletben tartjuk a magánélet szentségét.

A szükségtelen közigazgatási kiadások elkerülése, és az egyértelmű jogi alapok megteremtése érdekében, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport beadott egy módosítást arról, hogy a tagállamokat nem szabad rákényszeríteni arra, hogy segítsenek egy másik tagállamnak az évi 1 500 eurónál kisebb értékű ügyekben. Úgy vélem, hogy ez egyértelműen korlátozza a hatóságok lehetőségeit, és, tudomásom szerint, Kovács úr elfogadja ezt a módosítást.

.. – Végül, köszönetet szeretnék mondani Kovács biztos úrnak, aki még körülbelül 18 óráig lesz biztos. Nagy megtiszteltetés volt együttműködni Önnel. Nem sikerült mindent elérnie, de mindent megtett ennek érdekében. Köszönet ezért, és sok szerencsét kívánok.

Jacek Włosowicz (ECR). . – (PL) Elnök úr, a hatodik ciklusban az Európai Bizottság az Európai Unión belüli adócsalás és adóelkerülés elleni küzdelem részeként egy sor jogszabályi javaslatot fogadott el. Ezen a területen a legfontosabb tényező az adóügyek területén megvalósuló közigazgatási együttműködésről szóló irányelvre vonatkozó javaslat. Köszönet azért, hogy gyakorlatilag mindegyik tagállam elfogadta, a jelenleg érvényben levő irányelv, minden kétséget kizáróan az első lépés volt a fenti területen megvalósuló közigazgatási együttműködés létrejöttében, habár nyilvánvaló, hogy a megvalósítása terén egyes eredmények még váratnak magukra. Ugyanakkor, a fenti javaslat által, mivel az egyes országok hatékonyabban és specifikusabban tudják kezelni az adóbevételeket, megerősödik az egyes tagállamok belső szuverenitása az adóügyek terén, és tovább fokozódik az európai integráció folyamata is, amire, mind politikai és gazdasági, mind közigazgatási szempontból, egyre nagyobb szükség van az adóügyek területén.

Thomas Mann (PPE). . – (DE) Elnök úr, köszönetet szeretnék mondani Önnek, Kovács biztos úr, a kiváló munkájáért. Az Európai Unió tagállamai közötti adminisztratív együttműködés az adóügyek területén, ami az én betérjesztésem, ambiciózus projekt. Azért van rá szükség, mert az adóelkerülés nem egyszerű gvarlóság. Érinti a határon túli országokat is.

Együtt kell működnünk az adócsalás és a kétes adóparadicsomok elleni küzdelemben. A tagállamok azon véleménye, miszerint nem lehet mindent megoldani európai szinten, égbekiáltó tévedés. A csalókkal kapcsolatban illegálisan megszerzett adatok beszerzési lehetőségének kiaknázása, ami jogi értelemben

problemátikus, és olyan kérdés, amivel mi Németországban küzdünk, nem lehet az egyetlen cselekvési mód. Lehet úgy is gondolni, hogy ezek megszerzése szükségeserű.

Ebben az irányelvben egyrészt az adóhatóságok között tervezett automatikus információcserét, másrészt a közigazgatási hatóságok dolgozói közötti kiterjedt, kölcsönös cserét, harmadrészt, azt a sürgősen szükséges intézkedést látom szívesen, hogy az Európai Unió határain messze túlmutatóan, lazítsák a banktitokra vonatkozó jogszabályokat.

Minden kétséget kizáróan szükség van néhány akadály elhárítására, különösen egyrészt az adatcsere, másrészt az adatvédelem közötti ellentmondások megszüntetéséhez. Meg kell találni a kettő közötti egyensúlyt, és nem szabad megengednünk, hogy az egyik érdek eluralkodjon a másik felett.

Továbbá, a határokon átnyúló kettős adóztatás kérdésének nagyobb figyelmet kell szentelni. Beszéltem számos olyan kis- és középvállalattal, amelyek egyszerre több különböző tagállamban működnek. Azt mondják, hogy a helyzet túlságosan bonyolult, és hogy nincs elég átláthatóság és gyakorlat, és ezért nem tudják meghozni a helyes beruházási döntéseket. Ezt fontolóra kell vennünk. Csökkentenünk kell a bürokráciát is, és nagyobb figyelmet kell szentelni annak, amire tényleg szükség van, annak érdekében, hogy az adóhatóságok lehetővé tegyék számunkra a szorosabb együttműködést, és az eljárások egyszerűsítését. Ha ezt el tudjuk érni, ha az egyszerűbb eljárásokat be tudjuk építeni az üzletek mindennapi életébe, akkor egyértelmű előrelépést teszünk. Az irányelv fontos kifejezése e szándékunknak.

George Sabin Cutaş (S&D). . – (RO) A javasolt adóreformokról egy olyan helyzetben vitatkozunk, ami elkerülhetetlenül kihat a fiskális politikára. A gazdasági és pénzügyi válság az egész világon deficitet okoz, ami viszont növeli a központi költségvetési források fontosságát.

Amint már elmondták, a fenti témával kapcsolatos legújabb jelentések rámutatnak arra, hogy az Európai Unión belüli elkövetett adócsalás összege meghaladja az évi 200 milliárd eurót, ami a GDP 2–2,5%-ának felel meg.

Azok a képviselőtársaink, akik ezen a jelentésen dolgoztak, és akiknek elismerésem szeretném kifejezni az erőfeszítéseikért, szembeszökő képet adtak számunkra a csalás mértékéről. Az Európai Bizottság által javasolt gazdaság fellendítési terv megvalósítása, aminek a célja a válság által a gazdaságra gyakorolt hatások csökkentése, a GDP 1%-át kitevő összeget igényel. Úgy vélem, hogy a helyzet megköveteli a szigorú csaláselleni intézkedéseket és a tagállamok közötti szorosabb együttműködést az adóügyek területén, annál is inkább, mert a válság minden korábbinál jobban rámutatott a nemzetgazdaságok közötti kölcsönös függőségek negatív aspektusaira.

Ezek ismeretében, az irányelvvel kapcsolatos javaslat előremutató lépés, mivel ennek révén az európai adóügyi jogszabályok összhangba kerülnek mind a gazdasági fejlődéssel, mind az európai integrációs folyamat erősítésével. Ebből a szempontból az automatikus információcsere, a banktitok megszüntetése és a követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtás nagymértékben hozzájárulhatnak a 27 tagállam közötti közigazgatási együttműködés hatékonyabbá tételéhez.

Végül, szeretnék sok sikert kívánni Kovács biztos úrnak a jövőbeni erőfeszítéseire.

Carl Haglund (ALDE). . – (SV) (kezdetben mikrofon nélkül) ... a jelenlegi irányelvet örömmel fogadjuk egy olyan időszakban, mint a mostani, amikor az adóbevételek az egész világon csökkennek. A közös piac esetében semmiképpen sem fogadhatjuk el a jelenlegi helyzetet, melyben egy másik tagállamban elrejthető és adózatlan marad az adózás alá tartozó jövedelem. Amint már említették, az Európai Unió tagállamai minden évben több milliárd eurót veszítenek adóbevételek formájában, mivel a tagállamok között nem működik az információcsere. Arra is emlékeztetni szeretném Önöket, hogy amíg egyesek elrejtik a jövedelmüket, elkerülve ily módon az adófizetést, a többségünknek több adót kell fizetni a hiányzó összeg pótlása miatt. Nem valószínű, hogy ez lenne a cél – legalábbis az én véleményem szerint.

Megdöböntő, hogy egyesek megvédik a jelenlegi rendszert, ami valójában lehetővé teszi az emberek számára az adófizetés elkerülését. Tudom, hogy egyes tagállamoknak sok a vesztenivalójuk, de vajon hiteles érvekkel állnak elő? Nem.

Elő kell segítenünk az adóügyek terén megvalósuló nemzetközi együttműködést, és az adócsalás megelőzése érdekében közös normákat kell kidolgoznunk mind uniós szinten, mind globálisan. Ezzel párhuzamosan, arra szeretnék emlékeztetni, hogy vannak olyanok, akik hisznek abban, hogy fontos az adatvédelem, és azt megfelelően meg kell védeni. Ezt szem előtt kell tartanunk, mert ellenkező esetben az általunk most

létrehozandó rendszer elveszíti a hiteleségét az állampolgáraink szemében, amire viszont nagy szükség van akkor, ha sikereket akarunk elérni.

Sirpa Pietikäinen (PPE). – Elnök úr, Úgy vélem, hogy a jelen gazdasági válság időszakában fájdalmasan egyértelművé vált, hogy az Unióban, vagy külön kudarcot vallunk, vagy együtt sikeresek leszünk. Nagyon hosszú folyamat volt, amíg eljutottunk odáig, hogy a tisztségviselők és a nemzetállamok közötti hatékony közigazgatási együttműködés révén tényleg megvalósulhat a megfelelő automatikus információcsere és az átláthatóság az adóügyek területén az egész Európai Unión belül.

Miközben arra kérjük a magánszektor – a bankokat –, hogy a pénzügyi válságot követően legyenek átláthatóbbak és megbízhatóbbak, úgy gondolom, hogy ezt meg kell követelnünk a nemzetállamainktól és saját magunktól is. Ezért örömmel veszem a megtett lépéseket, de még hosszú út áll előttünk. Arra kérem a Bizottságot, hogy legyen nagyra törő és erős a nemzetközi együttműködés terén annak érdekében, hogy megszülessen a nemzetközi megállapodás az adóparadicsomokról, és létrejöjjön az automatikus információcsere.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, az országok működéséhez elengedhetetlen az adózás – véleményem szerint a legtöbb állampolgár egyetértene ezzel. Ugyanakkor sok állampolgár nem fogadja kitörő örömmel az adófizetést. Ez visszanyúlik az Úr azon időszakához, amikor rámutatott arra, hogy korának egyik legundorítóbb emberfajtája az adószedő volt, akit gazembernek tartottak.

Nem hiszem, hogy a státuszuk túl sokat javult az elmúlt időszakban. Napjainkban Bevételi Biztosoknak nevezik őket, de nagy valószínűséggel nem lennének nyertesek egyetlen népszerűségi versenyen sem.

Ugyanakkor, a fentiek kivül igaz az is, hogy történelmileg, azokat, akik elkerülték az adófizetést, időnként a kormányt kijátszó hősöknek tartották. Most, szerencsére, ez is változóban van, de ugyanakkor az adóelkerülés az egész országban és az egész világon elterjedt. Még saját hazámban is, az 1980-as és 1990-es években, maguk a bankok adták meg az offshore címet az embereknek az adóelkerülés érdekében. Ha ez kiderült, akkor természetesen az egyénnek kellett fizetnie.

A jövőben azt kell biztosítanunk, hogy visszaszoruljon az adóelkerülés. Az OECD becslése szerint a globális GDP 2,5%-a vész el az adóelkerülés következtében. A cigarettacsempészet erre jó példa, mivel a cigaretták átkerültek az alacsony adózású gazdaságokból a magas adózású gazdaságokba, súlyos egészségkárosodást és természetesen súlyos pénzügyi károkat okozva.

Ugyanakkor, az EU lehetőségei korlátozottak, mivel a Lisszaboni Szerződés nem biztosít számára komoly kompetenciákat az adóügyek területén. Ez a Lisszaboni Szerződésben az Írország számára biztosított garanciák kapcsán vetődött fel.

Emiatt nem lehet létrehozni a közös konszolidált társasági adóalapot, és fenn kell maradnia a tisztességes adóverseny elvének. Ezért mindössze annyit tehetünk, hogy együttműködés, közreműködés, meggyőzés és rábeszélés révén megpróbáljuk előmozdítani a dolgokat – de mindezt kényszerrel nem tudjuk megtenni.

Sari Essayah (PPE). – *(FI)* Elnök úr, a javaslatok kitűnő erőfeszítéseket tartalmaz az adócsalás elleni küzdelem és a hatóságok közötti együttműködés előmozdítása kapcsán.

Jó lenne emlékeztetnünkbe vésni, hogy az adózás önmagában nem végcél, hanem a társadalom eszköze a politikailag meghozott célok megvalósítására, beleértve a jövedelemelosztás kiegyenlítését, a káros gyakorlatok megadóztatását, és a közös jóléti szolgáltatások gazdasági alapjának a megerősítését. A jó adórendszer tisztességes és széles körű adóalapon, valamint ésszerű adókulcsokon nyugszik.

Az adóelkerülés és az adócsalás feléli az adóalapot, és a tisztességes állampolgároknak és vállalatoknak kell kifizetni azokat az adókat, amiket a csalók nem fizetnek meg. Amint már hallottuk, Európa különböző részén válságban van a bruttó nemzeti termék. Az adócsalás és az adóelkerülés miatt körülbelül évi 200 milliárd euróval csökken a GDP. Ezt tényleg nem engedhetjük meg magunknak.

Néhány megjegyzésem lenne a jelentésekkel kapcsolatban. Amikor a héa-csalás elleni küzdelem módszereiről beszélünk, akkor szem előtt kell tartanunk a költséghatékonyságot, a jogbiztonságot és az arányosságot. Ezekre egyértelműen rámutat a Casa úr által készített jelentés. A héa-csalás elleni küzdelem során különösen a csalásnak kitett árukra és szolgáltatásokra érdemes koncentrálni, és a fordított adókitvétési mechanizmus lehetőséget ad a tagállamok számára ahhoz, hogy a hozzáadottérték-adó rendszerről szóló irányelvben alapelveként meghatározott módszertől eltérően, a fordított kivetést alkalmazzák.

A közigazgatási együttműködés az egyik módszer a hazai törvénykezés támogatására, de nem szabad megfeledezni arról, hogy soha nem fogja azokat helyettesíteni, illetve harmonizálni.

A fenti irányelvekkel kapcsolatban a legellentmondásosabb az információcsere kérdése. A tagállamok adó- és vámhatóságai közötti hatékony információcsere segíti a csalások elleni küzdelmet, és ezért gondolom azt, hogy támogatnunk, és nem akadályoznunk kellene az adózási nyilvántartások cseréjét. Finnországban az adózással kapcsolatos dokumentumok nyilvánosak, és ez az ország az egyik legkevésbé korrumpált a világon. Mivel ez a helyzet, nem értem, hogy az adózással kapcsolatos nyilvántartások cseréje hogyan veszélyeztetheti a polgárjogokat oly módon, ahogy egyes képviselőtársaim gondolni vélik.

Paul Rübig (PPE). . – (DE) Kovács biztos úr, elnök úr, a pénzügyi jogszabályok, természetesen, hazai hatáskörbe tartoznak és a tagállamok önös érdekeit ösztökélik. Az Európai Unióban azonban arról kellene gondolkoznunk, hogy a jövőben miként tudjuk fenntartani a belső piacot, és különösen a négy szabadságot.

Az egyik legfontosabb, megoldásra váró probléma, természetesen, a kettős adóztatás. A kis- és középvállalatok (kkv-k) számára, amelyek nem tudják nyomon követni a témával kapcsolatos összes jogszabályi változást, különös nehézséget jelent a szolgáltatásaik más országban történő értékesítése. Ezért a Bizottságnak a kettős adóztatás kezeléséről kellene javaslatot beterjesztenie, és ennek a javaslatnak egyszerű és átlátható adórendszert kellene létrehoznia a fenti vállalatok számára, mivel végső soron egy adott vállalat hitelbesorolása határozza meg, hogy a vállalat életképes marad-e a piacon, és hogy fizetőképes tud-e maradni. Annak is nagyon örülnék, hogy ha a kkv-k esetében megszületne az egyablakos megoldás, ami specifikus kontaktpontot biztosítana számukra, és lehetővé tenné az adó-visszatérítések gyors, hatékony és átlátható kifizetését.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). . – (RO) Az e-kormányzási rendszereket szeretném megemlíteni, amelyek már több tagországban működnek, az alábbi esetekben: adófizetés elektronikus úton, továbbá hű- fizetés elektronikus úton, illetve az olyan kezdeményezés, mint az e-számlázás. Az elkövetkező öt év vonatkozásában egy új digitális programról beszélünk, ami azt jelenti, hogy a tagállamoknak fel kell használniuk az információtechnológia adta lehetőségeket, és a fiskális ügyek területén megvalósuló közigazgatási együttműködést javítása érdekében.

Úgy gondolom, hogy legalábbis ami az e-számlázást illeti, 2008-ban már létrejött egy magas szintű csoport, ami tavaly novemberben jelentést készített, és javaslatokat dolgozott ki az Európai Bizottság számára. Tajani biztos úr is kötelezettséget vállalt arra, hogy a következő időszakban olyan kezdeményezéseket tesz, amelyek célja az e-számlázás támogatása oly módon, hogy ezt a módszert széles körben alkalmazhassák az egész Európai Unió területén. Szeretném megkérdezni a Bizottságot, hogy lesz-e ilyen javaslat, és mikor.

Nick Griffin (NI). . – Elnök úr, az euró jelenlegi válságának időszakában az adózási ügyek megvitatása olyan, mintha átrendeznénk a fedélzeti üléseket a *Titanic*-on.

Angolul a déli államokat egy durva mozaikszóval illetik: PIGS (DISZNÓK) (Portugália, Olaszország, Görögország, és Spanyolország). Ugyanakkor azok, akiket keresztre feszítünk az euró miatt nem disznók, hanem olyan emberek, akiket sanyargat az egyetlen megoldás mindenkinek jó utópikus dogmája. A gazdaságaik vagy elpusztulnak a több ezer sérüléstől, vagy óvadék ellenében szabadon lesznek bocsátva, az adófizetők rovására Nagy-Britanniában, és máshol. Nagyon kevés olyan adó marad, amely kapcsán együtt lehet működni.

Két kivezető út van: vagy betiltjuk az eurót, és ezek a szovjet típusú limonádé által fogva tartott államok visszatérnek a saját fizetőeszközükhöz, vagy kiűzzük a „problematikus országokat” az euróövezetből. Akik valószínűleg azonosak a PIGS elnevezés alá tartozókkal. Ha igazságosabbak akarunk lenni, Németországról és francia együttműködő partneréről is lehetne szó, mivel az euró német érdekek szerinti irányítása a gyökere ennek a romhalmaznak.

Ez a véget nem érő válság tönkre fogja tenni a föderációs projektet – az adózási ügyek terén való együttműködést és mindent. Az a tragédia, hogy még mielőtt ez bekövetkezne, rengeteg ártatlan áldozatot követel.

Elena Băsescu (PPE). . – (RO) Gratulálni szeretnék Stolojan úrnak a követelések behajtásával kapcsolatos jelentés elkészítése során kifejtett erőfeszítéseire. Az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelemhez az Uniónak olyan közös szabályozásra van szüksége, amit minden tagállam egységesen alkalmaz. A belső piacot és a tagállamok költségvetését bármilyen adónem, vagy illeték meg nem fizetése érintheti. A tőke és az emberek szabad áramlása szükségessé tette a jogszabály alkalmazási területének a kiszélesítését. A kötelező társadalombiztosítási hozzájárulás is bekerül ebbe a körbe ez év elejéről.

A követelések Európai Unión belüli behajtási folyamatában az egyik fontos lépés a gyors információcsere. A közös, szabványos eszközök és nyomtatványok megléte, melyeket az Unió összes hivatalos nyelvére le fognak fordítani, elő fogja segíteni a vonatkozó hatóságok napi munkáját. A közös, automatikus rendszer lehetővé fogja tenni a lekérdezések gyorsabb és olcsóbb megválaszolását.

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Elnök úr, habár a mai napon gratulálunk Alvarez asszonynak, Domenici úrnak és a többi képviselőtársunknak a kiváló jelentéseikhez, habár gratulálunk Kovács biztos úrnak az elkötelezett munkájához, és minden jót kívánunk neki a jövőben, és habár annak a reményünknek adunk hangot, hogy át fogja adni az utódjának azt a lelkesedést, amivel a közös adózási politikáért küzdött, meg kell említenünk néhány tagállamot, azokat a tagállamokat is, amelyek továbbra is haboznak a szükséges intézkedések kapcsán, olyan intézkedésekkel kapcsolatban, amelyek ebben a válsághelyzetben a korábbinál sokkal fontosabbak és olyan intézkedések vonatkozásában, amelyek végül elősegítik a jobb együttműködést.

Elégge megdöbbenő, hogy még nem sikerült áttörést elérni az adólap kérdésében. Aki úgy gondolja, hogy ily módon tudja megvédeni a szuverenitását, vesztes lesz, és el fogja veszíteni az adóbevételeket is. Ezért a fenti jelentések legfontosabb üzenete az, hogy Európában jobbítani kell az együttműködést. Csak ez vezet el a fejlődéshez!

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az adócsalás elleni küzdelem szükségszerűség. Természetesen a gazdasági és pénzügyi válság kiváltó oka nem az adócsalás, és az adóelkerülés. Számomra fontosnak látszik annak az ismételt tisztázása a Parlamentben, hogy egyszerű adózási rendszerek, valamint alacsony, és tisztességes adók révén kell visszaszerezelnünk az adófizetők bizalmát. Ugyanakkor ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem kell aktívan harcolnunk az adócsalás és az adóelkerülés ellen, mivel az adóelkerülés minden formája aláássa az igazságérzetünket.

Mindez elvezet bennünket az adóparadicsomok kérdéséhez is. Németország szomszédja, Svájc, aggodalmának adott hangot amiatt, hogy nyomás alá kerül. Ezzel kapcsolatban kifejezetten a következőt szeretném kérdezni a Bizottságtól: készülnek javaslatok, illetve születnek olyan intézkedések, melyek különleges nyomás alá helyeznék Svájcot? Személyes véleményem szerint Svájc nem engedheti meg magának, kevésbé jól bánjon ez Európai Unióval, mint az Amerikai Egyesült Államokkal. Ezért mindez azt jelenti, hogy Svájcnak ténylegesen csatlakoznia kell az adóelkerülés elleni összehangolt küzdelmünkhöz.

László Kovács, a Bizottság tagja. – Elnök úr, tisztelt képviselőtársak, érdekesnek és inspirálónak tartottam a vitát. Többségükhöz hasonlóan én is meg vagyok győződve arról, hogy az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelmünk, valamint az adóügyek területén megvalósuló együttműködésért folytatott küzdelmünk megéri a fáradságot. Hálás vagyok a támogatásukért, és az előadók munkájáért, és nagyon hálás vagyok azért, hogy támogatták a Bizottságnak ezeket a rendkívül fontos kezdeményezéseit.

Az adóügyek területén megvalósuló jó kormányzás elősegítése bonyolult, számtalan témát tartalmazó csomag. A jelentéseik praktikusán mindegyikkel foglalkoznak, a közigazgatási együttműködést elősegítő hivatalos jogszabályi javaslatról kezdve a harmadik országokkal való együttműködésig. Örömmel hallottam, hogy Önök közül sokan arra ösztökölték a Bizottságot, hogy legyen nagyra törőbb. Teljesen egyetértek Önökkel, és biztos vagyok abban, hogy a támogatásukkal és a tagállamok kormányainak a támogatásával az új Bizottság képes lesz az előttünk álló kihívások kezelésére. Tisztában vagyok azzal, hogy ezek az anyagok továbbra is prioritások lesznek az utódom számára. A Bizottságnak, a Parlamentnek, és a Tanácsnak tovább kell folytatni az erőfeszítéseket a betervezett, illetve az előkészületben levő jogszabályi jellegű javaslatokkal kapcsolatban, és a társasági adóval kapcsolatos magatartási kódex kidolgozása érdekében.

Ami az adóügyek területén megvalósuló jó kormányzás elvének külső szempontjait illeti, a közleményben említett valamennyi akciót támogatni kell, különös tekintettel, a fejlődő országokkal kapcsolatos akciókra.

Ami az adózási ügyek területén megvalósuló közigazgatási együttműködésre, a követelések behajtása területén megvalósuló kölcsönös segítségnyújtásra, a fordított adókimutatási mechanizmus választható és ideiglenes, ismételt alkalmazására vonatkozó specifikus javaslatot illeti, szintén köszönetet szeretnék mondani a megjegyzéseikért és a véleményeikért. Örömmel látom, hogy az Európai Parlament és a Bizottság álláspontja megegyezik azon fellépések tekintetében, amelyeket meg kell valósítani az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelem fokozása érdekében az Európai Unión belül és kívül egyaránt. Úgy látom, hogy ez a három javaslat is általános támogatást kapott.

A spanyol elnökség egyik prioritása a gyors előrelépés megvalósítása és egyhangú megállapodás megkötése a közigazgatási együttműködés területén. Ez elsőbbséget élvez a legtöbb tagország esetében is. Az Uniónak sürgetően szüksége van arra, hogy a tagállamok egyhangú megállapodásra jussanak ahhoz, hogy a nemzetközi

színtéren megmutathassa abbéli elhatározását, hogy tovább kíván lépni az OECD-modellen és a G20-ak javaslatain, és meg kívánja alapozni a nemzetközi szintű fejlődést annak bizonyításával, hogy képes a teljes körű közigazgatási együttműködés megvalósítására.

Nyilvánvaló, hogy az adócsalásra, és az adóelkerülésre nincs egyetlen, globális megoldás, de az általunk a mai napon megvitatott javaslatok fontos előremutató lépést jelentenek az Európai Unió adócsalás elleni stratégiája keretében.

Végül, éppen egy nappal a megbízatásom lejárta előtt, ismét köszönetet szeretnék mondani a Bizottság által az adó- és vámügyekkel kapcsolatban tett kezdeményezések támogatásáért, továbbá a Gazdasági és Monetáris, valamint a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság együttműködéséért.

Magdalena Álvarez, előadó. – (ES) Elnök úr, azokra az indokokra szeretnék utalni, amelyek megmagyarázzák, hogy miért lépünk túl az OECD-modellen az automatikus információcsere terén.

Ebből a szempontból sok érvet lehetne felsorakoztatni, de egyértelmű, hogy az OECD-modell a nemzetközi kapcsolatok olyan, szélesebb keretére vonatkozik, amiben a játékszabályok nagyban eltérnek azoktól, amelyek az Európai Unión belül alkalmazandók.

Amint Kovács úr kijelentette, az Európai Unión belül létezik egy egységes gazdasági terület, amin belül az adózással kapcsolatos információknak biztosítani kellene ugyan azt a mozgásszabadságot, mint ami az emberek számára biztosított, oly módon, hogy mindegyik tagállam alkalmazhassa a saját adózási rendszerét. Az Unión belül létezik az egységes piac, amin belül nincsenek korlátok az áruk, illetve az emberek előtt. Nincs tehát semmi ok arra, hogy az adózással kapcsolatos információk előtt ilyen akadályok tornyosuljanak.

A tagállamok egy politikai projekt részei, és az adóhatóságaik közötti kapcsolatoknak összhangban kell állni a fenti politikai projekttel. Itt, a gyakorlati óhajokon túl és kívül, a politikai elvek forognak kockán.

Szeretném azt is hangsúlyozni, hogy a nemzeti fiskális szuverenitást inkább erősíti, semmint gyengíti a csalás elleni küzdelem. Más szóval, a tagállamok fiskális szuverenitása erősödni fog akkor, ha a jelenleginél hatékonyabb eszközök állnak rendelkezésükre a saját adózási rendszerük működtetésére. Ezért kell mindezt szem előtt tartanunk, és ezért kötelességünk az irányelv támogatása.

Ráadásul, amint Klinz úr nagyon helyesen elmondta, a csalás bűncselekmény. Nem igazolható olyan, gyenge érvek mögé bújással, hogy egyes fiskális rendszerekben magasak az adók. Épp ellenkezőleg, érvelésemben olyan messzire is elmegyek, miszerint ha csökkenne az adócsalás, akkor csökkenteni lehetne az adókat is. Erőfeszítéseink során mindenesetre célul kell kitűzni az adózási rendszerek egyszerűsítését.

Következésképpen, hangsúlyozni szeretném, hogy az általunk támogatott négy jelentés és a négy irányelv erős elrettentő erővel bír, mert ha az adófizetők felismerik, hogy a fenti rendelkezések következtében a csalóknak kisebb lesz a mozgásterük, és kevesebb adóparadicsom áll rendelkezésükre, akkor sokkal kisebb lesz az ilyen tevékenységek iránti kísértés is. Még ha egyesek kísérletet is tesznek az ilyen tevékenységekre, nekünk hathatósabb eszközeink lesznek az ellenük való fellépésre.

Végezetül, meg kell említenem azt, hogy ezek az intézkedések a legjobb pillanatban jönnek, mivel a válság rávilágított az átláthatóság hiányának és az egyes országokból a másikba irányuló tranzakcióknak a veszélyeire, valamint az állami ösztönzők szükségességére. Ebből a szempontból Lamberts úr támogatására szeretnék utalni. Egyértelművé tette, hogy az olyan időszakokban, mint a mostani, a közfinanszírozásnak, a válsághatások csökkentése érdekében, különös erőfeszítést kell tennie a gazdaság élénkítésére és a szociális védelem biztosításáért meghozott intézkedések foganatosítására.

A fenti okokból napjaink állampolgárai minden korábbinál inkább tisztában vannak az adócsalás súlyosságával és a gazdaságra gyakorolt általános hatásaival. Elvárják továbbá a képviselőiktől, hogy a probléma orvoslása érdekében meghozzák a megfelelő intézkedéseket.

Theodor Dumitru Stolojan, előadó. – (RO) Nagy figyelemmel hallgattam a képviselőtársaim által előadott véleményeket. Észrevettem a tartózkodást is az automatikus információcserével kapcsolatban. Én azonban meg vagyok győződve arról, hogy nekünk ebben az ülésteremben, európai intézményi szinten, meg kell mutatni minden egyes európai állampolgárnak, aki tisztességesen fizeti az adókat és az illetékeket, hogy készen állunk minden olyan intézkedés elfogadására, amelyik a minimális szinten tartja az adóelkerülést, annak érdekében, hogy az adókból és illetékekből eredő követelések behajtására irányuló döntések megfelelően végrehajtásra kerüljenek, függetlenül attól, hogy az adós melyik tagállamban él.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY*alelnök*

David Casa, előadó. – (MT) Én is odaadok figyelemmel hallgattam az elmondottakat, és ha következtetést kellene levonnom ebből a fontos vitából, akkor az lenne, hogy mindannyian egyetértünk abban, hogy minden, rendelkezésünkre álló eszközt, latba kell vetni a különböző országokban elkövetett adóelkerülés és adócsalási formák elleni küzdelem érdekében. Mindezt olyan intézkedések segítségével kell megvalósítani, mint amelyekre a mai napon tettek javaslatot, anélkül hogy megkárosítsanak a kereskedelmi szektort – különösen a kkv-keket –, és anélkül, hogy növelnék a bürokráciát. Épp ellenkezőleg, azt javaslom, hogy csökkentsük tovább a bürokráciát, a kereskedelmi szektort gyakorta hátráltató területeken.

Biztosítanunk kell, hogy ne büntessük azokat a tisztességes állampolgárokat, akik befizetik, és nem elkerülik az adókat. Ez vonatkozik az üzleti szektor azon szereplőire is, akik határokon átnyúló kereskedelmi tevékenységet folytatnak, és akik nem kerülik el az adófizetést, és akik, éppen ezért, nem bűnözők.

Következésképpen úgy vélem, hogy a fenti javaslatokkal erősíteni fogjuk a széndioxid kibocsátás kereskedelmi rendszer, és a hozzá kapcsolódó kifizetések hitelességét. Ugyanakkor, amint rámutattam, csökkentenünk kell a tisztességes üzletemberekre háruló adminisztratív terheket, és, ráadásul, gondoskodni kell arról, hogy a Parlament tudomást szerezzen a fordított adókvetési mechanizmus elfogadási folyamatáról.

A képviselőtársaimhoz hasonlóan én is úgy vélem, hogy köszönetet kell mondanom a biztos úrnak az elmúlt években végzett munkájáért. Biztos úr, nyilvánvaló, hogy nem minden esetben értettünk egyet, de ha visszatekintünk az adózási területre, akkor úgy vélem, hogy napjainkban az állampolgárainknak, nevezetesen az Európai Unió polgárainak, tisztességesebb és hatékony adórendszere van.

Leonardo Domenici, előadó. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, köszönetet szeretnék mondani a közös erőfeszítés eredményeként létrejött jelentéseinkkel kapcsolatos észrevételeikért. Remélem, hogy ezek az észrevételek jó előjelei az Európai Parlament támogató szavazatának.

Úgy vélem, hogy – amint Stolojan úr és Casa úr elmondták – a jelentéseink megérdemlik a támogatást, legalább az állampolgártársaink részéről: azon tisztességes adófizetők részéről, akik a leginkább szenvednek a csalástól, és az adóelkerüléstől. Az a cél, hogy mindenki fizessen, azért, hogy mindenkinek kevesebbet kelljen fizetni.

Két megjegyzést szeretnék tenni. Lulling asszony a vita elején beszélt az adózással kapcsolatos kolonoszkópiáról. Tapasztalatból tudom, hogy a kolonoszkópia egyáltalán nem kellemes vizsgálat, még akkor sem, ha nagyon jó hatással van az egészségre. Az adózás területén létezik egy nagyon egyszerű módszer az elkerülésére: egyszerűen csak nem kell elrejtetni, eldugni a jövedelmet, és nem kell elkerülni a jogszabályi kötelezettségek teljesítését.

A második megjegyzésem az, hogy helyes dolog, ha állandóan a közpénzek elköltése miatt aggódunk, de ez akkor is helyes, amikor a kormányok rákényszerülnek arra, hogy a közpénzeket azoknak a bankoknak és pénzügyintézeteknek a megsegítésére használják fel, amelyek kockára tették a pénzüket.

Elnök. – A közös vitát lezárom.

A szavazásra szerdán, 2010. február 10-én, kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) A héa-csalás olyan bűncselekmény, ami az illegális visszafizetési mechanizmusok révén (például: körhinta-csalás), amit minden tagállamban alkalmaznak, és ez alól Románia sem képez kivételt, komoly kihatással van a költségvetésre.

Az egyes tagállamok, beleértve Romániát is, által bevezetett fordított adókvetési mechanizmus eddig jól működött. Ugyanakkor az adott helyzetben szükség volt a közös hozzáadott-értéktadó rendszerről szóló a 2006/112/EK irányelv elfogadására is ahhoz, hogy az illegális héa-visszatérítési módszerek (a fiktív exporton alapuló) alkalmazásának kockázatát a minimumra csökkentsük. Ezért minősül megbízható eljárásnak a fordított adókvetési mechanizmus alkalmazása a magas adócsalási kockázatú termékekre, hisz pozitív hatással van a költségvetésre, annak ellenére, hogy a hazai költségvetésbe késedelmesen kerül befizetésre az ilyen adófizetési kötelezettség alá tartozó ügyletek héa-ja.

Következtetésképpen, ha a között kell választani, hogy a héa-t csak a gazdasági ciklus végén kapjuk meg, amikor a késztermék, illetve szolgáltatás eljut a végfelhasználóhoz, vagy elkerüljük az illegális héa-visszatérítésekből adódó csalásokat, akkor az első választás a helyes. Az ideális megoldás az lenne, ha a fordított adókiivetési mechanizmust alapszabályként, és nem kivételként alkalmaznánk. Ugyanakkor ezt a lépést csak a költségvetésre gyakorolt hatások alapos vizsgálata után lehet megtenni.

Alan Kelly (S&D), írásban. – Csak egy dolgot szeretnék felvetni az adóügyek terén a tagállamok között megvalósuló együttműködéssel kapcsolatban. Ez nagyon érzékeny kérdés volt a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos ír népszavazási kampány során. Csak egy dologra szeretném figyelmeztetni a Parlamentben ülő kollégáimat. A tagállamok közötti együttműködés az Unió alapja; ugyanakkor ez az együttműködés mindig kölcsönös jóváhagyáson alapult. Az adózás terén arra kell ügyelnünk, hogy ne vegyük figyelembe az egyes tagállamok igényeit. Egyes országoknak másképpen kell alkalmazniuk a szabályokat: ha például egy ország szigetország, vagy nincs annyi lakosa, hogy támogatni tudjon egy nagy, jól működő piacot, akkor minden rendelkezésére álló előnyt ki kell használnia a beruházások vonzása érdekében. Arra kérem a kollégákat, hogy ezt a szempontot tartsák szem előtt, amikor ezzel a témával kapcsolatban javaslatokat terjesztenek be. A javaslatoknak nem szabad ellentétben állniuk a szubszidiaritás elvével. Minden javaslat elfogadásához a tagállamok jóváhagyása szükséges. Ez nem lényegtelen része a jelen vitának.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), írásban. – (RO) A mai napon az adózással kapcsolatban megvitatott kezdeményezések különösen fontos szerepet játszanak a határokon átnyúló adócsalás és adóelkerülés elleni küzdelemben, amik komoly politikai kihatással bíró, a tagállamok költségvetését is befolyásoló kérdések. Az adóügyek területén megvalósuló jó kormányzás elősegítéséhez uniós szintű, és Unión kívüli, továbbá tagállamok közötti cselekvésre van szükség. Erőteljes intézkedésekre, egyszerű, átlátható törvényekre, és, a kibővítés révén, kisebb bürokráciára van szükségünk. Végül, de nem utolsósorban, biztosítanunk kell, hogy az állampolgárok segítséget kapjanak.

Az olyan intézkedések, mint az átláthatóság garantálása, a minden szinten megvalósuló információcsere, a tagállamok részére nyújtott segítség jobbítása, a hatékony, határokon átnyúló együttműködés megvalósítása, és a tisztességes adóverseny, fontos célkitűzések, különösen most, a jelenlegi pénzügyi válság időszakában, amikor mindannyian láthattuk, hogy mennyire fontos az adórendszerek fenntarthatósága. Az adózási ügyek terén a jó kormányzást alkalmazó tagállamok sokkal gyorsabban és hatékonyabban tudtak reagálni a gazdasági válságra.

Örömmel fogadtam a Bizottság kezdeményezését, és az előadók által végzett munkát. Úgy vélem, hogy meg van a politikai akarat a jó kormányzás adóügyek terén való megvalósításának az elősegítésére. Ugyanakkor biztosítanunk kell, hogy a fenti javaslatok meghaladják a politikai szövegek szintjét, és azt, hogy meghozzuk a szükséges intézkedéseket a lehető leggyorsabb megvalósításuk érdekében.

Marianne Thyssen (PPE), írásban. – (NL) Elnök asszony, az adóhatóságok előtt komoly kihívást jelentő feladatok állnak a globális, teljesen digitalizált világban. A fiskális és szociális csalások felderítése még a belső piacon is összetett feladat. Ráadásul, problematikus, hogy jelenleg nincs európai szintű jogszabály az adóhatóságok közötti, határokon átnyúló együttműködésről. Ezért megérdemli a támogatásunkat a tagállamok közötti közigazgatási együttműködés felgyorsítását és egyszerűsítését szolgáló, az egyes tagállamokban működő adózási összekötő tiszt ötlete. Jelenleg, az információ megosztására irányuló kérések teljesítése olyan sok időt vesz igénybe, hogy az adóhatóságok gyakran úgy döntenek, hogy nem várnak a kért információra. A Bizottság által az automatikus információcserére, mint lehetőségre, tett javaslat teljes mértékű támogatásomat élvez, két okból. Először is, lehetővé fogja tenni a tagállamok számára, hogy a korábbinál hatékonyabban tudják beszélni az adókat, ami, a válság idején, korrekt dolog, és egyáltalán nem számít luxusnak. Másodszor, a belső piaci szereplők számára az egyenlő bánásmódot fogja jelenteni. A kölcsönösség elve az adózással kapcsolatos információk megosztása terén összhangban van továbbá az OECD-n és a G20-on belül kötött megállapodásokkal is. Ez olyan tévedhetetlen üzenet, amivel kapcsolatban a Belga Könyvszakértői Bíróság szintén – helyesen – sürgős felhívást intézett a közelmúltban. Ezért teljes meggyőződéssel támogatom az Alvarez asszony által készített jelentést.

15. GM/Opel: aktuális fejlemények (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata a GM/Opel ügyéről: legfrissebb fejlemények.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök asszony, tisztelt képviselők, a jelenlegi vita olyan kérdéssel foglalkozik, amely iránt nagyon érdeklődik az európai közvélemény: az Opel/Vauxhall csoport átalakításának az egy vagy több európai kormány által való állami finanszírozásával.

A Bizottság közlelőrl kísérté figyelemmel az ügyet. 2009. július 14-én Kroes biztos és én már foglalkoztunk az Opel/Vauxhall csoport kérdésével az Európai Parlamentben. A Bizottság több informális találkozózt is szervezett már az ezért az ügyért felelős európai miniszterekkel.

Amint azt Önök is tudják, 2009 őszén a General Motors úgy határozott, hogy megtartja az Opel/Vauxhall csoportot, és szerkezetátalakítást hajt végre a társaságon. 2009 novemberének végén a General Motors a verseny felügyeletéért felelős szolgálatok elé terjesztette szerkezetátalakítási tervének összefoglalóját.

Noha a Bizottság szerepe rendszerint nem terjed ki a szerkezetátalakítással kapcsolatos ügyek mögött álló iparági és kereskedelmi indokok előzetes értékelésére, a terv esetleges állami támogatására vonatkozó tagállami információk hiányában a Bizottság szolgálatai a Versenyképességi Tanács kérésére elvégezték az értékelést.

A General Motors szerkezetátalakítási tervének tartalma és a Bizottsághoz eljuttatott információ alapján úgy tűnik, hogy a szerkezetátalakítási terv nem gazdasági megfontolásokon nyugszik, ami rontaná az Opel/Vauxhall csoport európai tevékenységeinek jövőbeni életképességét.

Bizonyos kulcsfontosságú területeket érintően a General Motors jelenlegi tervének számos közös jellemzője van a saját maga a General Motors által, illetve az egyéb érdekelt beruházók által korábban készített egyéb szerkezetátalakítási tervekkel. Összhangban van a General Motors által korábban, a válság kirobbanása előtt meghozott döntésekkel, különösen ami azt a koncepciót illeti, hogy egy-egy adott modellt egy-egy meghatározott üzemhez rendeltek hozzá.

A General Motors az egyes üzemek konkrét helyzetére hivatkozva adott gazdasági szempontú magyarázatot az európai üzemegységei szerkezetátalakításával kapcsolatos döntéseit illetően. Úgy tűnik, e döntéseket olyan megfontolások motiválják, mint az egyes modelleknek a különböző európai üzemegységekhez való hozzárendelése, a különböző modellek saját életciklusa, a több helyszínen is gyártott egyes modellek saját gyártási volumene, az adott modellek gyártásának további centralizációjához szükséges további beruházás viszonylag alacsony szintje, az egyes beszerzési folyamatoknak az üzem számára való értéke stb.

Értem, hogy a General Motorsnak még meg kell vitatnia a tervet a munkavállalók képviselőivel is, akiknek várhatóan kötelezettségvállalásokat kell tenniük ahhoz, hogy jelentős mértékű költségcsökkentést lehessen végrehajtani Európában. A Bizottság figyelni fog arra, és biztosítani fogja azt, hogy amennyiben állami támogatás igénybevétele is sor kerül akkor az Opel/Vauxhall szerkezetátalakítása továbbra is gazdasági megfontolások alapján történjék, hogy a szerkezetátalakítást ne befolyásolják az állami finanszírozáshoz kapcsolódó nem kereskedelmi elemek, és különösen hogy földrajzi szinten a szerkezetátalakítási erőfeszítéseket ne befolyásolják politikai igények.

A Bizottság természetesen továbbra is szorosan nyomon követi az Opel csoporton belüli fejleményeket. Ezzel összefüggésben bizonyára Önök előtt is ismert, hogy 2010. január 21-én a General Motors hivatalosan is bejelentette az anversi üzemének 2010-es bezárására való szándékát. Megértem a bejelentéssel kapcsolatos azon aggodalmakat, hogy az érintett üzemből több ezren vesznek el munkahelyüket.

Szomorú azt látni, hogy az Opel/Vauxhall-csoport üzembeszárásokat tart szükségesnek. Hangsúlyoznom kell, hogy e döntést egyedül maga a General Motors hozta meg. A Bizottság nem tudja befolyásolni, és nem is szabad, hogy befolyásolja annak meghatározását, hogy melyik legyen az az üzem, ahol az elbocsátásokra sor kerül majd. Nem tudja elkerülni az elbocsátásokat, de elébe tud menni az elbocsátás következményeinek.

A Bizottság készen áll arra, hogy a belga hatóságokkal együttműködésben a rendelkezésére álló valamennyi erőforrással támogatást nyújtson ezeknek a munkavállalóknak. Megvitattuk annak lehetőségét is, hogy Belgium kérelmet nyújtson be az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból való támogatásra. Ez természetesen az egyik olyan lehetőség, amelyet meg kell vizsgálni, és első ránézésre úgy tűnik, hogy a támogatás iránti kérelem – amennyiben megerősítést nyerne – megfelelné a szükséges kritériumoknak.

Ivo Belet, a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) Azt mondta, hogy figyelni kell, de úgy vélem, a figyelem önmagában elégtelen. Úgy véljük, hogy a General Motors álláspontja Európában elfogadhatatlan.

A General Motors arra számítt, hogy az Európai Unió különböző nemzeti és regionális kormányai állami támogatást biztosítsanak, amelynek egyik szándékolt célja az, hogy fedezetet biztosítsanak vele az Ön által

is említett antwerpeni gyár bezárásának szociális költségeihez. Ez a fajta megközelítés elfogadhatatlan, biztos úr: elfogadhatatlan mind a munkavállalók, mind pedig az Európai Unió számára:

Véleményünk szerint ez a dokumentumcsomag nagyon fontos teszt az Önök vonatkozásában, az Európai Bizottság hitelességének nagyon fontos tesztjét jelenti. Az ehhez hasonló dolgokat nem engedhetjük, mert precedenst teremtenének a jövőbeni dokumentumcsomagok vonatkozásában. Biztos úr, ez a protekcionizmus példája, azon protekcionizmusé, amely újra és újra felüti fejét, és ez elfogadhatatlan. Aláássza az EU alapjait, és ráadásul mindig a kisebb országoknak kell megcsenvedniük, ahogyan az ismételten bebizonyosodott.

Az elmúlt néhány hónapban az EU kormányai hagyták, hogy a General Motors amerikai emberei kijátsszák őket egymás ellen, és világos, hogy ez még egyszer nem fordulhat elő. Ez kizárólag egy egységes európai megközelítés révén akadályozható meg.

A mai német sajtóban az jelent meg, hogy az Ön kollégája, Neelie Kroes, a versenyügyekért felelős biztos szerint az autóipari ágazatban csak akkor engedhető meg az állami támogatás, ha a támogatást az innovatív és környezetbarát termékek kifejlesztésére fordítják. Egyetértünk ezzel, de sokkal jobb volna, ha az ehhez hasonló kérdéseket európai szinten koordinálnánk, nem pedig – ahogyan az most is történik – a különböző európai országok kormányai és a General Motors közötti különálló tárgyalások tárgyát képeznék, mivel ez nem vezet sehová.

Emellett ha egységes, közös ajánlatot teszünk a General Motorsnak, az természetesen sokkal jobb pozíciót biztosíthat számunkra, és lehetővé tenné, hogy a szociális területen – ami bizonyára közel áll az Ön szívéhez – és a foglalkoztatás területén garanciákat követeljünk. Miért ne lehetne új perspektívákat nyitni az antwerpeni Opel-üzem munkavállalói előtt, és természetesen a többi érintett európai Opel-üzem munkavállalói előtt?

Még nincs túl késő, Špidla biztos úr. Azt hiszem, hogy az ilyen, a határokon átnyúló szerkezetátalakítási műveletek esetében az Európai Bizottságnak magának kell a szarvainál megragadnia a bikát, és nekilátnia a proaktív politikával kapcsolatos munkához ahelyett, hogy ölbe tett kézzel várna. Mit jelent mindez a konkrétumok szintjén? A következőket: a közös stratégia elindítását, sokkal dinamikusabb intézkedések végrehajtását és – elsősorban – a rendelkezésünkre álló valamennyi európai eszköz sokkal határozottabb felhasználását és összekapcsolását ahelyett, hogy a jelenlegihez hasonló módon rendezetlenül lépne fel.

Véleményem szerint mostanáig túl engedékenyen léptünk fel a dokumentumcsomaggal kapcsolatban. Az Európai Bizottság tétlenül állt, míg a General Motors győzedelmeskedett. Ennek meg kell változnia – a munkavállalók érdekében, mivel ők azok, akik az európai politikai akarat hiányát megcsenvedik.

A második téma, amelyről szólni kívánok, ugyanilyen fontos. A mai napon az európai ipari miniszterek Spanyolországban ülnek össze, hogy elindítsák a személygépkocsi-gyártó ágazat európai cselekvési tervét. Úgy hiszem, erre sürgősen szükségünk van. Önöknek, az Európai Bizottságnak kell összehozniuk egymással a jelentős iparági képviselőket annak biztosítása érdekében, hogy személygépkocsi-gyártó ágazatunkat a ne árásszák el a kínai termékek a közeljövőben. A következő csütörtökön az Európai Unió állam-, illetve kormányfői egy rendkívüli európai csúcstalálkozóra gyűlnek össze Brüsszelben elnökünk, Herman Van Rompuy úr ötlete alapján, illetve az ő meghívására. A napirendi ponton egyetlen téma szerepel: az európai gazdasági együttműködés továbbfejlesztése.

Biztos úr, kezdjük a személygépkocsi-gyártó ágazattal, mivel ez a legfontosabb iparágunk, és az is marad. A személygépkocsi-gyártás diktálja a gazdasági megújulás ütemét, is ilyen módon rendelkezésére áll az a potenciál, amely ahhoz szükséges, hogy jelentős szereplője legyen a végrehajtásnak.

Kathleen Van Brempt, az S&D képviselőcsoport nevében. – (NL) Kifejezetten kértem, hogy ezt a kérdést ismételten plenáris ülésen vitassuk meg: nem csak azért, mert otthon, a flandriai Antwerpenben is munkavállalók ezreit érinti – látni fogják, hogy hány parlamenti képviselő jelentkezik szólásra e témával kapcsolatban –, hanem különösen azért is, mert olyan páneurópai szerkezetátalakítási műveltről van szó, amely egy üzem bezárását hozza magával, valamint azt, hogy több ezer más munkahely is megszűnik. Emberek ezreinek – férfiaknak, nőknek és családjaiknak – kell szembenézniük a sötét jövővel.

Azt hiszem, ezek az emberek most a remény és a félelem keverékével tekintenek az Európai Unióra. Van-e okuk reménykedni? Talán igen. Azt szeretném kérdezni Önöktől, a biztostól és a Bizottságtól, hogy mik a további terveik, mivel én – nem titkolom – rendkívül csalódott vagyok a miatt, amit Kroes biztos asszony ma ismételten elmondott, azaz hogy a vitára kerülő dokumentumcsomag esetében az állami támogatásra vonatkozó szabályokat fogja alkalmazni.

Csalódott vagyok az Ön válaszával és álláspontjával kapcsolatban is. Természetesen amennyiben ténylegesen sor kerül a bezárásra, gondoskodnunk kell arról, hogy az emberek támogatásban részesüljenek. Egy teljesen más Európai Bizottságot várunk el, olyat, amely komolyan veszi a dokumentumcsomagot, és azt a politikai szerepet tölti be, amelynek betöltésére rendeltetett. Kezdheti azzal, hogy megköveteli az Opel európai vezetésétől: álljanak végre elő az üzleti tervvel, és biztosítsanak teljes körű hozzáférést a döntésük alapjául szolgáló gazdasági és egyéb érvekhez. Végére is az Opel Antwerpenben található európai központja – amint arról bizonyára Önök is tudnak – nagyon nagy összegű támogatást és erőforrásokat kapott a flamand és a belga hatóságoktól azért, hogy versenyképes maradjon. Mára oda jutottunk, hogy ezt mind-mind figyelmen kívül hagyják, és nem áll rendelkezésünkre egy olyan erős Európai Bizottság, amely bármit is léphetne ezzel kapcsolatban.

Második felvetésem szintén egy nagyon egyértelmű, a Bizottsághoz intézett kérés: szeretném azt látni a Bizottság részéről, hogy a jövőben sokkal határozottabban és kevésbé kompromisszumkészlen lép fel, ha a szerkezetátalakítási intézkedésekre kerül sor. Két üzleti vállalkozás egyesüléséről értesíteni kell az Európai Bizottságot: miért nem történhet ugyanígy a szerkezetátalakítás esetében is? Miért nem tudja a Bizottság ugyanazokat a gazdasági és szociális kritériumokat alkalmazni a szerkezetátalakítási műveletek esetében is? Csak így valósulhat meg az iparpolitika és a szociális Európa világos elképzelése. Ez az, amire a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja is felszólít.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Mindenek előtt – ahogyan az természetesen már elhangzott – az antwerpeni események családok ezreire mértek kemény csapást, de súlyosan érintették a beszállító társaságok munkavállalóit is. Azt kell mondanom Önnek, biztos úr, hogy szavai sokkoló erővel hatottak rám.

Az első és a legfontosabb, hogy Ön szerint a felelősség a General Motorsot terheli – mintha sem a regionális, belga, vagy az európai hatóságokat nem terhelne a felelősség. Ahogyan a legutóbb már elmondtam, mivel a határokon átnyúló, több országra is kiterjedő ügyről beszélünk, valamint egy vállalt szerkezetének átalakításáról, a Bizottságnak a magáévá kellett volna tennie a kérdést, hogy biztosíthassa az európai jogszabályoknak való megfelelést. Nem így tett, hanem ehelyett a tagállamokra – Németországra – hagyta, majd a General Motors vezetésére.

Azt kérem a Bizottságtól, hogy a jövőben, amikor Európában működő multinacionális vállalatok szerkezetátalakítására kerül sor, az iparpolitikája keretében vegye át az ilyen dokumentumcsomagokkal kapcsolatos irányítást ahelyett, hogy csupán a különböző gazdasági és pénzügyminiszterek közötti koordinátorként járja el.

Másodszor, biztos úr, megdöbbenett, hogy azt hallom Öntől, még nincs birtokában a dokumentumcsomag. Tele van vele a sajtó, hogy 2,7 milliárd EUR összegű támogatást osztottak ki, és ekkor jön a Bizottság, és azt mondja, hogy még se az üzleti terv, se a dokumentumcsomag nem áll rendelkezésére. Véleményem szerint éppen itt az ideje annak, hogy a Bizottság ne csak megkapja – ha úgy tetszik: megszerezze – a dokumentumcsomagot, hanem hogy végre beletekintsen, nem jogértő-e a benne foglalt eljárás. Végül is, itt tényleg jogsértő eljárásról van szó. Állami támogatás kizárólag az új, innovatív termékek fejlesztéséhez nyújtható.

Itt most mégis úgy tűnik, hogy a több európai uniós tagállam által is a vállalataik megtartásához kért 2,7 milliárd EUR összeget egyszerűen az európai üzemek, a GM európai tevékenységeinek fenntartására szolgáló általános támogatással összefüggésben kívánják felhasználni. Ideje, hogy a Bizottság a kezébe vegye a dolgot, és ne csak nyilatkozatokat tegyen – ahogyan Kroes asszony és Ön is tette –, hanem intézkedjen arról, hogy szolgálatai ténylegesen szerezzék meg az üzleti tervet és nézzék meg, jogsértő volt-e a megadott támogatás.

Bart Staes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Nem tudom, érti-e miről van szó, de Európának, az Európai Uniónak a családok ezreinek, Európa népességének nagy része előtt való szavahihetősége forog most kockán.

Tavaly szeptemberben már vitáztunk erről. Már akkor egyértelmű volt, hogy az Európai Bizottság nagyon sokat habozott. Kroes biztos asszony akkor azt mondta, hogy kivizsgálná a versenyjogi szabályoknak való megfelelés kérdését, de azóta – ahogyan arra Verhofstadt úr is rámutatott – nagyon kevés történt. Amint az nyilvánvalóvá vált, az Európai Unió nem fér hozzá az üzleti tervhez, noha – amint az a sajtóhírek alapján köztudott – az Opel 2,7 milliárd EUR összeget kér állami támogatásként. Ilyen módon valamennyien – európai parlamenti képviselők, valamint a regionális és szövetségi kormányok miniszterei – úgy érezzük,

hogy az események mögött kullogunk. Ez elfogadhatatlan, biztos úr, mivel alapvető fontosságú kérdésekről van szó.

El kell mondanom, hogy mióta I a General Motors elnöke, Reilly úr közölte velünk a döntést, tömegével kapom az olyan tárgyú e-maileket, hogy „Európa nem ér semmit” és hogy „Európa lekophat, mert nem tesz semmit a polgáraiért”. Így érzek az emberek. Ezért amikor azt hallom kollégái egyikétől, De Gucht biztostól, hogy a Bizottságnak nem áll rendelkezésére az üzleti terv, akkor én ezt abszurdnak találom. Amikor minél előbb bele kellene tekintenünk az üzleti tervbe, hogy láthassuk, megengedhető-e az, hogy a gazdaságélénkítő terv alapján, egy független tanácsadó társaság által készített tanulmány alapján 2,7 milliárd EUR állami támogatást ígérjünk oda, és akkor, amikor Flandriában mindannyian tudjuk, hogy az Opelnek ténylegesen megvannak a kilátásai a jövőre nézve, akkor azt mondom Önnek, biztos úr, hogy Önök defetisták. Ez az utolsó beszéde a Parlamentben, de nagyobb határozottságot várok Öntől. Nagyobb határozottságot várok a Bizottságtól. Emellett – és ebben Belet úrral értek egyet – igazán kézzelfogható terveket várok az autógyártás talpra állítására, és arra vonatkozóan, hogy az autógyártásnak tényleges jövője legyen, olyan, amely a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoportja által zöld „New Deal”-nek nevezett program felé mutat, amely a következő: az erőforrások mobilizációjának kombinálása a éghajlatváltozás kedvező irányban való, a környezetvédelem szempontból megfelelő megközelítés szerinti befolyásolása érdekében.

Derk Jan Eppink, az ECR képviselőcsoport nevében. – (NL) Az Opel antwerpeni üzemének bezárását követően felmerül a kérdés: milyen mozgástere marad az iparpolitikának? A General Motors olyan vállalat, amely az amerikai szakszervezetek által megszabott túlzó mértékű nyugdíjkiadások eredményeként veszítette el versenyképességét. Az amerikai autógyártás súlypontja az Egyesült Államok déli részére tevődött át, ahol gyengébbek a szakszervezetek, és ez történt az ottani német és japán gyártókkal is.

A General Motors annak példája, hogy mi történik, ha a munkaerőköltségek túlságosan megnövekednek. Geert Noels flamand közgazdász a közelmúltban azt mondta, hogy 2000 óta jelentős mértékben növekedtek a belgiumi munkaerőköltségek; az akkor történt, amikor az itt is jelenlévő Verhofstadt úr volt kormányon. Németországban ugyanezen időszak óta jelentős mértékben csökkentek a munkaerőköltségek. Noels úgy véli, ez az oka az antwerpeni Opel-üzem bezárásának. Az iparpolitika megköveteli tőlünk, Staes úr, hogy fenntartsuk a versenyképességünket.

Nézzük meg ismételtén a jövőt. Mi a helyzet a flandriai vegyiparral? 64 000 főt foglalkoztat közvetlenül, százezer pedig főt közvetve: jóval több mint 160 000 ember él a vegyiparból. A közelmúltban azonban a Bayer német vegyipari vállalat úgy határozott, hogy áttelepíti antwerpeni üzemét, és ez rossz előjel. Az autópárnak a zöldek által propagált autóellenes politika következményeivel is meg kell küzdenie. Nem lehet egyszerre autóellenes politikát folytatni és ezzel egyidejűleg az autógyártó üzemek fenntartásához ragaszkodni. Az autótól nem megengedhetőnek minősítik, mivel az embereknek szerintük busszal kellene járniuk. Az autók túl drágává válnak az alacsonyabb jövedelműek számára. Az eredmény az, hogy kevesebb autót értékesítenek – és tessék, mi történik az antwerpeni Opel-üzemmel.

A vegyiparnak az európai éghajlat-változási politikával kell megküzdenie. Most, hogy a koppenhágai konferencia sikertelennek bizonyult, tényleg Európának kell lennie az elsőnek és egyedülinek a szén-dioxid-kibocsátásainak 2020-ig való 20%-os csökkentésével? Az ugyanúgy végét vetné a flamand vegyiparnak, ahogyan a magas munkaerőköltségek végét vetették az antwerpeni Opel-üzemnek. Elnök asszony, a flamand vegyipari ágazat vége az antwerpeni Opel üzeménél 54-szer nagyobb hatással járna. Ha Flandria elhanyagolja vegyipari ágazatát, akkor – ahogyan azt Thomas Leysen flamand vállalkozó megfogalmazta – északi-tengeri Görögországgá válik, és remélem, ezt flamand barátaim is megjegyzik maguknak.

(A felszólaló elfogadja, hogy az eljárási szabályzat 149. pontja (8) bekezdésének megfelelően a kékkártya-eljárással élve kérdést tegyenek fel neki)

Guy Verhofstadt (ALDE). – (NL) Azt szeretném mondani Eppink úrnak, hogy 2000 és 2009 között gondoskodtunk arról, hogy nyitva maradjon a belgiumi Ford-üzem, hogy nyitva maradjon a Volkswagen-üzem és hogy ott gyártsák az Audi 1-es modelljét, és hogy mindezt a költségek csökkentésével sikerült elérni: a munkaerőköltségek csökkentésével és a több műszakban folytatott munka révén. Ennek eredményeként az említett vállalatok Belgiumban maradtak és új beruházásokat hajtottak végre.

Ennélfogva meggyőződésem – és azt kérdezem Eppink úrtól, hogy ő osztja-e ezt a meggyőződésem –, hogy az Opel-üzem ténylegesen jövedelmező üzem, amely Belgiumban maradhatna, ha folytatnánk azt a szakpolitikát?

Derk Jan Eppink (ECR). . – (NL) Azt hiszem, az antwerpeni Opel-üzemnek lett volna jövője, ha nem következik be a válság és nem kerül sor a General Motors egész koncepciójának bukására.

Amit azonban Verhofstadt úr sem tagadhat, az az, hogy az elmúlt évek során bekövetkezett az európai, és így a flandriai autóipar válsága is, és általam említett közgazdász, Noels úr, azt mondta, hogy a magas munkaerőköltségek képezték az egyik okát annak, hogy az amerikaiak pont az antwerpeni Opel-üzemet zárták be, és nem valamelyik másikat. Az antwerpeni Opel-üzem hatékonyan működött, de aztán ugyanezt mondták az egyesült királyságbeli lutoni üzemről és a német üzemekről is, úgyhogy innen fakad az a meggyőződés, hogy a magas munkaerőköltségek minden esetben rombolóan hatnak az iparpolitikára, amit pedig meg kell akadályoznunk, ha fenn akarjuk tartani a foglalkoztatás szintjét.

Patrick Le Hyaric, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Köszönöm, elnök asszony! Biztos úr, meghallgattam magyarázatát, és azt kell mondanom, tátva maradt a szám! Amit tett, az annyi volt, hogy védelmébe vette a General Motors tervét. Ha az általános érdekeket védené, akkor a munkavállalókat kellene védenie, és róluk kellene egy kicsit többet beszélnie. A General Motors nem azért zárja be a belgiumi Opel-üzemét, mert nehézségekkel küzd: 3,4 millió eurós profitot ért el, de mindez nem akadályozta meg, hogy megszüntessenek 2 600 munkahelyet. Azt se mondják nekünk, hogy földrajzi okokból kerül sor a bezárásra, mivel a General Motors összesen 10 000 munkahelyet szüntet meg.

Valójában azért zárják be az itteni üzemeket, hogy elmeheessenek, és kizsákmányolhassák a koreai munkavállalókat; ez az igazság, biztos úr, és ez az, amit tudnunk kell. Hozzáteszem még azt is, hogy mindennek semmi köze az európai szolidaritáshoz, mivel az egyik tagállam – Németország – további támogatást ígér az Opelnek, és hozzájárul az anversi üzem bezárásához. Másként megfogalmazva: nincs közöttünk szolidaritás. Ön pedig elfogadja ezeket a gyárbezárásokat, amikor már előre azt mondja nekünk, hogy egy kis összegű szociális támogatást egyfajta ragtapaszként használnak fel majd arra, hogy enyhítsék a munkavállalók fájdalmát, míg eközben a General Motors folytatja profitjának learatását!

Ez a fajta helyzetkezelés teljességgel antiszociális; az Európai Unió területei ellen van, és óriási zűrzavart is kelt, amint azt a Toyota példájából is láthatjuk, ahol autók százazreit kell visszahívni. Még a közlekedésbiztonságot is fenyegeti. Radikális változásra van szükség. A Bizottságnak hasznosság kell tennie magát; jó lenne, ha az európai emberek érdekeit védené.

Ezek azok az indokok, amelyek miatt felszólítom majd az új Bizottságot egy olyan európai irányelv kidolgozására, amely kötelezővé teszi majd az üzemi tanácsokkal és a csoport szintű üzemi tanácsokkal való konzultációt, és amely felhatalmazza majd őket az állami és az európai uniós támogatás felhasználásának figyelemmel kísérésére. Az ilyen támogatáshoz társulnia kell majd a foglalkoztatást, a képzést és a béreket garantáló záradéknak, de ösztönzést kell majd nyújtania az autógyártói csoportok közötti, az új, tiszta járművekkel kapcsolatos kutatás és gyártás területén megvalósuló együttműködésre irányuló európai stratégiához is.

Ebből a célból az Európai Központi Banknak kölcsönrel kell újrafinanszíroznia a nemzeti bankokat, ami sokkal előnyösebb hatású volna, mivel felhasználható lenne a foglalkoztatás és a képzés, valamint a környezetbarát járművek új generációjával kapcsolatos kutatásba és fejlesztésbe való beruházás céljaira.

Végezetül javasoljuk egy olyan európai rendelet kidolgozását, amely arra kötelezné a csoportokat, hogy foglalják bele pénzügyi társaságaikat és valamennyi holding társaságukat kimutatásaikba, hogy a hatóságok és a szakszervezetek átfogó képet kaphassanak a csoport gazdasági helyzetéről, szemben az eseti, üzemegység szintű áttekintés helyett, amelynek egyetlen célja a munkavállalók lefegyverzése és kész helyzet elé állítása.

Paul Nuttall, az EFD képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök asszony, hadd mondjam el először azt, hogy együtt érzek az antwerpeni dolgozókkal, de szeretnék rámutatni néhány további kérdésre is az EU-val és a General Motorsszal kapcsolatban.

A Spyker Cars egy 400 millió eurós ügylet keretében Saab Spykerré válik, de mérget vehetünk rá, hogy nem egy rendes kereskedelmi ügyletről van szó, ahol az egyik vállalat fizet, a másik pedig megkapja a pénzt. Ez egy Bizottság-féle ügylet, amely sokkal jobban illenék egy közvetlen vezérlésű gazdasághoz. A Spyker fizet ugyan, de ezt az Európai Beruházási Banktól kapott pénzzel teszi. Másként szólva, az európai adófizetők fizetnek, és az egész ügyletet a svéd kormány ellenjegyzi. Természetesen csak a kockázat ellenjegyzésére kerül sor. A General Motors továbbra is részesedik a profitból, a Saab Spykernek pedig teljesen összeszerelt autót kell vásárolnia egy másik General Motors-üzemtől, amely a jól ismert európai országban, Mexikóban található.

Miért az európai adófizetők pénzéből mentjük meg a mexikói munkahelyeket? Miért nem lehet összerakni a Vectrákat a választókerületemben található Ellesmere Port-i üzemben? Merthogy a Saabból csak ennyi maradt.

És az is közzismert, hogy a General Motors és az európai intézmények között nagyon speciális kapcsolat alakult ki. Az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank több mint 160 millió eurót pumpált a General Motors oroszországi és ukrainai egységeibe, és 30%-os részvényhánnyal rendelkezik a General Motors Szentpétervári gyáregységében.

Így azt szeretném kérdezni a Bizottságtól, hogy az ilyen extravagáns támogatás miért hozzáférhető az olyan országok, mint például Ukrajna és Mexikó számára, és miért soha nem hozzáférhető a brit társaságok számára? A R overt az ár töredékéből meg lehetett volna menteni, és talán meg lehetett volna menteni a választókerületemben, a merseyside-i Nethertonban található Rolls Royce-üzem munkahelyeit is, de jelenleg még a választókerületem észak-nyugat-angliai részén található General Motors-üzem munkahelyei is veszélyben vannak, a Bizottság pedig mégis arra használja a választóimtól beszédett adójóvedelmet, hogy biztosítsa a General Motors mexikói és oroszországi munkahelyeit.

Philip Claeys (NI). . – (NL) Az Antwerpeni Opel-üzem bezárása katasztrófa – nem csak a munkavállalók és a beszállítók számára, hanem azért is, mert jól látható egy olyan tendencia, amely oda vezet, hogy Flandriában és Európában máshol is visszaszorulóban van az ipari termelés valamennyi formája.

A Bizottság meg kívánja vizsgálni, hogy az állami támogatás – ha sor kerül rá – megfelel-e a szigorú előírásoknak. Lehetséges kell legyen az, hogy támogatást kapjon egy olyan vállalat, mint például az antwerpeni Opel, ha a támogatást az innovatívabb termelésre való átalakításra fordítják. A cél természetesen nem lehet az, hogy egész ipari ágazatokat tartsunk mesterségesen életben az örökkévalóságig, de nem szabad megelégednünk arról, hogy az antwerpeni Opel-üzem magasan képzett munkaerővel, nagy termelékenységgel és modern berendezésekkel rendelkező, nyereséges üzem.

Ezért nem tudom elhinni, hogy a közeljövőbeli kihalásra ítéltetett ipari dinoszaurusszal van dolgunk. A vita során újabb kéréseket hallhattunk egy másik nagyobb lépéssel kapcsolatban. Egyesek azt mondják, hogy Európának nagyobb hatáskört kell magáénak tudnia, azon feltételezés alapján, hogy a többi Európa jobb Európát is eredményez. Jó volna, ha az EU rugalmas, ugyanakkor következetes álláspontot képviselne aktuális hatáskörének keretében, például annak biztosításával, hogy a szabályok ugyanúgy vonatkozzanak Németországra, ahogyan Flandriára is, hogy a nagyobb tagállamok ne engedhessenek meg maguknak többet, mint a kicsik.

Végezetül szeretnék néhány szót szólni a kormányon lévő belga pártok képviselőihez. Részben Önök felelősek azért, hogy Belgiumot az ipari termelés tekintetében Európa egyik legdrágább országává tették. Önök biztosították az elnyomó jellegű adóterhek segítségével, hogy a flamand munkaerő költsége jelentősen nagyobb legyen, mint a más országokbeli munkaerőé, és – ugyanakkor – a munkavállalók zsebében kevesebb marad, ami szintén egy tényező – ideje, hogy ezt is átgondolják.

Jutta Steinruck (S&D). . – (DE) Špidla biztos úr, tisztelt elnök asszony! A Bizottságnak meg kell védenie az európai érdekeket, és ebben a tekintetben egyetértek az előttem szólókkal. A Bizottságnak újra át kell gondolnia saját megközelítését.

Holnapról a General Motors megpróbál összegyűjteni 2,7 milliárd EUR összegű állami támogatást Európában, úgy, hogy a saját pénzéből egyetlen centtel sem járult hozzá. Egyértelművé kell tennünk, hogy Európa – azaz a Bizottság – semennyi pénzt nem bocsát a rendelkezésükre, ha ez azt jelenti, hogy további üzemeket zárnak be, vagy hogy a termelés Európán kívülre költözik. Ugyanakkor a tagállamoknak sem szabad támogatniuk a General Motors ilyen irányú terveit, és nem szabad a saját üzemek megmentésére gondolniuk.

Nem engedhetjük, hogy a munkavállalókat kijátsszák egymás ellen, és a tagállamok sem engedhetik meg maguknak, hogy ez így legyen, mivel az esetleges ilyen megoszlás további áttelepítéseket eredményezne. Nem szabad, hogy ezt a számlát az európai adófizető és az Opel egyéb európai munkavállalói állják. Ezt senki sem értené meg! Az emberek meg akarják érteni, hogy mit tesz az Európai Unió. Akármilyen tervei legyenek is a General Motorsnak Európával kapcsolatban, a Bizottságnak biztosítania kell, hogy a GM az európai szabályok szerint játsszon.

Az európai üzemi tanács a szolidaritáson alapuló megoldást és egy hatékony pénzügyi mentési tervet javasolt az Opelnek, amely révén valamennyi üzem Európában maradna, és mindegyik üzem esetében a szolidaritás alapján kerülnének sorra a kiigazítások. Nem szabad hagyni, hogy a vállalatvezetés figyelmen kívül hagyjon

egy ilyen tervet, és azt sem, hogy Reilly úr és kollégái figyelmen kívül hagyják az európai üzemi tanáccsal való konzultációs folyamatot, vagy a konzultáció és a részvétel jogát, amit mi biztosítottunk az európai munkavállalók számára. Az Opelnek felkínált, a szolidaritáson alapuló európai megoldás lehetséges, de a Bizottságot is be kell vonni.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Örömmre szolgál, hogy az Opel-dokumentumcsomag a mai napon visszakérült a napirendre, noha meg kell jegyezni, hogy az Európai Bizottság nyilatkozata nagyon kevés újdonságot tartalmaz.

Biztos úr, hosszasan beszélt azokról az informális találkozókról, amelyeket egy terv összefoglalása alapján tartottak, de nem hallottam, hogy bármit is mondott volna a valódi üzleti tervről. Azt is elmondta, hogy nem volt az a benyomása, hogy a terv nem gazdasági megfontolásokon alapult volna; szeretném, ha elmondaná, hogy a terv vagy a dokumentumcsomag mely aspektusaira utal? Azt mondja, hogy a Bizottság nem rendelkezik befolyással arra nézve, hogy hol szűnjenek majd meg a munkahelyek. Ez igaz, de a dolgok mélyére nézhetett volna, vizsgálhatta volna a kritériumokat az üzleti terv vonatkozásában, megvizsgálhatta volna, hogy valóban összhangban vannak-e a szerkezetátalakításra és a versenyre vonatkozó európai jogszabályokkal, de erről ma még semmit nem hallottunk.

Kollégája, Kroes biztos asszony nagyon egyértelmű ígérekkel látott el bennünket a szeptemberi plenáris ülésen. Azt mondta, hogy a Bizottság soha nem fogadná el az adófizetők pénzének a nemzeti politikai érdekek kiszolgálására való felhasználását. Megjegyzem, hogy Belet úron kívül az Európai Néppárt képviselőcsoportjának (a Kereszténydemokratáknak) egyetlen tagja sem szólalt fel, így természetesen egyetlen német sem – úgy hiszem, ez nagyon árulkodó. Úgy tűnik, hogy Németország bezsebelte a pénzt, de mindez súlyosan érinti az Opel antwerpeni munkavállalóit. <>

Evžen Tošenovský (ECR). – (CS) Tisztelt elnök asszony, biztos úr! Az Opel esete megmutatja – ahogyan az a vitából is egyértelműen látszik –, hogy mennyire vitatható és mennyire nehéz politikai döntésekkel beavatkozni az üzleti vállalkozások gazdasági természetű problémáinak megoldásával kapcsolatban.

Néhány hónappal ezelőtt megvitattuk annak lehetőségét, hogy a német kormány pénzügyi támogatást nyújtson az Opelnek. Mindannyian nagyon jól tisztában vagyunk az említett vállalat fontos szerepével, valamint az esetleges nehézségeinek hatásaival, különösen a nehézségeknek a munkavállalók ezreire gyakorolt hatásával, valamint a beszállító vállalatokra gyakorolt kapcsolódó hatásokkal és – természetesen azokkal a megnövekedett költségekkel, amelyek az események katasztrofális fordulata esetén az állami szociális ellátó rendszert sújtják. Ennek ellenére sokan figyelmeztettek az állami költségvetésből származó jelentős támogatásokkal kapcsolatos politikai döntésekre.

Ahogyan ma már láthatjuk, sem az úgynevezett selejtezési rendszerek, sem pedig a méretezve tervezett pénzügyi támogatások nem oldották meg a problémát. Épp ellenkezőleg, csak elodázták a problémát, és hozzáadódottak a vállalat gazdasági problémáihoz, és még abban sem vagyunk biztosak, hogy ezek valódi problémák, vagy a vállalat taktikájának részét képezik. A válsághelyzet pillanatnyilag a vállalat egy bizonyos részlegét érinti, olyan módon, hogy az antwerpeni üzem nagyon nehéz helyzetbe kerül. Csak találgathatunk azt illetően, hogy a probléma miért pont azt a részét sújtja a vállalatnak, amely az anyavállalat szerinti ország határain kívül található.

Az Opel-ügy egy további dimenziót vet fel: egy multinacionális vállalatot érintő kellemetlen megoldás felé mozdulunk el, amikor a vállalat egyes részeinek nemzeti aspektusát kezdjük megvitatni. A vállalat problémája ekkor a különböző országok problémájává válik, és nehéz lesz európai szintű megoldást találni. Az adott helyzetben az Európai Parlamentnek meg kell őriznie az olyan testület szerepét, amely ragaszkodik az EU-tagállamok elfogadott előírásainak olyan módon való betartásához, hogy közben el kell kerülni a versenykörnyezettel való interferenciát, de közben el kell fogadni a szubszidiaritás elvét. Ugyanakkor nagyon veszélyes, ha a nagyvállalatok ehhez hasonló, bonyolult gazdasági problémái a protekcionizmus jeleinek az ipar bizonyos ágazataiban való feltűnése miatt rivalizálást szítanak az európai uniós tagállamok között.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Tisztelt elnök asszony! Osztrák vagyok, és azért kértem szót, mert megsértették az európai jogot, és mert egy aktuális ügyről van szó, továbbá mert az ügy mindannyiunkat érint. Az antwerpeni Opel-üzem esete nem arról szól elsősorban, amit az Opel vezetése folyamatosan el kíván hitetni a közvéleménnyel, tudniillik hogy az autóeladások csökkenése miatti kapacitásfelesleg felszámolása érdekében zárják be az üzemeket. Az ügy a Dél-Koreába történő offshore kiszervezésről szól, az Opel-Vauxhall vezetője, Reilly úr által elkövetett szerződészegésnek minősül, valamint a munkavállalók és a munkavállalók képviselőinek a tájékoztatáshoz, konzultációhoz és részvételhez való joga megsértésének minősül. Végül soron arról van szó, hogy kikaparják a gesztenyét, azaz másként szólva felveszik, vagy

megpróbálják felvenni a 2,7 milliárd EUR állami támogatást. Reilly úr megtárgyalta a Delta keretmegállapodást az európai üzemi tanácsokkal, majd egyszerűen megszegte. Azokat a modelleket, amelyeket eredetileg Antwerpenben gyártottak volna, most majd valószínűleg Dél-Koreában fogják gyártani, és végső soron az európai munkavállalóknak kell majd állniuk a számlát – fizetéscsökkentés formájában.

A másik kérdés, amely aggodalommal tölt el, az általános igazgatási költségek kérdése, amelyeket szintén 30%-kal kellene csökkenteni, de Reilly úr költségei a jogszabályban meghatározott 7%-ról 21%-ra emelkedtek. Ez azt jelenti, hogy a német részvételi jogot sértették meg. Ezért arra szólítom fel a Bizottságot, hogy ne csak a hatékonyságnak az állami támogatás meghatározásával kapcsolatos kérdésére fordítson figyelmet, ahogyan azt Ön is említette, Špidla biztos úr, de mindenek előtt a tájékoztatáshoz, a konzultációhoz és a részvételhez való jognak való megfelelésre is.

Olle Ludvigsson (S&D). . – (SV) Tisztelt elnök asszony, az egyik talán legsúlyosabb gazdasági válsággal állunk szemben azok közül, amelyet a Parlament képviselői közül valaha bárki is átélhetett. Az autóipar egyike a válság által legnagyobb mértékben sújtott ágazatoknak. Olyan helyzettel állunk szemben, amelyben felmerült egy európai autógyártó üzem bezárásának kockázata is. Ez nem csak magát az üzemet, hanem az üzem beszállítóit és a beszállítók munkavállalóit is érinti. Nem csak a munkahelyüket elvesztő munkavállalók személyes tragédiája ez, hanem jelentős problémát képvisel Európa számára is, mivel egy nagyon fontos iparágat rendít meg.

A globalizáció változással jár, és azt láthatjuk, hogy a vállalatok a világ más részeire telepítik át üzemegységeiket. Ha a vállalatok azért települnek át más országokba, mert ott a munkavállalók körülményei rosszabbak, rosszabbak a munkavégzési körülményeik és a szakszervezetek kevesebb joggal rendelkeznek, akkor indokolt felülvizsgálnunk kereskedelmi megállapodásaink is egyéb eszközeink feltételeit.

Meg kell vitatnunk azt is, hogy mit tehetünk együttesen fellépve – az Unión belül és a harmadik országok tekintetében egyaránt – azzal a problémával, hogy olyan országokkal kell versenyeznünk, amelyek rosszabb feltételeket biztosítanak a munkavállalóknak. Egységesen kell fellépnünk, hogy a vállalatok ne játszassák ki egymás ellen a tagállamokat. Az autóiparra vonatkozó európai tervnek előretökintőnek kell lennie, és az ismereteken és a fejlődésen kell alapulnia, nem pedig a kedvezőtlenebb feltételeken.

Inés Ayala Sender (S&D). . – (ES) Tisztelt elnök asszony! Azzal szeretném kezdeni, hogy elmondom: szolidárisak vagyunk az Opel munkavállalóikkal és családjaikkal. Szolidaritást vállalunk az Opel beszállítói által foglalkoztatott munkavállalókkal és azok családjaival is. Ezek az emberek több hónapig éltek bizonytalanságban, aminek az eredménye végül egy olyan terv lett, amely az állami támogatásra és a munkavállalók által meghozott áldozatra számít.

A helyzet a spanyolországi Figueruelasban található üzemet, valamint az összes ott foglalkoztatottat is érinteni fogja. Következésképpen, és a jövőbeni hasonló helyzetek bekövetkezésének megakadályozása érdekében, felszólítjuk a biztost és a soron következő Bizottságot, hogy alakítson ki új aktív iparpolitikát, különösen az autóipari ágazatra vonatkozóan. Az ilyen politikának magában kell foglalnia az ellenőrzést és fel kell lépnie a beruházás elmaradása ellen, amely azt eredményezte például a General Motors és az Opel esetében, hogy olyan lehetetlen helyzet alakult ki, amelyben a munkavállalóknak kell a következmények javát viselniük.

A Bizottság nem maradhat tétlen szemlélője az eseményeknek. Ezért felszólítjuk a Bizottságot arra, hogy szigorúan vizsgálja felül és ellenőrizze az Opel-terv tartalmát, mivel a megvalósíthatósággal kapcsolatos kérdések tekintetében nagyon pontatlannak tűnik. Az egyetlen terület, amelyet illetően a terv egyértelműen van megfogalmazva, az a munkavállalóktól és a helyi területtől elvárt áldozatokhoz kapcsolódik.

Felszólítjuk a Bizottságot arra is, hogy kötelességének megfelelően gondoskodjon arról, hogy a pénzügyi átláthatósággal kapcsolatos valamennyi intézkedést egyeztessék a munkavállalókkal és képviselőikkel, mivel a múltban ez nem mindig volt így. Ami pedig az Opel Europe jövőjének biztosítását illeti, ismételten felhívjuk a figyelmet arra, hogy a jövőbeni projekteknek egy európai kereten belül kell megfelelniük az eredeti gazdasági és iparági átláthatósági követelményeknek, hogy elkerülhetők legyenek a mostanihoz hasonló helyzetek, és hogy biztosítani lehessen azt, hogy az európai autóipar olyan innovatív és fenntartható ágazattá alakuljon, amelynek van jövője.

Azok a polgárok, akik figyelemmel kísérik a jövő járműveiről folyó vitáinkat és határozatainkat továbbra is olyan biztonságosabb, kényelmesebb és fenntarthatóbb üzemű járművekkel kívánnak közlekedni, amelyek megfelelnek azoknak a magas szintű európai minőségi normáknak, amelyekhez már hozzászokhattak. Következésképpen azt is várják, hogy a jövőben is európai munkavállalók foglalkozzanak ezekkel az autókkal.

Seán Kelly (PPE). . – Tisztelt elnök asszony! Először is szeretném kifejezni, hogy egyetértek belga képviselőtársaimmal, ugyanis én a Dell olyan munkavállalóival foglalkozom saját választókerületemben, akik akkor veszítették el munkahelyüket, amikor az üzem Lengyelországba költözött. Tökéletesen megértem az álláspontjukat. A saját tapasztalataim alapján szeretnék rámutatni néhány dologra.

Először, ami kiemelten fontos, hogy a segítségnyújtást a lehető leghamarabb meg kell kezdeni, mivel az idő múlásával a Bizottság keze egyre inkább meg lesz kötve, és jogszabály hiányában nem tud majd eljárni, a jogszabály megalkotására meg jó ideig nem kerül majd sor, ha sor kerül rá egyáltalán.

A második, hogy legyen szó bárminemű segítségről is, annak munkavállaló-központúnak kell lennie, nem pedig a munkavállalóknak az előre meghatározott, az állami hivatalok által kínált tanfolyamokba való beíratásáról kell szólnia. Ez teljes mértékben kulcsfontosságú. Jelenleg a Dell munkavállalóival foglalkozom, és az ő ügyükkel. Azt javaslom képviselőtársaimnak, Ivo Belet úrnak és a többieknek, hogy talán érdemes volna összefognunk, kicserélnünk tapasztalatainkat és tovább folytatni ezt a munkát, ahogyan a folyamat tovább zajlik. Én ezt teljes mértékben elfogadom.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). . – (RO) Három alvető fontosságú kérdéssel szeretném kezdeni. Hogyan alakul az európai iparpolitika jövője? Milyen irányban halad az európai gazdaság versenyképessége? Végül pedig mi lesz az európai munkaerő sorsa és – ezen túlmenően – hogyan alakul majd az európai polgárok életminősége?

Az év elején a munkanélküliek aránya az Európai Unióban elérte a 10%-ot. Ez az érték egyes országokban, például Lettorszában és Spanyolországban 20%. Ezért hiszem azt, hogy ez egy ennyire fontos kérdés. Ezért gondolom azt, hogy egy európai multinacionális vállalat esetében, ahol folyamatban van a szerkezetátalakítás, fontos, hogy a más tagállamokbeli szakszervezeteket, továbbá az európai üzemi tanácsok egy részét is bevonják a konzultációs folyamatba, ne csak azokat a szakszervezeteket, amelyek a vállalat székhelye szerinti államban működnek. A foglalkoztatási és szociális ügyek biztosaként úgy vélem, hogy Ön vagy az Ön utódja végrehajthat egy ilyen intézkedést.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). . – (PT) Tisztelt elnök asszony! Az Opelnek volt egy nagy üzeme a portugáliai Azambujában, amely összesen mintegy 2 000 munkavállalót foglalkoztatott. Az üzemet azonban bezárták, megszüntették a portugáliai termelést, és Spanyolországba vitték át. A bezárás az Opel stratégiája által közvetve vagy közvetlenül érintett munkavállalók ezreit sújtó munkanélküliséget hagyott maga mögött.

Meg kell jegyezni, hogy a vállalat nem a bérek miatt járt így el, mert azok Portugáliában alacsonyabbak voltak, mint Spanyolországban. A vállalat a termelés fokozása érdekében tett így, anélkül, hogy figyelembe vette volna döntésének szociális következményeit. Ezért fontos, hogy felidézzük az Opel tevékenységének előzményeit, és hatékonyan lépünk fel, amikor az Opel tevékenységeit kísérik figyelemmel. Emlékeznünk kell arra, hogy ami a multinacionális vállalatoknak nyújtott állami támogatást illeti, támogatnunk kell az ipari termelést, a munkavállalói jogokat és az érintett területeken élő közösségek jogait, és szavatolnunk kell a szakszervezetek és a munkavállalók egyéb képviselői számára, hogy hatékony módon fogunk fellépni.

Krisztina Morvai (NI). . – Tisztelt elnök asszony! Úgy tűnik, hogy a globalizált neoliberális kapitalizmus fő szabálya vagy előírása az, hogy a gazdagok egy kis csoportja privatizálja a profitot és államosítja a veszteséget és a károkat, majd kifizeteti az adófizetőkkel, akiknek többségét a szegények alkotják.

Hogy jön ez az igazságosságához? Hogy jön ez az erkölcshez? Avagy ezek olyan fogalmak lennének, amelyeket nem használhatunk a gazdaság kérdéskörében? Nem önmagában a rendszer rossz? Nem arról van szó, hogy a rendszer struktúrája elhibázott? És akkor nem kellene-e nekünk, az Európai Parlamentnek és az Európai Uniónak fontolóra vennünk a rendszer egészének teljes átalakítását?

Czesław Adam Siekierski (PPE). . – (PL) Tisztelt elnök asszony! Az Európai Unió tagállamait érintő csoportos leépítésekkel kapcsolatos bejelentések, köztük az Opel konszern által bejelentettek is, összhangban vannak azokkal a szélesebb körű problémákkal, amelyeket a közelmúltban a gépjárműgyártás és az egyéb iparágak a gazdasági válság eredményeként elszenvedtek. A gépjárműgyártás problémáival összefüggésben a következő kérdést kell feltennünk saját magunknak: elfogadható-e, hogy a munkahelyek megmentése érdekében állami támogatást adjunk az autógyártóknak vagy más gyártóknak? Az elmúlt egy-két év során számos példáját láthattuk annak, hogy az ilyen fajta állami protekcionizmust kiterjesztették a különféle áruk gyártóira, és tanúi lehettünk az Európai Bizottság sokféle reakcióinak és döntéseinek is. A közvélemény ezeket kételkedve fogadta. Egyfelől rámutattak arra, hogy az ilyen támogatások torzítják a nemzetközi piacon folyó versenyt, másfelől pedig azt hangsúlyozták, hogy alapvető fontosságú a növekvő munkanélküliség elleni közdelem, az állami támogatást pedig ezt szolgálja.

Véleményem szerint a gazdasági válság idején rugalmasabb politikára van szükség ezen a területen – olyan politikára, amelyet a tagállamok és az Európai Bizottság is elfogadott, és amely megegyezik a többi ágazattal kapcsolatos politikákkal.

Jutta Steinruck (S&D). – (DE) Tisztelt elnök asszony! Azzal kapcsolatban szeretnék észrevételt tenni, amit egyik képviselőtársunk mondott arról, hogy a vitán nincsenek jelen elegendő számban a német európai parlamenti képviselők. Noha jómagam német szociáldemokrata vagyok, osztom azt a kritikai észrevételt Észak-Rajna–Vesztfália miniszterével kapcsolatban, aki a CDU tagja, hogy a miniszter meglegedésére szolgált, hogy az antwerpeni gyárat, nem pedig a bochumit zárták be. Mi, német szociáldemokraták az európai megoldás mellett foglalunk állást, azaz másként megfogalmazva, az európai üzemi tanács által előterjesztett terv mellett. Hadd mondjam el ismételten: nem tudom, hogy a német konzervatívok és liberálisok miért bújnak ki a vita alól.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Hölgyeim és uraim! A vita során számos kérdést érintettünk, amelyek közül véleményem szerint néhány már a következő Bizottság által megvitatandó kérdések közé tartozik. A vita kétségkívül mélyreható lesz majd, amely kiterjed majd az iparpolitika teljes koncepciójára, az állami támogatás teljes koncepciójára és más további kérdésekre is.

Ami az itt felvetett ügyet illeti, pontosabban ami az Opel-ügyet illeti, az nem kapcsolódik az iparpolitikához mint olyanhoz. Egyértelmű, hogy a Bizottságnak annyi mozgástere van, amennyit a szerződés biztosít. Úgy vélem, némi elégedettséggel jelenthetem ki, hogy a Bizottság eddig a szerződés adta valamennyi lehetőséget kihasználta, sőt e lehetőségekkel a nem teljesen szokványos módokon is élni tudott. Itt kell megemlítenem azt a két ülést, Günter Verheugen kollégám által tervezett ülést, amelyen a tagállamok megvitathatták az aktuális helyzetet, és ez bizonyos mértékig kétség kívül hozzájárult az összehangolt fellépéshez. A tervek előzetes értékelése szinten ehhez hasonlóan hagyománybontó volt. Azt kell mondanom, hogy az európai uniós jog szerkezete nem kínál szilárd jogalapot az ilyen megközelítések számára. Ennek ellenére – tekintettel a kérdés fontosságára – felhasználásra került.

Ami az állami támogatás kérdését illeti, eddig nem került sor az állami támogatással kapcsolatos tárgyalásra, nem javasoltak államot sem, és a Bizottságtól függ annak a végleges értékelése, hogy az állami támogatás nyújtására a szabályok keretrendszerében kerül-e sor. Határozott meggyőződésem, hogy az itt követett eljárásnak a lehető legszigorúbbnak kell lennie, mivel nem hagyhatjuk, hogy egy ilyen komoly döntést ne gazdasági jellegű tényezők motiváljanak, és hogy olyan helyzet álljon elő, amelyben a vállalatok közötti verseny helyett államok versengenek azon, hogy melyikük tud nagyobb támogatást ajánlani. E szempont alapján a Bizottság nagyon szigorúan értékeli majd az állami támogatásról szóló tervet, illetve természetesen az összes olyan körülményt, amely az állami támogatáshoz kapcsolódik.

A három hónappal ezelőtti utolsó beszédemben azt hangsúlyoztam, hogy mindent megteszünk annak érdekében, hogy biztosítva legyen a munkavállalói konzultációra vonatkozó valamennyi szabály betartása. Ez az, amit eddig tettünk, és ez az, amit ezután is tenni fogunk. Közben nem habozunk elfogadni az összes olyan intézkedéseket, amelyek elfogadását az Európai Bizottság struktúrája lehetővé teszi számunkra. Azt hiszem, utódom sem lesz kevésbé szigorú ezzel kapcsolatban.

Hölgyeim és uraim! Úgy vélem, hogy ez az ügy kérdések egész sorát veti fel, amelyet meg kell majd vitatnunk, és azt hiszem, a Bizottságnak az a kötelessége, hogy a lehető legjobban használja fel az e területen rendelkezésére álló lehetőségeket.

Szeretnék hangsúlyozni még egy dolgot, amit bevezetőmben már megemlítettem: ha akár egyetlen munkavállalót is elbocsátanak – és a vita során megemlítették, hogy a General Motors körülbelül 8–10 000 munkavállaló elbocsátását tervezi – akkor az ügy hatásai kétség kívül túlmutatnak majd Antwerpenen. A Bizottság majd ismételten felhasználja és mobilizálja az összes olyan rendelkezésére álló eszközt, amely felhasználható az üggyel kapcsolatban. Ez magában foglalja az Európai Szociális Alapot és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot is.

Minden erőnkkel azon leszünk, hogy a lehető leghamarabb döntés szülessen az üggyel kapcsolatban. A Parlamentnek természetesen tevékeny szerepe van mindebben, mivel a Bizottság által előterjesztett javaslatok csak a Parlamenttel való megvitatásukat követően válhatnak valósággá.

Hölgyeim és uraim! Valamennyi európai uniós támogatásnak elsősorban az emberek, nem pedig a vállalatok megsegítésére kell irányulnia, és ez az elv alkotja valamennyi döntéshozatali eljárásunk alapvető keretét is.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Veronica Lope Fontagné (PPE), *írásban*. – (ES) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, egyszerűen csak szeretném azon családok iránt érzett szolidaritásomat kifejezni, akiket érintenek az antwerpeni gyáregység bezárásáról szóló ijesztő hírek. Nemcsak azokra gondolunk, akiket a gyáregység bezárása közvetlenül fog érinteni, vagyis akik el fogják veszíteni a munkájukat, hanem az alvállalkozó cégekre is, akiket szintén negatívan fog érinteni a bezárás. Róluk sem szabad elfeledkeznünk. Az én régiómban, Aragónban van a Figueruelas gyáregység, így ez az ügy közvetlenül is érint bennünket. Ezért a gépjárműgyártásra irányuló, aktív politikát támogatjuk, amely fokozottabban környezetbarát és innovatívabb, új modellek létrehozását segíti elő, és amely munkahelyeket teremt.

16. A nők és férfiak közötti egyenlőség az Európai Unióban – 2009 (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Marc Tarabella jelentése a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében a nők és a férfiak közötti egyenlőségről az Európai Unióban – 2009 (COM(2009)0077 – 2009/2101(INI)) (A7-0004/2010).

Marc Tarabella, *előadó*. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, mindenképp szeretnék gratulálni az Európai Bizottságnak a nagyszerű jelentéséhez. Az az igazság, hogy a nők és férfiak közötti egyenlőségről szóló jelentés, melyről minden évben szavazunk, különös jelentőséggel bír számomra. Ez az első jelentés, melyet a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságban – melynek aktív tagja vagyok – előterjesztettem. Ráadásul ez a jelentés idén az Európai Uniót sújtó gazdasági, társadalmi és pénzügyi válság következtében elsőrendű fontosságú.

Ezért akartam jelentésemben mindenképpen hangsúlyozni a válságnak a nőkre gyakorolt hatását. A válság kezdetben a férfiak foglalkoztatását érintette súlyosabban, mint ahogy az várható is volt a válságnak a nehéziparra gyakorolt hatása miatt. Az elmúlt hónapokban azonban a nők és a férfiak körében ugyanolyan módon és mértékben nőtt a munkanélküliség.

Sőt, kb. egy tucatnyi tagállamban a munkanélküliségi ráta továbbra is magasabb a nők körében, és a nők felül vannak reprezentálva a részmunkaidős foglalkoztatásban. Ezért felszólítom a tagállamokat és a Bizottságot, hogy szolgáltatassanak pontos statisztikai adatokat a válság nőkre és férfiakra gyakorolt hatásáról, valamint a tagállamokat, hogy költségvetési megszorítási politikáik végrehajtása előtt folytassanak nemek szerinti hatásvizsgálatot annak érdekében, hogy a nőket ne sújtsák aránytalan mértékben a megszorítások.

Véleményem szerint a nők elleni erőszak felszámolása is fontos kérdés. Tény, hogy az európai nők 20–25%-a válik felnőtt korában fizikai erőszak áldozatává, 10%-uk nemi erőszak áldozatává is. Ezért úgy gondolom, hogy a férfiaknak el kell kötelezniük magukat a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelem terén.

Az Európai Unió spanyol elnöksége nemcsak egyik fő prioritásává tette a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelmet azáltal, hogy többek között a nemek közötti erőszak európai megfigyelőközpontjának létrehozásáról is döntött a harmonizált adatok érdekében, hanem döntött az áldozatok védelmére irányuló európai megbízatás létrehozásáról is. Támogatom ezt a megközelítést, és ugyanakkor felszólítok a nők elleni erőszak európai évének létrehozására, valamint arra, hogy minden tagállamban hívják fel erre a figyelmet, és biztosítsák, hogy ez a küzdelem prioritássá váljék.

Térjünk át a foglalkoztatásra! Tény, hogy a nők jelentős arányban vannak jelen a munkaerőpiacon. Ma a nők 59,1%-a dolgozik. A lisszaboni stratégia célkitűzése 60%. Tehát a célkitűzést már majdnem teljesítettük, de az egyes tagállamok között a nők foglalkoztatása, valamint az átlagos bérezési különbség terén még mindig jelentős eltérések állnak fenn. Ez utóbbi 17% és 25% között mozog attól függően, melyik tanulmányt olvassuk.

Ezért felszólítom a tagállamokat, hogy hajtsák végre megfelelő módon a nők és férfiak közötti egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás területén történő megvalósításáról szóló irányelveket. Ugyanezeket a tagállamokat jogalkotási intézkedések bevezetésére is felszólítom annak érdekében, hogy a felelős pozíciókban kiegyensúlyozott legyen a nők és a férfiak aránya, különösen a magántársaságoknál. Természetesen úgy gondolom, hogy le kell küzdeni a szexista sztereotípiákat. Előző posztomon, képzésért felelős miniszterként találkoztam egy nővel, akinek abba kellett hagynia az iskolabusz-vezetői tanfolyamot, mert az oktatója kigúnyolta.

Remélem, hogy a jövőben senki nem fog meglepődni azon, ha egy férfi mosogat, vagy egy nő vezeti az iskolabuszt, hogy az előző példával éljek. A Bizottságnak és a tagállamoknak iskolai figyelemfelhívó kampányokat kell indítaniuk a témáról.

Fontos kérdés a szexuális és reprodukív jogok kérdése is, mivel lehetővé kell tenni, hogy a nők rendelkezhessenek ezen jogaik felett. Nők ezrei kockáztatták életüket ezen jogok kivívásáért, és mára 27 európai országból 24 legalizálta a terhességmegszakítást. Az Európai Parlamentnek kötelessége kiállni e vívmány mellett, mely alapvető fontosságú a nők számára. Ragaszkodunk hozzá, hogy a nők rendelkezhessenek szexuális és reprodukív jogaik felett, többek között a fogamzásgátláshoz és a terhességmegszakításhoz való könnyű hozzáférés révén.

Térjünk át az apasági szabadságra! Tény, hogy a férfiaknak joguk van teljes mértékben részt venni a gyermek érkezését követő néhány nap eseményeiben. Igaz, hogy ebben a vonatkozásban felhívhatjuk a Bizottságot, hogy támogasson minden, az apasági szabadság valamely formájának európai szintű bevezetésére irányuló lépést. Úgy gondoljuk, hogy a szülési és az apasági szabadságot össze kell kötni.

Elnök asszony, biztos úr, befejezem. Amikor a jelentés bemutatásra került a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságban, az Európai Parlament összes képviselőcsoportja elismerően nyilatkozott róla. A bizottsági szavazás is jól ment, a jelentést kellő többséggel fogadták el. Ezért minden képviselőtársamat arra kérem, hogy a szerdai szavazáson ismét támogassák jelentésemet. Nagy figyelemmel fogom hallgatni a most következő vitát, azután pedig válaszolni fogok kérdéseikre.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök asszony, tisztelt képviselők, a Bizottság üdvözlöi „A nők és férfiak közötti egyenlőségről az Európai Unióban – 2009” című jelentést és állásfoglalás-tervezetet.

Szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Tarabella úrnak, valamint köszönöm az Európai Parlament támogatását az alkalmazott megközelítést illetően, valamint az Európai Bizottságnak a nők és férfiak közötti egyenlőség támogatására tett lépéseit. A nemek közötti egyenlőség az Európai Unió alapvető értékei közé tartozik, és az Európai Unió növekedési, foglalkoztatási és társadalmi kohézióval kapcsolatos célkitűzései megvalósításának előfeltétele.

Ezért az Európai Unió kidolgozta a nők és férfiak közötti egyenlőség támogatására irányuló politikáját. Bár ezen a területen már nyilvánvaló fejlődést értünk el, de még jelentős kihívások előtt állunk. A Bizottság osztja az előadó azon nézetét, hogy alapvető fontosságú az erőfeszítések folytatása.

Megbízatom során a nemek közötti egyenlőséget és a nők jogait mindig is központi kérdéseknek tekintetem. Az elmúlt öt év során a Bizottság nemek között egyenlőség iránti elkötelezettsége a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó útiterven öltött formát. Ezen útiterv végrehajtása során a Bizottság számos figyelemre méltó kezdeményezést tett. Ezek közül hármat szeretnék példaként megemlíteni.

A Bizottság javaslatot tett néhány gyakorlati intézkedésre a férfiak és nők bérezése közötti különbség megszüntetése érdekében. Egész egyszerűen elfogadhatatlan a 17%-os eltérés. 2010-ben a Bizottság jelentést fog tenni az európai jogszabályok hatékonyságának elemzéséről, és elő fogja terjeszteni a bérezési különbség megszüntetését célzó intézkedéseket.

A Bizottság tudomásul vette az Európai Parlament állásfoglalásában szereplő érdekes ötleteket. Szeretném Önöket arra is emlékeztetni, hogy a Bizottság 2009 márciusában figyelemfelhívó kampányt indított, hogy minden érintett felet mozgósítson a bérezési különbség megszüntetésére. A kampány a sikerre való tekintettel 2010-ben is folytatódik.

Megbízatom alatt azt is támogattam, hogy a nők nagyobb arányban vegyenek részt a gazdasági és politikai életben. Ezért 2008 júniusában bevezettem a nők döntéshozatalban való részvételének európai hálózatát. Bizonyos téren már történt előrelépés. Például a jelenlegi Európai Parlamentben magasabb a nők aránya, mint bármikor korábban: 35%

Azonban még mindig jelentős erőfeszítésekre van szükség, különösen nemzeti szinten, ugyanis a nemzeti parlamentek képviselőinek csak 24%-a nő, valamint a vállalatoknál, mert a tőzsdén jegyzett főbb vállalatok igazgatótanácsaiban kevesebb mint 11% a nők aránya.

A harmadik figyelemre méltó kezdeményezés a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézetének létrehozása. Örömmel mondhatom, hogy a tervezettnél lassabb indulás után mára az intézet már megkezdte működését Brüsszelben, és létrehozta irodáit Vilniusban.

A jelenlegi válság erőteljes negatív hatással van a munkaerőpiacra, ami a nők foglalkoztatása terén elért jelenlegi fejlődést is fenyegeti, mivel a nők esetében kevésbé valószínű, hogy új állást találnak, illetve már eleve hátrányosabb helyzetben vannak.

Hölgyeim és uraim, megbízatásom alatt a munka és a magánélet egyensúlyának javítására is elköteleztem magam. Egyetérttek az Európai Parlamenttel abban, hogy hangsúlyozza a férfiak családi életben való nagyobb részvételének fontosságát. Ezért felkértem a Bizottság szolgálatait, hogy kezdjék el egy erre irányuló lehetséges bizottsági kezdeményezés költség-haszon elemzését.

Az Európai Parlament joggal hangsúlyozza a nőkkel szembeni erőszak felszámolásának fontosságát is. A Bizottság céltudatosan és határozottan fog dolgozni e cél elérése érdekében.

Nem akarom anélkül befejezni felszólalásomat, hogy ne hangsúlyoznám a Parlament és a Bizottság közötti remek együttműködést. Ez az együttműködés mindig is kulcsszerepet töltött be a nemek közötti egyenlőség terén elért fejlődésben. A nemek közötti egyenlőség nem pusztán öncél. Ezen múlnak az Európai Unió növekedési, foglalkoztatási és társadalmi kohézióval kapcsolatos célkitűzései.

Köszönöm együttműködésüket és figyelmüket.

ELNÖKÖL: ANGELILLI ASSZONY

alelnök

Astrid Lulling, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság kis többséggel szavazta meg ezt a jelentést, mivel 33 tagjából hatan nem voltak jelen. Nem hiszem, hogy 'kellő' többségről beszélhetünk. Természetesen osztjuk a nők és férfiak közötti egyenlőség terén még mindig fennálló megkülönböztetéssel kapcsolatos aggályokat, melyek az erre a területre vonatkozó, 1975 óta létező, igen jó európai jogszabályok ellenére még mindig fennállnak.

Miért van még mindig megkülönböztetés? Vagy azért, mert az irányelveket rosszul alkalmazzák, vagy azért, mert a megkülönböztetés által érintettek valamilyen okból nem képesek a bíróságok előtt megvédeni jogaikat. Az új irányelvek állandó követelése helyett – amely a felvizezés veszélyét hordozza magában – inkább biztosítsuk, hogy a kormányok, a szociális partnerek és munka világának szereplői teljes mértékben végrehajtsák a meglévő jogszabályokat.

Ez a jelentés ismét felsorol minden panaszt, minden durva általánosítást a szegény, tönkretett és megerőszkolt nőkről. Ezért néhány állítást módosítások révén perspektivikusabbá kell tenni. Amit súlyosabbnak találok, az az, hogy a szociális vagy szolidáris gazdaság egekig való magasztalása arra enged következtetni, hogy ha a nőket erőnek erejével beleszuszakolnánk ebbe a gazdaságba, akkor azzal sikeresen demonstrálnánk hasznosságukat, és lehetővé tennénk számukra saját szociális státuszuk javítását és az anyagi függetlenedést.

Azonban ennek épp az ellenkezője igaz. Széles körű szegénységbe süllyednének, elveszítenék motivációjukat, hogy az érdekeik alapján őket megillető fizetségért dolgozzanak, és minden felelősségtől megfosztanánk őket.

Továbbá az európai nőjogi charta létrehozása, valamint általa az emberi jogok mellé – melyekkel a nők szerencsére már bírnak – a védelem új formájának létrehozása, valamint a nemek közötti erőszak európai megfigyelőközpontja formájában (holott van már elég szerv ezen feladat végrehajtására) a bürokrácia új formájának létrehozása: ezek vagy ellentétesek vagy összeegyeztethetetlenek a nemek közötti egyenlőség elvével, melyet a Szerződés nyomatékosan biztosít. Ha a gúnyos nevetés ölni tudna, akkor a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság néhány tagja már nem élne.

Végezetül pedig helyelenítem bizonyos képviselők makacsságát, akik minden lehetséges vagy lehetetlen alkalmat megragadnak, hogy – akár csak ebben a jelentésben – szót emeljenek a nem feltétlenül szükséges terhességmegszakítás mellett azzal a magyarázattal, hogy a szexuális és reprodukzív egészség biztosítása érdekében ki kell állni a terhességmegszakításhoz való könnyű hozzáférés mellett. Nem. A prioritás a fiatal lányok jobb tájékoztatása, különösen a fogamzásgátlásról. Manapság ez már a nagyon fiatal lányok számára is elérhető a terhesség megelőzésére. Az én fiatalkoromban még nem volt elérhető. Ezért külön szavazást javasoltunk, hogy ne kelljen Tarabella úr jelentése ellen szavaznunk, akit nem hibáztathatunk azért, mert ismét áldozatául esett társai extrém elképzeléseinek.

Iratxe García Pérez, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, először is szeretnék köszönetet mondani az elvégzett munkáért Tarabella úrnak és mindazoknak a képviselőknek, akik segítettek a jelentés kidolgozásában.

Egy évvel ezelőtt egy, a ma előterjesztetthez nagyon hasonló jelentést vitattunk. Sajnálatos módon továbbra is alapvető témákra kell fókuszálnunk, mert ezek terén még fejlődésre van szükség, ami a férfiak és nők

közötti egyenlőséget illeti. Ezen alapvető témák közé tartozik a nemi alapú erőszak, amely az egyik legnagyobb társadalmi probléma nemcsak Európában, hanem világszerte. Aztán ott van a bérezési különbség, amely még mindig változatlan, mert mindezt ideig képtelenek voltunk felszámolni. További fontos területek: a nemi és reprodukciós egészséget érintő jogok, a családi és a szakmai élet összeegyeztetése, a nők és férfiak számára egyenlő feltételek biztosítása a munkaerőpiacon, a nők kiszolgáltatott csoportjainak, például a fogyatékkal élő nőknek vagy a vidéki területeken élők nőknek a helyzete, valamint a nők részvétele a közéletben.

Évről évre megvitatjuk ezeket a témákat, de mindeddig nem értünk el sok előrelépést. Hadd említsek meg egyetlen információt, mégpedig azt, hogy a 27 tagállam közül csak háromnak a parlamentjében magasabb a nők aránya 40%-nál.

Véleményem szerint fontos, hogy kitartsunk, és még intenzívebben dolgozzunk a férfiak és nők közötti egyenlőség előmozdításán. Fontos, hogy támogassuk az olyan kezdeményezéseket, mint pl. a spanyol elnökségé, amely a férfiak és nők közötti egyenlőséget prioritássá tette. Ez egyértelmű állásfoglalás a mai nők és a jövő generációk női tagjai mellett. Történt már bizonyos előrelépés, de még hosszú utat kell megtennünk, és ambiciózusnak kell lennünk azon politikák kialakításakor, amelyek azt hivatottak biztosítani, hogy Európa népességének egyik fele ugyanolyan jogokkal és esélyekkel rendelkezzen, mint a másik fele.

Sophia in 't Veld, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Mindenekelőtt szeretnék gratulálni az előadónak. De szeretnék rögtön az elején megemlíteni néhány dolgot, melyekben nem értek egyet vele. Ami a gazdasági válságnak a nőkre gyakorolt hatását illeti, nagyon fontosnak tartom, hogy mielőbb rendbe hozzuk és helyreállítsuk a költségvetést, és ez lesz a nők számára is hasznos, nem pedig az államadósság meghosszabbítása. Ezenkívül a jelentés tartalmaz néhány javaslatot, amelyek nagyon tetszetősen hangzanak, de inkább a szimbolikus politika irányába mutatnak. Ezek pl. az ilyen európai év meg az olyan megfigyelőközpont létrehozására irányuló javaslatok. Koncentráljunk inkább az egyedi intézkedésekre!

A jelentés azonban számos üdvözlendő dolgot is tartalmaz. Az első ilyen – a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport által előterjesztett módosításnak köszönhetően – az egyszemélyes háztartások helyzetére való utalás. Felhívom az Európai Bizottságot, hogy ez egyszer végezzen kutatást a témáról, mivel van európai családpolitikánk, de kevesen vesznek tudomást róla, hogy Európában minden harmadik háztartás egyszemélyes. Az egyszemélyes háztartásban élők gyakorta szenvednek el súlyos megkülönböztetést társadalombiztosítási, adóügyi, lakhatási és egyéb területeken.

Másodszor – és itt Lulling asszonyra nézek – én nagyon is örülök a szexuális és reprodukív egészségre és a nők szexuális önrendelkezésére vonatkozó, nagyon is egyértelmű utalásoknak; a biztonságos, legális terhességmegszakításhoz való hozzáférés a szexuális és reprodukív egészség fontos része. Teljes mértékben egyetértek Lulling asszonnyal abban, hogy a tájékoztatás nagyon fontos, de megjegyzem, hogy éppen a kereszténydemokraták tekintik ezeket a kérdéseket mindig elintézettnak – legalábbis az én hazámban, lehetséges, hogy Luxembourgban az másképp van. Amennyiben képesek leszünk együttműködni a fiatalok megfelelő, szókimondó tájékoztatásán, akkor számíthatnak a támogatásomra, egyébként pedig szerintem abba kellene hagyni az álszenteskedést; nem dughatjuk börtönbe a nőket, és nem kárhoztathatjuk őket nem biztonságos terhességmegszakításra.

Elnök asszony, végezetül még szeretném elmondani, hogy üdvözlöm a spanyol elnökség kezdeményezését, azt, hogy prioritássá tette a nőkkel szembeni erőszak témáját. Hiszen kevesen tudják, hogy a nőkkel szembeni erőszak áldozatainak száma többszöröse a terrorizmus áldozatainak, ennek ellenére ezt a témát teljesen helytelenül pusztán a nők ügyének tartják.

Marije Cornelissen, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, a jelenlegi Európai Parlament viszonylag új, és nemsokára új Európai Bizottság is lesz. Tulajdonképpen most, a Tarabella-jelentés esetén szavazunk először olyan intézkedésekre, amelyeket az új Parlament Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottsága akar végrehajtani a következő évek során.

A zöldek nagyon meg vannak elégedve ezzel a meglehetősen progresszív jelentéssel. Tele van olyan tervekkel, melyek jó lenne, ha megvalósulnának. Azt akarjuk, hogy végre történjen jogalkotási intézkedés a gondoskodás férfiak és nők közötti megosztása előmozdítására az apasági szabadság révén. Javasoljuk a nők döntéshozatalban való részvételének támogatását a norvég példa segítségével, ahol kvótát vezettek be az igazgatótanácsokra nézve.

A zöldek üdvözlik a válság nőkre gyakorolt hatásainak szentelt figyelmet:

a nők munkanélkülisége különbözik a férfiakétól, és a költségvetési megszorítások nőkre gyakorolt hatásai is különböznek. Ezt a kérdést komolyan meg kell vizsgálni.

Nagyon reméljük, hogy a Parlament bátorságot fog tanúsítani, készen fog állni a nők megkülönböztetése elleni küzdelemre, és valós eredményeket hozó, konkrét intézkedésekkel elő fogja mozdítani az egyenlőséget azáltal, hogy a jelentés mellett szavaz. Reméljük, hogy a Bizottság pedig ennek megfelelően fog eljárni.

Konrad Szymański, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, a jelentés javaslatot tesz arra, hogy az Európai Unióban könnyen elérhetővé kell tenni a terhességmegszakítást, és ezzel megsérti a tagállamoknak az erre a területre vonatkozó, kizárólagos hatáskörét. Azonban nem ez a legfontosabb oka annak, hogy a jelentés ellen szavazunk. Nem kell hívőnek lenni ahhoz, hogy az ember egy még meg nem született emberi magzatban meglássa az emberi lényt. Egy – Belgiumban például minden városban elérhető – egyszerű ultrahangos vizsgálat elegendő ahhoz, hogy a meg nem született emberi lény képét megnézhessek egy képernyőn. Ezért minden felelősségteljes törvényhozónak mindent meg kell tennie azért, hogy a terhességmegszakítások száma csökkenjen. A terhességmegszakítás könnyebben elérhetővé tétele kultúránk hanyatlásának jelzője, és azt mutatja, hogy eltávolodunk az emberi értékektől. Kérem, gondoljanak erre, mielőtt ezen ártalmas dokumentum mellett szavaznának.

Ilda Figueiredo, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök asszony, ahogy nap mint nap látjuk, és ahogy azt az Eurostat is megerősíti, a gazdasági és társadalmi válság súlyos hatással van a nőkre. Ez a munkanélküliség növekedése, a munkahelyek bizonytalansága és az alacsony bérek miatt van, ehhez jön még a férfiak és nők bérezése közötti különbség, amely most megint nőtt, és európai szinten átlagosan meghaladja a 17%-ot. Vegyük még hozzá a válság okozta szegénységet, az alacsony béreket és jövedelmeket, ideértve az idősebb nők nyugdíját is, valamint a kedvező árú vagy ingyenes, minőségi közszolgáltatásokhoz való hozzáférés nehézségét. Aztán ott van még a nő- és lánykereskedelem, valamint a prostitúció témája, a munkahelyi és családon belüli erőszak, valamint a kiszolgáltatottabb helyzetben lévő nők megkülönböztetésének számos formája.

Ahogy azt a jelentés is hangsúlyozza, és szeretnék is ehhez gratulálni az előadónak, a közösségi politika kidolgozásakor különleges figyelmet kell szentelni a nők gazdasági és társadalmi helyzetének. Ehhez szükség van az új közösségi stratégiák társadalmi hatásának vizsgálatára, hogy megelőzzük a megkülönböztetés és az egyenlőtlenség növekedését, hogy biztosítsuk a társadalmi fejlődés kiegyensúlyozottságát, és hogy ne szoruljanak háttérbe a gazdasági, társadalmi és munkavállalói jogok, valamint hogy megvédjük az anyaság és apaság társadalmi rendeltetését. Alapvető fontosságú, hogy olyan fejlesztési és társadalmi fejlődési stratégiát dolgozzunk ki, amely prioritásként kezeli a munkavállalói jogokat, a termelést, a minőségi közszolgáltatásokat és a társadalmi befogadást. Itt az ideje, hogy jelentős lépéseket tegyünk a nők nagy tömegei életének javítása érdekében, ideértve a szexuális és reprodukzív egészséget is, és hogy véget vessünk a terhességmegszakítás témáját övező álszenteskedésnek.

Gerard Batten, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, van egy Európa-szerte terjedőben lévő ideológia, amely a férfiak és nők közötti egyenlőtlenséget tanítja. Ezen ideológia szerint a nők alacsonyabb rendűek, mint a férfiak. Ezen ideológia szerint a férfiak örökösödési jog által biztosított örökrésze kétszerese a nőkének. Ezen ideológia szerint a bíróságon két női tanúra van szükség egyetlen férfi tanú tanúvallomása ellenében. Ezen ideológia szerint egy nemi erőszak miatt indított perben négy férfi tanúra van szükség egy férfi elítéléséhez, de egy nő tanúvallomását nem fogadják el, még magát a megerőszakolt nőt sem. A négy tanú egyébként csak és kizárólag muszlim lehet.

Nyilván sejtették, hogy a sharia törvényről beszélek. Vannak muszlimok, akik hiszik, hogy az öngyilkos merénylőket 72 szűzlány várja a paradicsomban, de arról még soha nem hallottam, hogy a női öngyilkos merénylőket 72 férfi várná. Nyilvánvaló, hogy ez nemi alapú megkülönböztetés.

A brit kormány néhány bíróságon hivatalosan engedélyezte a sharia törvény alkalmazását. Bár a bigámia illegális az Egyesült Királyságban, a poligámiában élő iszlám férfiak feleségeit az adókedvezmények és juttatások megítélésakor hivatalosan elismerik eltartott családtagként.

Európa nagy léptekkel masírozik a hatodik századi Arábiába. Ha valóban egyenlőséget akarunk, akkor az európai országoknak semmiféle formában nem szabad elismerniük a sharia törvényt.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nőtt a dolgozó nők száma. Azonban a több munkahely nem jelent több minőségi munkahelyet. Nagyon sok nő dolgozik részmunkaidőben, valamint a jelenlegi válság által különösen súlyosan érintett munkahelyeken. Az egyetemi végzettséggel rendelkezők hozzávetőleg 60%-a nő, de a nők elé még mindig komoly akadályok tornyosulnak, melyek

megnehezítik, hogy a legtöbbet hozzák ki magukból. Ezért kell kötelező érvényű, minimális normákat bevezetni: uniós szintű minimális normákat a szülői szabadságra, a jobb gyermekgondozásra és a jobb egészségügyi ellátásra nézve. Így sok nemi alapú sztereotípiát fel tudunk számolni, és végül elérhetjük a nemek közötti valódi egyenlőséget.

Edít Bauer (PPE). – (HU) Tarabella úr biztosan megbocsátja nekem, hogy most nem neki köszönöm meg a jelentést, hanem elsősorban Špidla úrnak mondok köszönetet, aki valószínűleg biztos minőségben utoljára van közöttünk, és én ki szeretném emelni azt az elkötelezettséget, amivel az egyenjogúság, a nők foglalkoztatottsága és hasonló kérdésekkel foglalkozott.

A jelentés kapcsán több kérdés merül föl. Ebből legalább kettőt szeretnék kiemelni: az egyik a nők és férfiak fizetése közti különbség. A legutóbbi adatok 17% fölötti különbséget mutatnak. A javulás nemcsak hogy lassú, de nem is egyértelmű, hiszen ez a szám magasabb, mint két évvel ezelőtt volt. És igazából azt se látjuk még, hogy mi lesz a válság következménye. A napi gyakorlatból azt sejtethetjük, hogy valószínűleg rövid távon javulás nem várható.

Ami azonban alapvetően elfogadhatatlan, az az a tény, hogy a különbségek nem a pályakezdők esetében jelentkeznek, hanem akkor, amikor az anyák a szülési vagy szülői szabadságról térnek vissza a munkaerőpiacra. A demográfiai válsággal sújtott Európában ez önmagában is elgondolkodtató és teljes mértékben elfogadhatatlan. Az uniós előírások nyilván tiltják az ilyenfajta megkülönböztetést.

Ahogy itt már említették, a vonatkozó jogi norma 1975-ből származik és nyilvánvaló az is, hogy ez az irányelv oly sok társával együtt teljes mértékben híján van a hatékonyságnak. Én nagyon örülök annak, amit Špidla úr mondott, hogy 2010-ben várhatunk egy jelentést arról, hogy mit szándékozik a Bizottság tenni annak érdekében, hogy a törvénykezés hatékonyabbá váljon. Egyetlen egy mondatot szeretnék még mondani a Női jogi chartával kapcsolatban. Sokkal inkább és sokkal sürgetőbb valószínű a törvények, a létező törvények hatékonysága, a hozzáférhetősége, mint új jogi norma, amelyik éppen úgy hatékonytalan lesz, mint az eddigiek voltak.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Elnök asszony, mindenekelőtt szeretnék gratulálni az előadónak kiemelkedő munkájához, és remélem, hogy az állásfoglalásban szereplő javaslatokat elfogadjuk. A szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai éve során megtapasztalhatjuk, hogy a szegénység egyre inkább a nőket érinti. Az Európában szegénységben élő csaknem 80 millió ember nagy része nő és gyermek. A nőket mindenki másnál nagyobb mértékben sújtja a gazdasági és társadalmi válság. A nők nehezebben jutnak be a munkaerőpiacra, viszont őket bocsátják el először, ráadásul a férfiak és nők bérezése közötti különbség 2004-ben 15% volt, 2009-ben viszont már több mint 17%.

Szeretném felhívni a figyelmüket néhány javaslatra, melyeket innovatívnak és nagyon fontosnak tartok, ezért szeretném képviselőtársaim támogatását kérni a következő javaslatokhoz: az európai nőjogi charta kidolgozása, ahogy azt már említették; a nőkkel szembeni erőszak, a családon belüli erőszak és a nőkereskedelem valamennyi formájának megelőzéséről és felszámolásáról szóló irányelvre irányuló javaslat; az apasági szabadság európai szintű jogi szabályozása, ami tagállami szinten a tagállamok túlnyomó többségében már létezik, és ami a szakmai, a családi és a magánélet egyensúlyát is előmozdítaná, valamint növelné a születések számát.

Végezetül szeretném megköszönni Špidla biztos úrnak mindazt, amit a nemek közötti egyenlőség előmozdításáért tett, valamint az Európai Parlament iránti elkötelezettségét. Sok sikert kívánok Önnek, biztos úr!

Antonyia Parvanova (ALDE). – (BG) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én is szeretnék gratulálni az előadónak, Tarabella úrnak a jelentéshez. Szilárdan hiszem, hogy az a jelenetés válasszal szolgál a sztereotípiák elleni küzdelemre és a szexuális megkülönböztetés eseteire. Számos képviselőtársam szerint ez talán egy átlagos minőségű jelentés, de szerintem a nemek közötti egyenlőség terén egy megújult, hatékonyabb, európai szintű elkötelezettséget tükröz, melynek célja a nők társadalmi-gazdasági státuszának javítása, különösen az új tagállamokban, valamint a politikai és üzleti életben való részvételük arányának növelése, valamint szakmai előmenetelük támogatása.

Mivel a szociális, jogi és gazdasági intézmények határozzák meg a nők és férfiak forrásokhoz való hozzáférését, esélyeit és egymáshoz viszonyított erejüket, úgy gondolom, nagyon fontos, hogy a nőknek egyenlő jogok legyenek biztosítva a politikai életben való részvételre, a fontos politikai és gazdasági pozíciók betöltésére és a cégek igazgatótanácsaiban való részvételre. Ez igaz az iskolai végzettségek megszerzésére és a szakmai előmenetelre is, ahol a nőknek is a férfiakéval azonos esélyeket kell biztosítani, főleg hosszabb szülési

szabadság után. Ugyanakkor mindig törekedni kell a szakmai és családi kötelezettségek közötti egyensúly fenntartására.

Ki kell dolgoznunk egy intézményi mechanizmust, amely megveti egy következetes politika alapjait ezen a téren, mivel a nemi alapú megkülönböztetés elleni csatát csak akkor nyerhetjük meg, ha hosszú távú, pozitív kezdeményezéseket és jogszabályi reformokat vezetünk be, valamint ha sikerül emelni a jövedelmeket és az életminőséget. Különben nem került volna ma a Parlament napirendjére ez a téma.

A törvény előtti egyenlőség, az esélyegyenlőség – ideértve az egyenlő értékű munkáért járó egyenlő díjazást – és a nagyobb esélyeket jelentő humán erőforrásokhoz és termelőeszközökhöz való egyenlő hozzáférés terén történő jelentős előrelépés érdekében az Európai Parlamentnek és az Európai Bizottságnak hatékony intézkedések elfogadására kell felszólítaniuk a tagállamokat és a civil társadalmat.

Úgy gondolom, hogy a nőknek a forrásokkal való gazdálkodásban, a gazdasági életben, a kormányzásban és politikai életben való egyenlő részvétele pozitív hatással lesz társadalmunk gazdasági fejlődésére, ezáltal növelve az országok fejlődési potenciálját, és előmozdítva a szegénység felszámolását, valamint a hatékonyabb és jobb kormányzást.

Ezért a nemek közötti egyenlőség előmozdítása fontos része a gazdasági válságból való kilábalásra, valamint a demográfiai válság kielégítő megoldására irányuló stratégiának. Ugyanakkor lehetőséget fog nyújtani a nőknek és a férfiaknak a szegénység leküzdésére és életszínvonaluk növelésére.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – Elnök asszony, szeretném felhívni az új Bizottság figyelmét a jelentés két aspektusára, melyeket a zöldek képviselőcsoportja különösen fontosnak tart, és remélem, hogy ezeket a megjegyzéseket továbbítják majd az új illetékes biztosnak.

Két dolog: az első az egyenlő munkáért egyenlő bérezést elvről szóló irányelv régóta várt felülvizsgálata. Véleményünk szerint ez Európa-szerte alapvető fontosságú a nők számára. A bérezési különbség elfogadhatatlan: 2010-et írunk, ideje lenne cselekedni a bérezési különbség megszüntetése érdekében. Ön, Špidla úr, felismerte, hogy új jogi intézkedésekre van szükség. Tényleg nagyon várjuk a Bizottságnak az új jogi intézkedésre vonatkozó javaslatát az Európai Parlament ezen megbízatási időszaka alatt.

A második megjegyzésem az apasági szabadságra vonatkozik. Szeretném hangsúlyozni, hogy ez a jelentés a nők és férfiak közötti egyenlőségéről szól. A férfiak számára is egyenlőséget akarunk, hogy több időt tölthessenek gyermekeikkel, és osztozhassanak a kötelességekben, ha úgy akarják. Esélyegyenlőséget kell biztosítani a nőknek és a férfiaknak a munka, valamint a családról és a gyermekekről való gondoskodás terén. És bár alapvető fontosságúnak tartjuk, hogy az Európai Parlament jelet küldjön az apáknak, de ennél többet is akarunk: ki akarjuk tární az ajtót egy modern társadalom előtt. Bízunk benne, hogy a Bizottság végre elfogad egy nagyon modern, előremutató irányelvet ezen a területen.

Végezetül pedig elmondanám, hogy nagyon várjuk a spanyol elnökség javaslatait a nőkkel szembeni erőszak Európa-szerte való felszámolásáról, és reméljük, hogy a Bizottság el fogja fogadni ezeket a javaslatokat.

Julie Girling (ECR). – Elnök asszony, az európai parlamenti képviselők között kétségtelenül kisebbségben vannak a nők. Nekünk itt kielégítő és ösztönző munkánk van, a férfiakkal egyenlő bérezést és egyenlő nyugdíjat kapunk, egyenlő esélyünk van a felelős pozíciók betöltésére. Sok választópolgárunk azonban nincs ilyen jó helyzetben.

Üdvözlöm a jelentést, és örülök, Tarabella úr nagy hangsúlyt helyez a nők gazdasági jólétére. Úgy gondolom, hogy ez a legfontosabb faktor a nemek közötti egyenlőség előremozdításában. Ha a nők képesek gazdaságilag saját lábra állni, akkor sokkal inkább képesek lesznek életük egyéb aspektusait is saját maguk irányítani. Biztosítanunk kell, hogy ebben a gazdaságilag nehéz időszakban a nők ne kényszerüljenek bizonytalan munkahelyeken rosszul fizetett munkákat végezni.

Szeretnék gratulálni az European Engineering Industries Association szövetségnek legújabb politikai elképzelésükhöz, mely a matematikai és műszaki tanulmányok népszerűsítését tűzi ki célul, különösen a nők körében. Hogy mit akarnak? Idézem: 'sokkal nagyobb számban idevonzani a tehetséges nőket a mérnöki pályára, akik eddig bizonyos típusú mérnöki tanulmányokat kerültek'.

Igen, a nők helyzetének kérdése a politikáról és az irányításról szól, de a cselekvésről is: hiszen a cselekvés erősebb bármely szónál. Ez a helyes, előremutató út: felvilágosult munkáltatókra van szükség, akik felismerik a nők erősségeit, és előmozdítják gazdasági jólétüket.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). . – (SV) Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani Tarabella úrnak és kollégáinak a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságban ezért a jó jelentésért.

Két dolgot szeretnék kiemelni. Remélem, hogy a plenáris ülés támogatja az apasági szabadságot. Az apasági szabadság nemcsak fontos jele annak, hogy a gyermekekért mindkét szülő felelős, hanem egyéb pozitív következményei is vannak. Tanulmányok kimutatták, hogy azok az apák, akik apasági szabadságot vettek ki, későbbi életük során nagyobb felelősséget vállaltak otthonukért, családjukért és gyermekeikért. Tehát az apák bevonása szilárd alapot teremt az egyenlőség érdekében folytatott további munkához.

A második dolog, amiről szeretnék beszélni, és amit támogatok, az az, hogy a nőknek végre biztosítani kell, hogy maguk rendelkezzenek a saját testük felett, biztosítani kell nemi és reprodukciós egészséget érintő jogaikat. Ha a nők rendelkeznek ezekkel a jogokkal, az azt jelenti, hogy a megszületett gyermekeket minden esetben akarták is, és így a gyerekeknek megvan a lehetőségük a megfelelő fejlődésre – ez pedig minden gyermek alapvető joga. Szeretnénk, ha megszűnne ez a nők életét fenyegető veszély, szeretnénk, ha a nőknek végre nem kellene meghalniuk az illegális terhességmegszakítás következtében. A nőknek meg kell adni az önrendelkezés jogát – nemcsak pénzügyi, politikai és társadalmi kérdésekben, hanem akkor is, ha a saját testükről van szó.

Morten Messerschmidt (EFD). . – (DA) Elnök asszony, én is fontosnak tartom ezt a témát, ezért a vitát hallgatva nagyon csodálkoztam azon, hogy úgy tűnik, a Szabadság és Demokrácia Európája képviselőcsoport kivételével az összes képviselőcsoport úgy gondolja, hogy a nők egyenlőségéért folytatott harc csak a nők dolga, amit egyedül kell megharcolniuk. Szerintem az amúgy kiváló felszólalók mindenképpen ezt a benyomást keltették itt ma. Hiszen meglepően kevés volt a férfi felszólaló, ezért is örülök, hogy az én képviselőcsoportomból kettő is akadt.

A vita stílusáról és formájáról most áttérnék arra, hogy véleményem szerint maga a jelentés kizárólag a társadalmi-gazdasági kérdésekre koncentrál. Sok szó esik a munkaerőpiacról, a bérezési különbségről, az oktatásról, a vállalatok igazgatótanácsaira vonatkozó szabályokról és egyéb, valóban fontos dolgokról; azonban van egy terület, melyet már egy előző felszólaló is említett, és amely teljes mértékben hiányzik: az a hatalmas kulturális probléma, amellyel az iszlám világból érkező bevándorlás eredményeképpen szembesülünk. Szerintem egy kissé furcsa, hogy egy női egyenjogúságról szóló jelentés még csak nem is említi a kényszerházasságot, a fejkendő kötelező viselését, a becsületgyilkosságot, a nők körülmetélését, az oktatáshoz való jog hiányát és így tovább. Ezeket az elemeket be kell venni a jelentésbe, ha pontos képet akarunk adni a 2010-es év Európájáról.

Krisztina Morvai (NI). . – (HU) Az abortuszkérdés radikálisan új megközelítését szeretném javasolni az Európai Parlamentnek. Azt kérem, hogy számoljunk le végre azzal az elképesztő hazugsággal, mi szerint az abortusz az valamiféle jó dolog a nőknek. Esetleg a női szabadság fokmérője. Nem! Ahogy nagyon sokan tudják a nők és a férfiak közül egyaránt, az abortusz az a női testnek és a női léleknek egyaránt fájdalmas és káros beavatkozás. Éppen ezért, ahelyett, hogy folyton az abortuszhoz való minél könnyebb hozzáférésről beszélünk, kezdjünk el végre az abortusz megelőzéséről beszélni, helyezzük erre a hangsúlyt és segítsük ebben a nőket. Segítsük a nőket abban, hogy tervezett várandóságok elébe nézzenek, és ha pedig nem tervezett terhesség keletkezik, nem tervezett gyermek fogan, akkor azt a gyermeket is képesek legyenek a nők, a párok világra hozni és szeretetben felnevelni, mert kapjanak meg minden segítséget és támogatást ahhoz, hogy ezt megtehessek.

Anna Záborská (PPE). . – (FR) Elnök asszony, biztos úr, Tarabella úr – aki egyébként a legutóbbi uniós választásokat követően csatlakozott hozzánk, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottsághoz – állásfoglalási indítványa nagyon ambiciózus. Különösen a 20. bekezdést emelném ki: 'A Parlament kifejezi egy európai nőjogi charta ... kidolgozására irányuló óháját'.

Aki jártas az európai integráció történetében, az tudja, hogy már a Római Szerződés garantálja a nemek közötti munkaerőpiaci egyenlőséget. Minden tagállamban léteznek a nők és férfiak közötti egyenlő bánásmódra vonatkozó törvények. Könnyű dolog új charta kidolgozását kérni. De sokkal nehezebb alkalmazni a már létező eszközöket.

Amennyiben nem töröljük az állásfoglalási indítványból a 20. bekezdést, akkor egy speciálisan a nők támogatásának szentelt, új charta formájában tulajdonképpen egy negyedik eszközt hozunk létre az Európa Tanácsnak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezménye, az Európai Unió Alapjogi Chartája és a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézete mellé.

Lenne néhány kérdésem. Mi lenne az értelme az új, nőjogi chartának? Milyen hozzáadott értéket hordozna? Szerintem semmilyen. Hiba azt hinni, hogy egy charta majd megoldja a nők problémáit. A természetjognak kell gondolkodásunkat és felelős politikai cselekedeteinket irányítania, és a természetjog nem engedi a privilégiumok létezését. Senki nem állíthatja, hogy nincsenek meg a jogi eszközök a nők jogainak védelmére. Nem lenne becsületes ezt állítani, mivel nem felelne meg a tényeknek.

Ezért nem támogatom a 20. bekezdést. Ennek fő oka a charta. Ha a 20. bekezdés az állásfoglalásban marad, akkor sajnos nem tudom támogatni.

Végezetül pedig, biztos úr, szeretném megköszönni, hogy megbízatása során együttműködött a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottsággal.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Elnök asszony, mindenképp szeretnék gratulálni Tarabella úrnak jelentése minőségéhez és a feladat sikeres elvégzéséhez. A jelentés számos, a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos kérdést tárgyal.

El kell ismernünk, hogy az egyenlőség terén határozott előrelépés történt. Azonban még több erőfeszítésre van szükség, különösképp a gazdasági és társadalmi válság miatt, mivel az még nagyobb hatást gyakorol a lakosság egy már amúgy is nagyon kiszolgáltatott csoportjára, a nőkre.

Hangsúlyoznunk kell, hogy a nőket néha kettős megkülönböztetés sújtja egy fogyatékoság, az életkoruk vagy nemzeti kisebbséghez való tartozásuk miatt. Három dolgot szeretnék kiemelni. Közös, megbízható, következetes, európai szintű mutatókra van szükségünk. Ez lehetővé tenné, hogy olyan megoldásokat javasoljunk, amelyek a valós körülményekre reflektálnak, melyek a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó, megbízható értékekkel mérhetők.

Ha valóban előre akarunk lépni a valódi egyenlőség irányába, akkor európai szinten be kell vezetni az apasági szabadságot. Ez az esélyegyenlőség fontos tényezője a szakmai és családi életben egyaránt.

A harmadik pont az, hogy a nemek közötti egyenlőség elengedhetetlen feltétele, hogy a nők rendelkezhessenek saját testük felett. Ez pedig egyértelműen azt jelenti, hogy a fogamzásgátláshoz és a terhességmegszakításhoz való hozzáférést minél könnyebbé kell tenni a nők számára. Sajnálatos, hogy ez a téma – enyhén szólva – még mindig ennyire felkavarja a kedélyeket, de nyilvánvaló, hogy amíg a nők nem rendelkezhetnek szexuális jogaik felett, addig nem valósulhat meg a férfiak és nők közötti igazi egyenlőség.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, mindenképp szeretnék gratulálni Tarabella úrnak, de most térjünk át a jelentésre. A nők és férfiak közötti egyenlőség nem öncél, hanem általános célkitűzéseink elérésének előfeltétele.

Az egyenlőség a mindennapi életben mindannyiunk érdeke, mind a férfiaké, mind a nőké, de ezt a problémát nem lehet néhány jogszabállyal megoldani. Az a tény, hogy még ma is beszélünk erről a témáról, amelyről az említett 40 évben is sokszor beszéltünk, mutatja, hogy csak egy sokoldalú, integrált politika vihet közelebb céljainkhoz. Ezért hangsúlyozni szeretném a végrehajtás és a felügyelet fontosságát.

Másodszor pedig, az idejétmúlt nemi sztereotípiák terjedése segít fenntartani a társadalomban az alapvetően középkori férfi és női szerepeket, és tovább erősíti a nemek közötti egyenlőtlenséget. Szeretném megváltoztatni ezt a helyzetet, és ugyanakkor példát is kell mutatnunk. Holnap nevezzük ki az új Európai Bizottságot. A Bizottság tagjainak csupán egyharmada nő. Ezen ma már nem tudunk változtatni. Azt kérném, hogy amikor legközelebb megválasztjuk az új Bizottságot, minden tagállamból két biztosjelöltet kelljen javasolni: egy férfit és egy nőt. És nem a nemük alapján fogunk dönteni közöttük, hanem a szakértelmük alapján. Az oktatási statisztikák azt mutatják, hogy a nőknek nem kell félniük ettől a megmérettetéstől, és így ezután nekünk sem kell majd szégyenkeznünk. Végezetül pedig szeretnék köszönetet mondani Špidla úrnak, és remélem, hogy az összes kitűzött célját meg fogja valósítani.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Elnök asszony, ez a fontos, 2009-es jelentés helyesen állítja, hogy az erőszak a férfiak és nők közötti egyenlőség egyik fő akadálya. Azonban a jelentés nem említi külön a családon belüli erőszakot. Ez a probléma sajnálatos módon nagyon elterjedt, és minden közösséget érint. Például Görögországban az elmúlt tizennyolc hónapban 35 feleséggyilkosságról érkezett bejelentés.

De az erőszak áldozatává vált nők támogatását szolgáló struktúrák még mindig csak nagyon alapvető szinten épültek ki, ha egyáltalán kiépültek. Az Európai Parlamentnek ösztönöznie kellene a tagállamokat, köztük Görögországot, hogy minden önkormányzat építse ki az erőszak áldozatává vált nők támogatását szolgáló

struktúrákat, teljes körű pszichológiai, jogi és szakmai tanácsadással, valamint megfelelő személyzettel rendelkező nőtthonokkal.

A tagállamoknak figyelembe kellene venniük a nőjogi szervezetek és a jogászok által a családon belüli erőszakkal kapcsolatos törvény kétértelműségeinek és kiskapuinak felszámolására javasolt módosításokat is. Végezetül pedig az iskolákban antiszexista nevelési programokat kellene bevezetni a társadalmi sztereotípiák megváltoztatásának érdekében.

Jaroslav Paška (EFD). . – (SK) Azzal szeretném kezdeni, hogy nagyon helyesnek tartom, hogy az Európai Parlament ilyen alaposan foglalkozik a nemek közötti egyenlőség kérdésével. Azonban nem tudom elhessegetni azt a gondolatot, hogy európai politikánk nagyon súlyosan skizofrén. Szeretnék idézni egy közelmúltbeli ügynökségi jelentést. A Törökország Adiyaman tartományában lévő Kahta városából származó, 16 éves Medine Memit egy tyúkketreben élve eltemette a családját az otthonuk közelében. A rendőrség két méterrel a felszín alatt, ülő pozícióban találta meg földi maradványait. A halottszemle során megállapították, hogy a lány tüdejében és gyomrában nagy mennyiségű föld található. Apja büszkén és nyugodtan ismerte be, hogy ő temette el a lányt, mégpedig azért, mert fiúkkal barátkozott. Hölgyeim és uraim, Törökországban és más országokban is asszonyokat és lányokat ölnek meg például pusztán azért, mert szóba állnak férfiakkal. Ha tényleg komolyan vesszük a nemek közötti egyenlőséget, akkor hogyan gondolhatjuk egy pillanatig is, hogy egy olyan ország, ahol így gondolkodnak a szebbik nemről, a civilizált Európa része lehet? A nemek közötti egyenlőség nemcsak a csekély bérezési különbségekről szól, hanem mindenekelőtt az élethez és az emberi méltósághoz való jogról, amelyet számos szomszéd államban még mindig nem biztosítanak a nők számára.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). . – (NL) Elnök asszony, ma a férfiak és nők közötti egyenlőség terén elért eredményekről szóló jelentést vitatjuk meg. A jelentésben sok mindenről szó esik, azonban egy dolog teljességgel hiányzik: mégpedig a férfiak és nők közötti, felháborító egyenlőtlenség, mely az európai muszlim közösségeket jellemzi, melyekben a nők a Korán előírásai alapján teljes mértékben alá vannak rendelve a férfiaknak. A muszlim nőknek a munka világában vagy a magasabb szintű oktatásban való részvételéről a férfiak nem is nagyon nyitnak vitát. Ha mégis megengedik egy nőnek, hogy munkát keressen, akkor is burkát vagy fejkendőt kell viselnie, ami nagyban rontja esélyeit, hogy munkát találjon.

Ezért az Európai Uniónak nem a burkhaviselés jogáért kellene küzdenie, hanem azért, hogy a nők dolgozhassanak, mégpedig burkha nélkül. A Holland Szabadság Párt (PVV) támogatja Franciaországot abban a törekvésében, hogy betiltsák a burkha viselését nyilvános helyeken. A Holland Szabadság Párt örömmel látná, ha nemzeti szinten a többi tagállamban is bevezetnék ezt a tilalmat. Elnök asszony, valamit tenni kell ezen nők felháborítóan alárendelt helyzete ellen.

A PVV szeretné, ha erőteljes fellépéssel küldenénk ez ellen a maradásáért. Ezeknek a nőknek joguk van a véleménynyilvánítás szabadságához, és joguk van tanulni, anélkül, hogy az iszlámtól kellene rettegniük, amely el akarja szigetelni őket. Itt az ideje az új emancipációnak. A PVV nem fogja támogatni ezt a jelentést, mivel az nagyon fontos témákról egyáltalán nem beszél, ami szerintünk szégyen.

Christa Kläß (PPE). . – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, ma már számos alkalommal elhangzott, hogy még mindig nem valósult meg a nemek közötti egyenlőség a munkahelyeken. Igaz, a nők foglalkoztatási aránya az 1997-es 51%-ról 2007-re 58%-ra nőtt. Ma a nők már magasán képzettek, de a vezető pozíciót betöltő nők száma az utóbbi években nem változott, pedig a gazdasági, üzleti és jogi felsőoktatási intézményekben magasabb a női hallgatók száma a férfiakénál.

Tudjuk, hogy 2007-ben a nők 31%-a részmunkaidőben dolgozott, ez négyszer annyi, mint a részmunkaidőben dolgozó férfiak százalékos aránya. A nők átlagosan 17,4%-kal kevesebbet keresnek, mint a férfiak, a nőket fokozottabban fenyegeti a szegénység, és helyzetüket különösen öreg korukban tovább rontja a magány, a gondoskodásra való rászorulás, de a szegénység is. Ezen változtatnunk kell.

Nőket az üzleti életbe, nőket a munka világába – ezt követeljük. Olyan intézkedéseket akartunk, melyek kiegyenlítik a szülői szabadságot és a szülési szabadságot, de valahogy éppen az ellenkezőjét értük el annak, amit akartunk: a nők túl sokba kerülnek, ezért nem kapnak munkát. Mindig gazdasági megoldást keresnek erre a problémára. Pedig a probléma gyökere az, hogy a nők alárendelt helyzetben vannak, és hogy a család ellátásával és a háztartás vezetésével kapcsolatos munkákat nem becsülik meg eléggé.

Biztos úr, Ön azt mondta, hogy szeretné, ha költség-haszon elemzést csinálnának a helyzetről, de ezt nem lehet kiszámolni, és nem lehet megfizetni. Fel kell ismernünk, hogy az anyák és apák örömmel döntenének a családról való gondoskodás mellett, ha ezt nem valamiféle alacsonyabb rendű tevékenységnek tekintenék,

és ha nem jelentene általában hátrányokat a szakmai előmenetelre nézve. A családjukról gondoskodó emberek nagyon fontos szerepet töltenek be a társadalomban, hiszen ők teremtik meg a jövőnket; és közben ők maguk is képességeket és ismereteket szereznek, melyeket akár később munkájuk során is kamatoztathatnak.

Ezért a gazdaságnak támogatnia kell a családokat és a nőket. Sokkal nagyobb szükség van arra, hogy újrarendeljük társadalmunk működését, mint arra, hogy európai megfigyelőközpontokat és intézeteket hozzunk létre.

Antigoni Papadopoulou (S&D). . – (EL) Elnök asszony, a nemzetközi gazdasági válság nyilvánvalóan negatív hatást gyakorol a férfiakra és a nőkre is. Munkahelyek szűntek meg, és megszorító intézkedéseket vezettek be. Azonban a gazdasági válság semmilyen körülmények között nem lehet ürügy arra, hogy felhagyjunk az egyenlőséggel kapcsolatos politikával, mivel ez a politika társadalmi és gazdasági fejlődést és fellendülést hozhat Európának.

Ugyanakkor a válság egyedülálló lehetőség és kihívás az Európai Uniónak és a tagállamok kormányainak arra, hogy globális szinten megteremtsék az erősödő versenyképesség feltételeit azáltal, hogy a nemek közötti egyenlőség dimenzióját felülvizsgálják, és minden politikába beépítik annak érdekében, hogy kezeljék a régóta fennálló, a nőket sújtó demokratikus deficitet.

Fokozunk kell erőfeszítéseinket a bérezési különbség, az előmenetelt akadályozó hátrányos megkülönböztetés és a szegénység megszüntetésére. Meg kell találnunk a szakmai és családi élet összeegyeztetésének módjait, gyermekgondozási rendszereket kell kiépíteni csecsemők és nagyobb gyermekek számára, így támogatva a dolgozó nőket, a dolgozó párokat, a gyermekeiket egyedül nevelőket és a fogyatékkal élőket. De mindenekelőtt az egyenlőségre vonatkozó jogszabályokat hatékonyan át kell ültetnünk a gyakorlatba.

Nadja Hirsch (ALDE). . – (DE) Elnök asszony, 2010 a szegénység és kirekesztés elleni európai év. A nők még mindig nagyon ki vannak téve az elszegényedés és a szegénység veszélyének. Sok apró lépés hozza őket ilyen helyzetbe. Először is a lányok hajlamosabbak nem jól fizető szakmát választani. Aztán gyerekeket vállalnak, így gyakran csak részmunkaidőben tudnak dolgozni. Esetleg a szüleiket vagy nagyszüleiket látják el, és ez ismét oda vezethet, hogy az idősebb nők már nem tudnak visszamenni dolgozni. Ezek az időszakok összeadódnak, és ennek eredményeképpen a nők szakmai előmenetele sokkal lassabb. Ennek eredményeképpen pl. a nyugdíjuk is alacsonyabb. A témának sok aspektusa van, és a jelentés ezek közül sokat tartalmaz is.

Az igazán fontos üzenet, melyet közvetítenünk kell, az, hogy már sok lehetőség van, de ezekkel a lányoknak és asszonyoknak élniük is kellene. Erősíteni kell az iskolákban azt a tudatot, hogy egy lány is mehet mérnöki szakokra továbbtanulni, és lehet elég bátor ahhoz, hogy így tegyen. Ez különösen igaz a bevándorló nőkre. Még valamit szeretnék megjegyezni: ha most körülnéznék az ülésteremben, láthatják, hogy a vita résztvevőinek kétharmada nő, és csak egyharmada férfi. A férfiakat is meg kell nyernünk az ügynek, hogy sokkal nagyobb érdeklődéssel forduljanak ezen téma felé, hogy egy napon majd sokkal több férfi üljön itt a nők ügyét támogatandó.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). . – (PL) Elnök asszony, Tarabella úr jelentése (a nők és férfiak közötti egyenlőségről az Európai Unióban) számos nagyon fontos javaslatot tartalmaz az Európai Bizottság és a tagállamok számára. A jelentés ismét hangsúlyozza a bérezési különbséget, valamint az ezen különbségek csökkentését célzó bizottsági jogalkotási javaslat hiányát. Felveti a családi kisvállalkozásokban dolgozó nők kérdését is, ahol a nők gyakran nem rendelkeznek társadalombiztosítással, és munkájuk időtartamáról nincs nyilvántartás, így azt a nyugdíjukba sem számítják bele. Hangsúlyozza a karrierrel kapcsolatos tanácsadás szükségességét és fontosságát, mivel ez segíthet azon nők aktivizálásában, akik kikerültek a munkaerőpiacról, mégpedig sokszor azért, mert gyereket szültek, vagy otthon maradtak egy idősebb családtagot ápolni. Hangsúlyozza, hogy támogatni kell azokat a nőket, akik saját vállalkozást akarnak létrehozni. A jelentés felszólít arra, hogy ösztönözni kell a karrierjük elején álló fiatal nőket a műszaki szakmákra annak érdekében, hogy növekedjen a nők aránya a hagyományosan férfias szakmákban. Hangsúlyozza, hogy prioritásként kell kezelni a különösen nehéz helyzetben lévő nők csoportjait, mint pl. a fogyatékkal élő, az idősebb és az eltartottakért felelős nőket.

Azonban megítélésem szerint a jelentés ezen fontos és alapvető témák mellett szükségtelen rendelkezéseket is tartalmaz, pl. a reprodukív egészségről és más témákról, amelyek támogatják a terhességmegszakításhoz való széles és korlátlan hozzáférést. Szeretném felhívni képviselőtársaim figyelmét arra a tényre, hogy a terhességmegszakítással kapcsolatos döntések az egyes tagállamok kormányainak hatáskörébe tartoznak. A nők és férfiak közötti egyenlő bánásmóddal küzdünk, de az egyenlő bánásmódot nem kellene a szexualitásra

vonatkozó döntésektől függővé tenni. Ez a gyakorlat jelentősen csökkentheti a szóban forgó jelentés támogatottságát.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Először is szeretnék köszönetet mondani Tarabella úrnak az elvégzett munkáért.

A gazdasági válság leküzdése érdekében nagyon fontos, hogy befektessünk az emberi tőkébe és a szociális infrastruktúrába, így megteremtve a nők és a férfiak számára a megfelelő körülményeket ahhoz, hogy a lehető legtöbbet hozzák ki magukból.

Az Európai Unió most közelebb került a lisszaboni stratégia azon célkitűzésének eléréséhez, hogy a nők foglalkoztatási arányát 2010-re 60%-ra kell növelni. Azonban a nők foglalkoztatási aránya az egyes tagállamokban nagyon eltérő. Ezért a Bizottságnak és a tagállamoknak hatékony intézkedéseket kell foganatosítaniuk a férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló irányelv végrehajtásának biztosítására.

Ma a tagállamokban a férfiak és a nők fizetése között jelentős különbségek vannak, ezért sürgetjük a tagállamokat az 'egyenlő munkáért egyenlő bérezést' elvének alkalmazására. A Bizottságnak elő kell terjesztenie vitára egy, a férfiak és nők egyenlő díjazása elvének alkalmazására irányuló javaslatot.

Mindenképpen ösztönözni kell a személyes és családi feladatkörök egyenlő megosztását a férfiak és a nők között, valamint a fizetett és a fizetetlen munkával eltöltött idő igazságosabb elosztását.

A tagállamoknak minden lehetséges intézkedést meg kell tenniük az iskoláskor alatti gyermekek gondozására létrehozott intézményekhez való hozzáférés biztosítására.

Az apasági szabadság kérdése még nincs megoldva. Ezért közös megoldást kell találnunk az apasági szabadságnak az irányelvben való szabályozására.

A Bizottság az új, 2020-ig szóló stratégiáról folytatott konzultációiban nem szentel elegendő figyelmet a férfiak és nők közötti egyenlőség kérdésének. A nemek közötti egyenlőség kérdését integrálni kell az új stratégiában.

Végezetül pedig teljes szívemből szeretnék köszönetet mondani a Bizottság tagjainak a nemek közötti egyenlőség, a foglalkoztatás és a szociális ügyek területén folytatott, hosszú együttműködésünkért. Köszönöm, és sok sikert!

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Elnök asszony, Európában változások zajlanak, és ez a jelentésből is látszik, amely támogatja a nők számára nyújtandó jobb oktatást és a nők növekvő foglalkoztatását, bár már eddig is történt fejlődés. Ez a fejlődés azokon a területeken megy végbe, ahol a nők maguk hoznak döntéseket, ahol kezdeményezőkézséget és kitartást tanúsítanak. Azonban azokon a területeken, ahol kevés befolyással bírnak, továbbra is működnek a sztereotípiák, amelyek megfosztják őket a fejlődés vagy a közéletben való részvétel lehetőségétől. Ezért nem nő a vezető beosztású nők száma, és ezért nő csak nagyon lassan a politikában tevékenykedő nők száma. Ezért nekünk mindenképpen küzdenünk kell a sztereotípiák ellen, és cselekednünk kell, hogy a nemek közötti egyenlőség megvalósuljon a közéletben és a politikában is. A jelentés ezen fellépés erőteljesebbé tételéről szól, de ez nem elég. Közösen kell javaslatokat tennünk. Vitára kell ösztönöznünk a Bizottságot és a tagállamokat, és cselekednünk kell a nők politikai szerepvállalásának fokozása érdekében. Ahol több nő vesz részt a politikában, ott nagyobb gondot szentelnek a szociális ügyeknek, a gyermekgondozási rendszereknek, a nőügynek és általában a női egyenjogúságnak.

Lengyelországban vitát indítottunk a politikai egyenlőség kérdéséről. Nők egy csoportja elindított egy alulról jövő kezdeményezést egy, a politikai szerepvállalás terén érvényesülő egyenlőségről szóló törvény létrehozására, amely szerint a választásokon a jelöltek 50%-át nőknek kellene kitenniük. Már több mint 100 000 aláírást gyűjtöttünk a törvény támogatására, melyet már elő is terjesztettünk a lengyel parlamentnek. Hatalmas vita alakult ki a kérdésről, és még nem tudom, hogy a kezdeményezés sikeres lesz-e, hogy a parlament a javaslatunk mellett fog-e szavazni. Nem tudom, hogy sikert akartunk-e, de már maga a most zajló vita is megváltoztatta a társadalom gondolkodását. Ezt mutatják a közvéleménykutatások eredményei. Én ezért az Európai Unió többi tagállamának is javasolnám, hogy indítsanak vitát a nők politikai szerepvállalásáról.

ELNÖKÖL: WIELAND ÚR*alelnök*

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Elnök úr, jó, hogy a szóban forgó állásfoglalás tartalmazza a 38. bekezdést, amely kiköti, hogy a nők rendelkezhessenek szexuális és reprodukív jogaik felett, többek között a fogamzásgátláshoz és a terhességmegszakításhoz való könnyű hozzáférés, valamint a biztonságos terhességmegszakítás lehetősége révén. Ez alapvető fontosságú, különösen azon országok polgárai számára, amelyekben korlátozó, abortuszellenes törvények vannak életben, és ahol életpárti, kétszínű propagandát terjesztenek. Hazámban, Lengyelországban, a papság által erősen befolyásolt politikai jobboldal nem engedélyez megfelelő iskolai szexuális felvilágosítást, és korlátozza a fogamzásgátlást és a legális terhességmegszakítást. A lengyel nyelvből szinte teljesen eltűnt a 'terhességmegszakítás' szó, helyette a 'megfogant gyermek meggyilkolása' kifejezést használják. Évente csak néhány száz legális terhességmegszakítást hajtanak végre, de ennek eltörlése érdekében már évek óta kísérletek történnek arra, hogy a lengyel alkotmányt kiegészítsék egy ponttal, amely a fogamzás pillanatától védené az életet. A 100 000 illegális terhességmegszakítás nem zavarja az úgynevezett életpárti propagandistákat, akik álszent módon úgy tesznek, mintha ezek a terhességmegszakítások nem is történnének meg.

Az Európai Uniónak véget kell vetnie annak, hogy a tagállamok semmibe veszik a nők reprodukív és szexuális jogait.

Danuta Maria Hübner (PPE). – Elnök asszony, Európa képességeinek felét a nők jelentik. Nem szabad elvesztegetnünk ennyi alkotó potenciált. Ha ezt a potenciált sikerül a gazdaságban kamatoztatnunk, akkor hatalmas előrelépést teszünk mind az európai társadalmakban még mindig meglévő attitűdök, mind az Unió új, nagyobb növekedést, foglalkoztatást és versenyképességet célzó menetrendje terén.

Az esélyegyenlőség papíron már létezik. Az Unió már legalább 13 irányelvet dolgozott ki a nemek közötti egyenlőségről. Ezt az elvet rögzíti a Szerződés, valamint a tagállamok alkotmányai és jogalkotási aktusai is, de az élet tényei mást mutatnak. A nők még soha nem voltak ennyire jól képzettek, de ami a vállalkozói szerepvállalást illeti, még mindig nagyon alul vannak reprezentálva.

Az elmúlt években gyakorlatilag semmi nem változott a nemek közötti bérezési különbség terén. Ha kölcsönök visszafizetéséről van szó, ritkán fordul elő, hogy a nők nem tesznek eleget fizetési kötelezettségüknek, mégis nehezebb számukra a pénzeszközökhöz való hozzáférés, mégpedig azért, mert a bankok fedezetet kérnek. Pénz kell ahhoz, hogy az ember kölcsönt vehessen fel, de a világ tőkéjének csak 1%-a van nők birtokában.

Magasabb képzettségük, magasabb iskolai végzettségük ellenére a nők nagyon alul vannak reprezentálva a döntéshozók között. Mindennek a kulcsa az, hogy több nőnek kellene döntéshozó pozícióba kerülnie. A nők képesek előmozdítani az ügyeket, de az igazi hatalom a döntéshozatalban van, és ezért kell bevonni a nőket a döntéshozatalba.

Kritikus tömegre van szükség a változáshoz. Ha egy döntéshozatali szervben csak egyetlen nő van, akkor kénytelen a férfiakból álló többséghez igazítani viselkedését, hogy elfogadják. Változást hozhat már az is, ha egy döntéshozatali szervben legalább néhány nő van, de mindezek a stratégiák keveset segítenek, ha nem tudjuk eltávolítani a nők útjából a legnagyobb akadályt: ez a családi és a szakmai élet összeegyeztetése. A fennálló akadályok politikai választ követelnek, ezért van szükség mind nemzeti, mind európai szinten a nemekkel kapcsolatos politikára.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, szeretnék gratulálni előadónknak, Tarabella úrnak, és támogatom, amit ő, valamint képviselőtársaim, köztük sok nő és számos férfi, mondtak, és szeretném elmondani, hogy mindannyian szenvedélyesen kiállunk minden intézkedés és kezdeményezés mellett, melyek a férfiak és nők közötti megkülönböztetés különböző formáinak megszüntetésére irányulnak. Ez egy nyitott, demokratikus, liberális társadalomban magától értetődik, és mindannyian ilyen társadalomban akarunk élni.

Hangsúlyoznunk kell, hogy jelentős erőfeszítések történnek. Ami az európai szintet illeti, szeretném emlékeztetni a Parlamentet a 2006/54/EK irányelvre, amely előírja a tagállamoknak, hogy 2009 augusztusáig szüntessék meg a férfiak és nők közötti megkülönböztetés minden formáját. A nők és férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó európai ütemtervre (2006-10) is szeretném emlékeztetni a Parlamentet.

Üdvözlöm az uniós tagállamok nemzeti kormányainak ezen a téren tett kezdeményezéseit, melyek közül a legutóbbi Sarkozy elnök úr kormányának az a törvénytervezete, amely betiltaná a burkha viselését nyilvános helyeken.

Ezek mind fontos lépések, de ha valóban változást akarunk, akkor még többre van szükség, mindenképp a megkülönböztetés különböző formáinak megelőzésével kapcsolatos attitűdünk terén. A megkülönböztetés sajnálatos módon még mindig létezik, és az egyik legkiszolgáltatottabb csoportot a kismamák jelentik. Döbbsen olvastam az Európai Bizottságnak egy, a barcelonai célkitűzésekről és az európai gyermekgondozási rendszerekről szóló jelentésében, hogy szinte az összes európai anya azt mondta, hogy nem tudja úgy felnevelni a gyermekeit, ahogy szeretné, mivel nap mint nap túl sok egyéb kötelezettségnek kell megfelelnie. Meg kell értenünk, és hangsúlyoznunk kell, hogy a nemek közötti valódi egyenlőség hiánya a mai gyermekek számára jelent veszélyt, akik így meg vannak fosztva attól a stabil családi környezettől, melynek fontos alkotóeleme az anya jelenléte. Ez veszélyezteti a mai gyermekek, azaz az Európai Unió jövőendő polgárainak lelki egyensúlyát és egészséges személyiségfejlődését.

Zita Gurmai (S&D). – Elnök úr, a gazdasági válság feltárta azt a tényt, hogy a nők jogai és a nemek közötti egyenlőség kapcsolatban állnak a gazdasági folyamatokkal.

Azokban az országokban, ahol a nemek közötti egyenlőséget támogató jogszabályok vannak életben, a nők sokkal nagyobb arányban vannak jelen a munkaerőpiacon, ugyanakkor a születések száma is sokkal magasabb. Ezeknek az országoknak egészségesebb a gazdasága, a szociális és nyugdíjhelyzete. Ezenkívül a nők fizetése döntő fontosságú a családokban.

Világos, hogy az Európa 2020 stratégiának világos elkötelezettséget kell tanúsítania a nemek közötti egyenlőség iránt minden európai politika terén. A stratégiát össze kell hangolni a nők és férfiak közötti egyenlőség előmozdításának ütemtervével, valamint a jövőbeli nőjogi chartával. Ahogy képviselőtársam, Marc Tarabella jelentésében is szerepel, a nők egészséget érintő és nemi jogai is egyenlőképpen fontos eszközei a nők társadalmi-gazdasági egyenjogúságának. Biztosítanunk kell a tudáshoz, információhoz, egészségügyi ellátáshoz és támogatáshoz való hozzáférést, hogy minden nőnek egyenlő jogai és esélyei legyenek.

Szeretnék köszönetet mondani Vladimír Špidlának azért az öt évért, melyben együtt dolgoztunk, hiszen erre az az utolsó alkalmam. Önnek is és csapatának is köszönöm kiváló munkáját.

Hella Ranner (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ebben a nagyon érdekes vitában szinte már minden elhangzott. Nehéz lenne bármi újat hozzátenni. Mégis szeretnék egy rövid megjegyzést tenni: mindannyiunknak arra kell törekednünk, hogy a nők ne legyenek többé olyan helyzetben, hogy választaniuk kelljen egyrészt a család, másrészt a munka között. Meg kell teremtenünk annak feltételeit, hogy ez valóra válhasson. Gyors intézkedéseket kellene hoznunk érdekében, hogy a nők egyrészt anyai, másrészt szakmai kötelezettségeiknek egyaránt a lehető legjobban eleget tudjanak tenni.

Azonban ha reálisan gondolkodunk, azt kell mondanunk, hogy talán elkerülhetetlen a meglévő fizetési sémából való kizárás. Azonban a nők számára lehetővé kell tenni, hogy ha visszamennek dolgozni, hamar behozzák a kihagyott időt. Véleményem szerint ez az a megoldás, melynek elérésén dolgoznunk kell, különösen ebben a nehéz gazdasági időszakban. Ha sikeresek vagyunk, ha az Európai Parlamentben hozzá tudunk járulni ehhez a sikerhez, akkor megteremthetjük a valódi esélyegyenlőség modern Európáját. Mindannyiunk számára nyilvánvaló, hogy ez csak a nők és férfiak közötti következetes egyenlőséggel valósítható meg.

Britta Thomsen (S&D). – (DA) Elnök úr, Tarabella úrnak a férfiak és nők közötti egyenlőségről szóló jelentése nagyon jól összefoglalja azokat a kihívásokat, melyekkel az egyenlőség terén szembesülünk az EU-ban. Ezen kihívások egyike a nők arányának növelése az állami vállalatok és magántársaságok igazgatótanácsában – természetesen a pénzügyi szektorban is. Egy gazdasági válság kellős közepén vagyunk, ezért minden képességünket ki kell aknáznunk a szükséges növekedés megteremtése érdekében. Egész egyszerűen a versenyképességünk forog kockán.

Ezért az EU-nak tanulnia kellene Norvégiától. 2002-ben Norvégia akkori kereskedelmi és ipari minisztere azt a javaslatot kezdeményezte, hogy a vállalatok igazgatótanácsában legalább 40%-ban kell magát képviseltetnie mindkét nemnek – tette mindezt józan megfontolásból: tudta, hogy Norvégiának minden képességét ki kell aknáznia, hogy nemzetközi szinten versenyképes maradjon. A munkahelyi felvétel jelenlegi formája, melyben főként férfiak vesznek fel férfiakat, nem segíti elő, inkább hátráltatja a fejlődést és növekedést. Mindkét nem képességeit kamatoztatnunk kell, és kezdeményeznünk kell egy, a norvéghoz hasonló európai szabályozást. 2002-ben megközelítőleg 200 nő volt a norvég vállalatok igazgatótanácsaiban, ma ötször annyian vannak. Ráadásul tanulmányok is igazolják, hogy azon vállalatok, ahol mindkét nem képviselve van az igazgatótanácsban, pusztán gazdasági szempontból is jobban teljesítenek. Tehát a józan ész is az egyenlőségért való küzdelmet diktálja.

Carlo Casini (PPE). . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, biztos úr, a nők és férfiak közötti egyenlőség elve annak a nagy áramlatnak központi sodra, amely már felszabadította az idegeneket, a rabszolgákat, a feketéket – ez az áramlat emberi méltóságot követel mindenkinek. Ezért mind a Tarabella-jelentés, mind a bizottsági jelentés üdvözlendő, mivel az emberi méltóság elvének mindenkorai tiszteletben tartását hangsúlyozzák.

Azonban úgy érzem, nem hallgathatok el két kritikus megjegyzést. Az emberi méltóság és egyenlőség mindenkit megillet, tényleg mindenkit, tehát azokat is, akik még nem érkeztek meg közeink, a meg nem született gyermekeket. Ezért elfogadhatatlan, hogy a jelentés 38. bekezdése úgy beszél a terhességmegszakításról, mint a szexuális és reprodukív jogok vagy a nők jogainak egyik aspektusáról. Senki nem tagadja a problémás és nem kívánt terhességek kérdésének komplexitását – valóban komoly problémákról van szó –, de ezekről a kérdésekről semmiképpen nem lehet úgy beszélni, hogy nem beszélünk az élet iránti tiszteletről, és nem adunk meg az anyáknak minden segítséget ahhoz, hogy szabadon dönthessenek gyermekük megtartása mellett.

Második kritikus megjegyzésem a szexuális és reprodukív egészség koncepciójának kiterjesztésére vonatkozik, konkrétan arra, hogy az X preambulumbekkezdés a szexuális és reprodukív egészség fizikai és szellemi aspektusai mellett társadalmi aspektusokról is beszél.

Nem egészen értem, mit akar ez jelenteni: azt, hogy a szexuális viselkedést, bármilyen is legyen az, és az egyén 'jólétét' ebből a szempontból másoknak kell igazolniuk, elismerniük és dicsérniük? Nem jelentené ez azt, hogy végül a lelkiismereti szabadság és a véleménynyilvánítás szabadságának megsértésénél kötünk ki? Azért teszem fel ezt a kérdést, mert nem hiszem, hogy olyan egyszerű lenne megválaszolni.

Mairead McGuinness (PPE). . – Elnök úr, egyetértek azokkal a képviselőtársaimmal, akik szerint a még több jogszabály nem megoldás, amikor még az egyenlőségről szóló, jelenlegi jogszabályokat sem alkalmazzuk.

Másodszor pedig, én az egyenlőségért küzdő mozgalommal együtt nőttem fel, és most amiatt aggódok, hogy a fiatal nők úgy gondolják, ez a harc már befejeződött. Ezért ösztönöznünk kell az egyenlőségről szóló vitát a fiatal nők és fiatal férfiak között.

A gazdasági válság persze a nőket is érinti, de természetesen az is érinti őket, ha a férfiak veszítik el a munkájukat. Szerintem nagyon világosan kell látnunk, hogy a gazdasági válság mindenkit érint, különösen a családokat.

Teljes mértékben egyetértek a 34. és 35. bekezdéssel, és támogatom, hogy azokat az országokat, amelyek még nem ratifikálták az Európa Tanács emberkereskedelem elleni fellépésről szóló egyezményét, szólítsuk fel, hogy tegyék ezt meg. Remélem, hogy az ír kormány betartja ígéretét, és az idei évben ratifikálja az egyezményt.

A családon belüli erőszak szörnyű realitás: és sok esetben nemcsak erőszakról, hanem családon belüli gyilkosságról van szó. Írországbán most folyik egy bírósági tárgyalás egy ilyen incidensről.

Azonban a 38. bekezdés figyelmen kívül hagyja a terhességmegszakításra vonatkozó szubszidiaritást, ezért véleményem szerint módosításra szorul.

Olga Sehnalová (S&D). . – (CS) Biztos úr, hölgyeim és uraim, amikor nagyjából 100 évvel ezelőtt folyt a küzdelem a nők választójogáért, akkor a nők nem egy privilégiumért harcoltak, hanem azért, hogy ismerjék el alapvető polgári jogait. Próbáljunk meg ma is így gondolkodni erről!

Szilárd meggyőződésem, hogy a választásokon a jelöltek közti teljesen szabad verseny hozzájárul a nőknek a politikai életben való magasabb részvételi arányához, különösen nemzeti szinten. Ilyen körülmények között a nők kétségkívül helyt tudnak állni. Például Csehországban a legutóbbi parlamenti választások során a jelöltek közötti szabad verseny az összes politikai pártból összesen megválasztott nők számát a csekély 15%-ról az elfogadható 26%-ra növelte volna. Más választási rendszerek esetén is hasonló eredményről számolhatunk be.

Nem szabad hagyni, hogy a nők alárendelt helyzetben legyenek. Ha egyenlő esélyeket kapnak, képesek lesznek győzedelmeskedni. Azonban nem beszélhetünk esélyegyenlőségről addig, amíg a választási rendszerek olyanok, hogy a verseny a jelöltek előre kiválasztott csoportjai között zajlik, előre meg lehet jósolni, kik fognak a parlamentben ülni, a többi jelöltnek pedig nincs valódi esélye arra, hogy megválasszák. Tehát küzdünk a valódi esélyegyenlőségért – egyenlő esélyeket mindenkinek, azaz a nőknek is! Akkor nem lesz szükség kvótákra.

Gesine Meissner (ALDE). . – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nemrégiben az Európai Parlament előtt beszámoltam a munkámról, az itteni feladataimról és sok találkozóról, melyeken részt vettem. Utána egy férfi feltette nekem a kérdést: 'De hát mit szól ehhez a férje?' Ezt már sokszor kérdezték tőlem. Tudom, hogy ezt nőktől szokták kérdezni, és szerintem fordítva soha nem történik meg. A férfiaktól soha nem kérdezik azt, hogy mit szól ehhez vagy ahhoz a feleségük.

(Kellemtelenkedő hozzászólás)

Vagy az Ön férjétől már kérdezték ezt? Nos, akkor az Ön esetében valódi egyenlőségről beszélhetünk.

Hadd mondjak egy másik példát: Egy fiatal baráti házaspárnak nemrégiben gyermeke született, és most ketten vállaltak egy állást, hogy mellette el tudják látni a babát. A nő esetében ezt mindenki teljesen normálisnak tartja, de a férjtől folyton azt kérdezik, hogy miért tölti a fél napját pelenkázással, és hogy nem érzi-e úgy, hogy ez hátráltatja a szakmai előmenetelét. Ezek a kérdések nem az egyenlőségről tanúskodnak.

Végül pedig hadd szóljak az egyenlő díjazásról, melyről ma már szó esett. Bár vannak olyan vállalatok, amelyek egységes béreket fizetnek, de bizonyított, hogy a nők olyan részlegeken dolgoznak, ahol kevesebb lehetőség van az előrelépésre, és kevesebb juttatást kapnak. És még egy utolsó példa: azok a vállalatok, melyeknek vezetése legalább 30%-ban nőkből áll, nagyobb üzleti sikereket érnek el. Az egyenlőség kifizetődő!

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). . – (RO) Üdvözlöm az állásfoglalást, és örülök, hogy kulcsszerepet kapnak benne azok a mezőgazdaságban dolgozó nők, akik a tulajdonjogot és a családi gazdaságban betöltött szerepüket illetően nem bírnak világos, meghatározott jogi státusszal. Ez a téma, melynek fontos következményei lehetnek, a Tanács spanyol elnökségének napirendjén is a fontos célkitűzések között szerepel. Ki kell dolgoznunk a lehető legjobb megoldásokat erre a problémára.

Remélem, hogy a nőknek az európai gazdaságban betöltött szerepe az Európa 2020 stratégiában is fontos helyet kap majd, melynek vitájára éppen ezen a héten kerül sor Brüsszelben.

Karin Kadenbach (S&D). . – (DE) Elnök úr, biztos úr, szeretnék köszönetet mondani képviselőtársamnak, Tarabella úrnak ezért a jelentésért. A tény, hogy a jelentés több mint 40 bekezdést tartalmaz, világosan bizonyítja, hogy a nők egyenlősége és esélyegyenlősége nem olyan terület, ahol egy óra alatt igazságot lehetne szolgáltatni. Számos megvitatandó téma van itt. Ma azonban két pontra szeretnék fókuszálni. Az első a jelentés 8. bekezdése, amely sajnálatosnak tartja, hogy a jelenlegi lisszaboni stratégiából csaknem teljesen hiányzik a nemek közötti esélyegyenlőség dimenziójának integrációja. Én is szeretnék csatlakozni ahhoz a kéréshez, hogy a Bizottság és a Tanács a Lisszabon utáni, 'Európa 2020' stratégiában szenteljen külön fejezetet e dimenzióknak.

Ezenkívül alapvető fontosságú, hogy a tagállamok nemek szerinti hatásvizsgálatot folytassanak, mivel ha komolyan vesszük a jelenlegi válság hatásai elleni küzdelmet, akkor olyan intézkedésekre van szükség, melyek figyelembe veszik a nők különleges helyzetét. Véleményem szerint valóban sürgetni kell a tagállamokat, hogy a gazdaság talpraállítása érdekében ilyen adatok és hatásvizsgálatok ismeretében hozzanak intézkedéseket. Egyetérték azzal is, hogy a nők rendelkezzenek a saját testük és egészségük felett.

Norica Nicolai (ALDE). . – (RO) Üdvözlöm a jelentést, de szeretnék hangsúlyozni egy dolgot. Nem gondolom, hogy ezen a területen a jogi szabályozás releváns lenne, mivel a férfiak és nők közötti egyenlőség kérdésköre az emberi civilizáció és kultúra egyik fő komponense. Úgy gondolom, hogy a pozitív intézkedéseket az egyéni személyiségfejlődés szintjén kell megvalósítani, és ennek alapja az, hogy a gyermekeket a sztereotípiákban való gondolkodás ellen és a nemek közötti egyenlőség szellemében neveljük. Hiába fogadjuk el ezeket az elveket, és hiába hajtunk végre ilyen irányú integrációt, attól még továbbra is ugyanaz a vita fog folyni a témáról, és nem igazán fog történni semmi.

Szeretnék hangsúlyozni még valamit. Az egyenlőtlenségek csökkennek a tudásalapú társadalomban és a gazdaság új formájában. Úgy gondolom, hogy ezek fontos lépések az egyenlőség felé.

Zuzana Roithová (PPE). . – (CS) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, szeretném hangsúlyozni, hogy a jelentésben idézett, elavult barcelonai célkitűzések ellentétben állnak a szakértők véleményével. Szakértők szerint az egészen kicsi, két év alatti gyermekeket nem lenne szabad intézményekbe adni, ezért teljességgel lehetetlen, hogy ilyen célkitűzést akarjunk ráerőltetni a tagállamokra. A csecsemők és kisgyermekek egészséges mentális fejlődése szempontjából elengedhetetlen, hogy egész nap az édesanyjuk és édesapjuk viselje gondjukat. A jelentés ezenkívül a tagállamok jogaira is beavatkozik, mivel meg akarja változtatni családpartí politikájukat. Természetesen a mi feladatunk, hogy erőfeszítéseket tegyünk az emberkereskedelem, valamint a nőkkel és gyermekekkel szembeni erőszak elleni hatékony európai intézkedések érdekében. Szerintem a

jelentés nem tartja tiszteletben a meg nem született gyermekek élethez való jogát. Véleményem szerint a jelentés nem kiegyensúlyozott. Végezetül szeretnék köszönetet mondani és sok sikert kívánni Špidla biztos úrnak.

Katarína Neveďalová (S&D). . – (SK) Igaz, hogy az Európai Unió az elmúlt harminc évben sokat tett a nők helyzetének és jogainak javításáért. Azonban továbbra is fennáll, sőt egyre mélyül a legszembeötlőbb különbség: a férfiak és nők közötti bérezési különbség.

A nők átlagosan csaknem 20%-kal kevesebbet keresnek, és ennek a bérezési különbségnek a nők nyugdíjára is jelentős hatása van, valamint arra is, amit egyre inkább a „szegénység elnőiesedésének” hívunk. A bérezési különbségek sok jogi, társadalmi és gazdasági faktorral összefüggnek, melyek túlmutatnak az 'egyenlő munkáért egyenlő díjazást' problémáján.

Európai kampányt kellene indítani azon mélyen gyökerező előítéletek felszámolására, melyek szerint vannak azok, akik a nadrágot viselik, és vannak az alacsonyabb értékű személyek, akik a szoknyát viselik. Nyíltan kell beszélnünk a családon belüli erőszak és az emberkereskedelem témájáról, melyek még mindig tabutémák, és természetesen arról, hogy a nemek közötti egyenlőség témájával már az általános iskolai oktatás során meg kellene ismertetni az iskolásokat.

Végezetül szeretnék minden jelenlévőnek feltenni egy kérdést. Hogyan becsülhetné és védhetné a társadalom a nőket mint páratlan és különleges lényeket, mint az élet hordozóit, ha a Nemzetközi Nőnapot szocialista csökevénynek tartjuk?

Piotr Borys (PPE). . – (PL) Elnök asszony, nagyon örülök, hogy férfiak is felszólalnak a mai vitában, bár ahogy mindenki láthatja, kisebbségben vagyunk. Szeretném, ha úgy tekintenénk a nemek közötti esélyegyenlőség politikájára, mint egy óriási, kiaknázatlan társadalmi lehetőségre, és így ezen generáció elkövetkező 10 évében az egyenlőtlenségek minden területen kiegyenlítődnének, ha egy gyorsan fejlődő társadalomban gondolkodunk.

Három problémás terület van: az első a tudományos életben jelentkező egyenlőtlenség. A nők magasabban képzettek, mégsem léptetik elő őket. Másodszor pedig, a nőknek jelentősen nagyobb mértékben kellene a politikában részt venniük, ezért véleményem szerint minden tagállamban be kellene vezetni az arányokra vonatkozó szabályokat. A harmadik terület a vállalkozói szerepvállalás. A nők példának okáért jobban megállják a helyüket a mikrovállalkozásokban, ennek ellenére a nagy cégek vezetésében elég kis arányban vannak jelen. A jelenlegi növekedési ütem arra enged következtetni, hogy a nők csak 2280-ra fognak egyenlő arányban részt venni a vállalatok vezetésében. Ezen változtatni kell.

Három következtetést szeretnék levonni. Először is, a megfigyelőközpontnak meg kell néznie a legjobb gyakorlatokat. Másodszor pedig, szeretnék szívből jövő köszönetet mondani Špidla úrnak, hogy hozzájárult, hogy legyen lehetőség az Európai Szociális Alapból, az Európai Unió ezen nagy pénzügyi eszközéből, óvodákba befektetni. Harmadszor pedig, szeretném kijelenteni, hogy amennyiben ezen parlamenti ciklus alatt gyermekem születne, szeretnék apasági szabadságot kivenni, ha Buzek úr megengedi.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). . – (RO) Véleményem szerint a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség biztosítására hatékony karriertervezési rendszerre van szükség, ami azt jelenti, hogy elegendő gyermekgondozási intézményre, elegendő bölcsődére van szükség.

Az Európai Unióban a gyermekek jelenleg várólistára kerülnek, ha bölcsődébe akarják íratni őket. Nagy számban vannak olyan gyermekek is, akiket egyáltalán nem tudnak beíratni ezekbe az intézményekbe, mivel nincsen elegendő hely. Minden, a gyermekgondozási rendszerek fejlesztésébe befektetett egy euró hat euró nyereséget jelent a társadalomnak, amely az intézmények által létrehozott munkahelyekből és az európai polgárok életminőségének javulásából adódik. Ezért remélem, hogy a jövőben az Európai Unió és a tagállamok többet fognak befektetni ezekbe az egészen fiatal gyermekek gondozására létrehozott rendszerekbe.

Végül, de nem utolsósorban szeretném felhívni a figyelmüket a gyermeküket egyedül nevelő szülők helyzetére, és arra, hogy milyen nehézségekkel kell megküzdniük azoknak, akik egyedül nevelik gyermekeiket.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). . – (PL) Elnök úr, véleményem szerint a nők és férfiak közötti egyenlőségnek két kulcsa van. Az egyik a gazdasági forrásokhoz való egyenlő hozzáférés, a másik pedig a közéleti döntéshozatalhoz való egyenlő hozzáférés. Véleményem szerint elfogadhatatlan, hogy még mindig makacsul tartják magukat a különbségek a nők és férfiak bérezése között. Egyenlő értékű munkáért egyenlő díjazás jár. Továbbá szeretném hangsúlyozni, hogy véleményem szerint nagyon fontos, hogy a nők nagyobb arányban vegenek részt a politikai életben és általában a közéletben. Mélységesen meg vagyok győződve

arról, hogy a nőknek a közéletben való nagyobb számban és igazságosabb elvek alapján történő részvétele azt fogja jelenteni, hogy a kidolgozott költségvetések, politikák és tervek nagyobb mértékben tükrözik majd az egész társadalom álmait, szükségleteit, törekvéseit és terveit.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) A gazdasági és pénzügyi válság következtében 2009-ben a munkanélküliségi ráta a nők körében 1,6%-kal nőtt, míg a férfiak körében 2,7%-kal.

A nőknek a politikai döntéshozatalban való részvételi aránya is jelentősen nőtt. A nők aránya az Európai Parlamentben az előző parlamenti ciklusban 31% volt, ez most 35%-ra nőtt. A román képviselők között a nők aránya 36%. Vegyük Románia példáját, ahol valami újnak a kezdetét jelzi az, hogy egy nő – egy volt európai parlamenti képviselőt – választottak meg az országgyűlés elnökévé. Ha tehetek egy személyes megjegyzést, én mint politikai pályafutása elején álló, fiatal nő, független jelöltként indultam az európai parlamenti választásokon, és a pártlista nélkül is sikerült megszereznem a szükséges számú szavazatot. A magánszektorban sokkal inkább jelen vannak a nők, egyharmaduk ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, a ma esti vita címe a „nők és férfiak közötti egyenlőség”, azonban a legtöbb felszólaló azt mondta, hogy a „férfiak és nők közötti egyenlőség”.

Azt hiszem, ez részben megválaszolja Lulling asszonynak azt a kérdését, hogy miért nem történt nagyobb előrelépés 1975 óta. Ennek oka a tradíció. A kulturális tradíció. A nőket sokáig alsóbbrendűnek, alárendeltnek tartották – és tartják sokszor még ma is. Világszerte sok országban még mindig tartja magát ez a felfogás, és hatalmas kihívás, hogy ezen változtassunk.

Azonban szerencsére az EU nagy előrelépést tett, és talán a leginkább éppen itt, a Parlamentben, ahol mind számszerűleg, mind az attitűdöket tekintve valódi egyenlőség uralkodik. A fejlődésnek folytatódnia kell a törvényhozás, a célkitűzések és az irányelvek révén.

Elhangzott az is, hogy a fiatal lányokat alaposabban fel kell világosítani. Ezzel egyetértek, de a fiatal fiúkat is alaposabban fel kell világosítani, főként azon filmek és televíziós műsorok romboló hatását ellensúlyozandó, melyek egyáltalán nem mozdítják elő az egyenlőség szellemén alapuló társadalom kialakulását. Ezen a téren rengeteg a tennivaló, tehát ideje nekilátnunk.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Elnök úr, nehéz időszakokban általában a nőkre hárulnak a család mindennapi jólétének biztosításával járó többletproblémák. Ezért nem elég hálásnak lennünk, hanem a szociálpolitika részeként érdemi támogatást is kell nyújtanunk nekik. Véleményem szerint ezen a területen sok a tennivalónk.

A nemek közötti egyenlőség és a nők jogai az emberi jogokból következnek. Úgy tűnik, hogy az ezen alapvető jogok érvényesítésére irányuló, túlzott mértékű szabályozásokat talán úgy fogadja a közvélemény, mint a mögöttük álló alapelv nyílt tagadását. Végül pedig, a nők és férfiak közötti egyenlőségért a megfelelő oktatási rendszer révén tehetjük a legtöbbet, mivel a nők iránti tisztelet nem elég, és azt még a legjobb dokumentumokban sem lehet teljességgel definiálni és rögzíteni, ha nem része a kultúránknak, a szokásainknak és a neveltetésünknek.

Lengyelországban van egy mondás, mely szerint a nők tartják a ház három oldalát, a férfiak pedig csak egyet. Ezt úgy is értelmezhetjük, hogy a nők megkülönböztetett és különleges helyzetben vannak, de úgy is, hogy nagy mértékben ki vannak zsákmányolva, és egyenlőtlen helyzetbe vannak kényszerítve.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Hölgyeim és uraim, ez a vita szokatlanul hosszúra nyúlt. Számos vitán vettem már részt a Parlamentben, és ez minden bizonnyal a leghosszabbak között volt. A vita véleményem szerint azt is világosan megmutatta, hogy az Európai Bizottság és Európa által megfogalmazott politikának megvan a maga belső rendje és a maga belső logikája, és azt folytatni kell. Az emberi jogokból nyilvánvalóan következik az esélyegyenlőség, melyet mindenki számára biztosítanunk kell, és amely véleményem szerint alapvető európai érték. Nem fogadhatjuk el, hogy bizonyos elszigetelt területeken ne alkalmazzák következetesen az esélyegyenlőség elvét.

Az egyenlőségre vonatkozó tervben megfogalmazott politikát nézetem szerint a jövőben is folytatni kell, és egyetértek azzal a véleménnyel is, hogy az 'Európa 2020' stratégiában tovább kell erősítenünk a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos témákat. A vita során számos alkalommal elhangzott – és én is teljes mértékben egyetértek vele –, hogy egy modern társadalom, ha sikeres akar lenni, nem engedheti meg magának,

hogy ne kamatoztassa a rendelkezésére álló humántőke egészét. Nézetem szerint az esélyegyenlőség egyedülálló versenyelőnyt jelent Európa számára.

Hölgyeim és uraim, megvitattuk az intézkedéseket, a kulturális aspektusokat, a törvényhozást, valamint ezen bonyolult kérdéskör sok más aspektusát. Úgy gondolom, hogy egyetlen megoldásról sem lehet *a priori* negatív vagy pozitív véleményünk. A meglévő jogszabályokat minden bizonnyal következetesen alkalmazni kell. Ez nem kétséges, és tudjuk, hogy ezen a téren rengeteg probléma van. Természetesen az is világos, hogy gyakran egy új és bátor jogszabály alapjaiban változtathatja meg a helyzetet. Említették a norvég példát, ahol kvótát vezettek be a nagyvállalatok igazgatótanácsára nézve, és ez a törvény nyilvánvalóan megváltoztatta a helyzetet, ezért úgy gondolom, hogy érdekes lenne tanulmányozni a norvég példát. De ennek ellenére úgy gondolom, hogy a jelenleg érvényben lévő törvények teljes körű alkalmazása hangsúlyozásának kell a prioritásnak maradnia.

Hölgyeim és uraim, világosan hangsúlyozták a munka és magánélet egyensúlyának fontosságát, és szerintem azt is világosan állították, hogy az esélyegyenlőség témájával nemcsak a nőknek, hanem a férfiaknak is foglalkozniuk kell. Ezért örülök annak, hogy ezt a vitát mindkét nem tapasztalataira alapozva tartottuk, és úgy gondolom, hogy ennek mindig így kell lennie.

Elnök. – Špidla biztos úr, ahogy számos képviselő tette, szeretnék én is köszönetet mondani Önnek, és minden jót kívánok. Minden jót kívánok Önnek, Isten áldja!

Marc Tarabella, előadó. – (FR) Elnök úr, én is szeretnék gratulálni a biztos úrnak a munkájához – igen, én, aki más fórumokon gyakran felelősségre vontam –, és szeretnék köszönetet mondani a nagyon gazdag vitáért minden résztvevőnek, a valóban sok felszólaló képviselőnek.

Figyelmesen hallgattam a felszólalókat, és örültem, hogy férfiak is vannak közöttük. Mindenképpen magasabb volt itt ma a felszólaló férfiak aránya, mint a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságban, melynek 61 tagja közül csak négyen vagyunk férfiak, ami nagyon kevés. Természetesen egyetértek azzal, hogy ebben a küzdelemben a férfiaknak is részt kell venniük.

Nem tudok mindenkinek válaszolni mindenkinek, de szeretnék válaszolni Lulling asszonynak, aki azt mondta, hogy a Nőjogi Bizottság nem kellő többséggel szavazta meg a jelentést. Nos, 15 'igen' szavazat volt öt 'nem' ellenében, azaz háromszor annyi volt az 'igen' szavazatok száma, heten pedig tartózkodtak.

Rengeteg időt töltöttünk a 38. bekezdéssel, mely a reprodukatív egészséggel, a szexuális jogokkal, valamint különösképp a fogamzásgátlással és terhességmegszakítással foglalkozik. Tudom, hogy ez a kérdés talán kényesebb, mint a többi, és bár nem akartam mindent belezsúfolni a jelentésbe, ezt a témát nem hagyhattam figyelmen kívül.

Különösen azokra a fiatal lányokra szeretném felhívni a figyelmet, akik nehéz helyzetbe kerülnek, ha véletlenül teherbe esnek, mert nem kapták meg a szükséges felvilágosítást. A leginkább azoknak a képmutatása zavar, akik nem akarnak tudomást venni arról, hogy igenis vannak ilyen helyzetek, és semmibe veszik ezen fiatal lányok problémáit, de ha a saját gyermekükkel történik ilyesmi, akkor nekik persze van elég pénzük arra, hogy gyermeküket „rekreációs” terápiára küldjék Svájcba vagy máshova anélkül, hogy túl nagy feltűnést keltenének.

Ami a bérezési különbséget illeti, Bauer asszony helyesen fogalmazott. 25%-ról beszélhetünk, ha a részmunkaidőből adódó hatásokat is hozzávesszük, melyek nem olyan jelentősek. Természetesen nehéz pontos számot mondani.

Ez nem olyan jelentés – és azonnal befejezem, mert már csak pár másodpercem maradt – amelybe mindent belezsúfoltunk, és Önök hiányoltak bizonyos témákat: a női nemi szervek megcsonkítását, a burkhat és a kényszerházasságokat. Úgy gondolom, hogy egy demokráciában ezeknek a gyakorlatoknak nincs kulturális hagyománya, ezek inkább olyan gyakorlatok, melyeket a demokrácia eszközeivel le kell küzdenünk.

Az az igazság, hogy ha a jelentés ezeket a témákat is tartalmazná, akkor ezek a háttérbe szorítanák az összes többi, véleményem szerint fontosabb témát.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra február 10-én, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Corina Crețu (S&D), írásban. – (RO) Bár a történelem során először a nők száma nagyobb a munkerőpiacon, mint a férfiaké, továbbra is léteznek a nemi alapú megkülönböztetés esetei. A nők által végzett munkák jelentős része részmunkaidős állás vagy határozott idejű szerződés alapján történik, a fizetés pedig nem kielégítő. Csaknem fél évszázaddal azután, hogy a Közösséget létrehozó szerződések kimondták az egyenlő díjazás elvét, az Európai Unióban egy nőnek 418 naptári napot kell dolgoznia azért a fizetésért, melyet egy férfi 365 nap alatt keres meg.

Bár az EU politikája úttörő szerepet tölt be, 2000 óta mégis még mindig nagyon jelentős a bérezési különbség. Pedig megvan a változtatáshoz szükséges jogi eszköz. Ezért felszólítom a következő Európai Bizottságot, hogy vállaljon szerepet abban, hogy az összes tagállamban átültessék a nemzeti jogba a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló 2006/54/EK irányelvet. A gazdasági recesszió főként azon ágazatokat sújtotta, melyekben a férfiak dominálnak, azonban – többek között Romániában is – fennáll a veszély, hogy a költségvetési megszorítások számos munkahely megszűnéséhez fognak vezetni a közigazgatásban és a közszolgáltatásokban, mely területeken főként nők dolgoznak. Nézetem szerint alapvető fontosságú, hogy a nemek közötti egyenlőségre irányuló politikákat ne módosítsák közalkalmazottakat érintő, diszkriminatív intézkedések.

Vasile Viorica Dăncilă (S&D), írásban. – (RO) Az esélyegyenlőségről szóló jelentés azt javasolja, hogy az Európai Unióban új lendületet kell adni az esélyegyenlőség megvalósításának, mivel a nők és férfiak közötti, valódi, demokratikus egyenlőség előmozdítása alapvető feladat egy, a társadalom egészét integráló demokrácia megteremtése során

Az esélyegyenlőség a gyors társadalmi fejlődés lehetőségét hordozza magában, és nem maradhat pusztán egy jogi eszköz. A legtöbb európai országban még változatlanul fennáll a foglalkoztatási és ágazati szegregáció. Ez tükröződik a nők alacsonyabb fizetésében, a családi feladatkörök férfiak és nők közötti megosztásában, valamint abban, hogy az eltartottakról gondoskodó nők közül kevesebben dolgoznak.

Nem szabad megfeledkeznünk a nőknek az európai mezőgazdaságban betöltött szerepéről sem: a mezőgazdaságban dolgozók egyharmada nő. Gyakran fizetés nélkül dolgoznak, és nem áll rendelkezésükre megfelelő szociális védelem, mivel olyan gazdaságokban dolgoznak, ahol saját családjuk számára termelnek élelmiszert.

Véleményem szerint az Európai Parlamentnek támogatnia kell a nőkkel szembeni erőszak európai megfigyelőközpontjának létrehozását célzó kezdeményezést, valamint tágabb értelemben az áldozatok védelmére irányuló európai jogszabályt, valamint az esélyegyenlőséggel foglalkozó szerv létrehozását az ENSZ szintjén.

Sirpa Pietikäinen (PPE), írásban. – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani Tarabella úrnak ezért a nagyszerű jelentésért, mely a nők és férfiak közötti, európai unióbeli egyenlőségről szól. A nők és férfiak közötti, munkaerőpiaci egyenlőtlenséget tükrözi az a tény, hogy a nők még mindig csak 80 centet kapnak ugyanazért a munkáért, amelyért a férfiak egy eurót. Megvannak az eszközök az egyenlő díjazás megvalósításához, és itt az ideje, hogy alkalmazzuk is ezeket. Például kötelezővé kellene tenni, hogy jelentést írjanak az egy adott állással járó munkakövetelményekről, és a díjazásnak ennek alapján kellene történnie. Szankciókkal kellene sújtani a munkáltatókat, ha nem dolgoznak ki munkahelyi egyenlőségre vonatkozó, megfelelő programot. Nem fordulhat elő, hogy a nők pusztán a nemük miatt akadályokba ütközzenek szakmai előmenetelük során, vagy hogy karrierjük holtpontra jusson. Mind a cégeknél, mind a közsférában nagyobb figyelmet kell szentelni annak, hogy több nő kerüljön vezető pozícióba. Az Európai Bizottság megalakulásakor minden tagállamnak egy férfi és egy női biztost kellene jelölnie. Ahogy a jelentés is tartalmazza, a szakmai és a családi élet összeegyeztetése terén is vannak olyan problémák, melyek relevánsak a nők és férfiak szakmai esélyegyenlősége szempontjából. A gyermekek elhelyezését megkönnyítő közszolgáltatások fejlődése és jobb lehetőségek a szülői szabadság terén: ezek is a nők és férfiak közötti, munkaerőpiaci egyenlőtlenség leküzdésének eszközei. Az Európai Unióban szociális szabályozásra van szükség. Az EU már elkezdett egy egyenlőbb Európa létrehozásán munkálkodni: az uniós jogszabályoknak köszönhetően az európai nők helyzete jelentősen javult. Ami az egyenlőség kérdését illeti, az Unió jó irányba halad, de a dolgok nem történnek maguktól: a jövőben az EU-ban erősebb szociális dimenzióra van szükség egy minden eddigénél egyenlőbb és szociális szempontból érzékenyebb Unió érdekében.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – (RO) A nők és férfiak közötti egyenlőség az Európai Unió egyik alapelve. Az évek során jelentős előrelépés történt ezen a területen. Azonban az egyes tagállamok között jelentős különbségek vannak az egyenlő értékű munkáért járó egyenlő díjazás, a vezető pozíciót betöltő nők

száma és a nők munkaerő-piaci részvételének százalékos aránya tekintetében. A hatályos uniós jogszabályok ellenére a tagállamokban még mindig átlagosan 15–17% különbség van a férfiak és a nők fizetése között. Ez azért van, mert a nőket az alacsonyan fizetett állásokba vagy részmunkaidőben veszik fel. A nők alacsonyabb fizetése következtében a nyugdíjuk is alacsonyabb lesz, azaz a bérezési különbség gyakran szegénységhez vezet az idősebb nők körében. A 65 éves vagy idősebb nők 21%-a ki van téve a szegénység veszélyének, míg a hasonló korú férfiaknak csak 16%-a. A nők és férfiak egyenlő jogainak biztosítása érdekében a tagállamoknak ki kell cserélniük a legjobb gyakorlatokat a nemek közötti egyenlőség biztosítása terén. Továbbá szeretném hangsúlyozni, hogy az iskolákban képzési programokat kell indítani a nőkkel kapcsolatos sztereotípiák leküzdésére.

Livia Járóka (PPE), írásban. – (HU) A férfiak és nők közötti egyenlőség előmozdítására irányuló európai uniós politikával kapcsolatos legfontosabb feladat az idén lejárt négyéves ütemterv eredményeinek és kudarcainak értékelése, valamint az új stratégia körvonalainak meghatározása. A jövőre kezdődő útitervnek – a jelenlegihez hasonlóan – megfelelő hangsúlyt kell helyeznie a többszörös és „metszeti” diszkrimináció jelenségére, és nagyobb figyelmet kell szentelnie az etnikai kisebbségek helyzetének nőjogi szempontjaira. A jelentés helyesen mutat rá a globális gazdasági válság nők helyzetére gyakorolt káros hatásaira, különösen a foglalkoztatás és a nemek közötti bérszakadék tekintetében. Ezért elengedhetetlen, hogy az új stratégia figyelembe vegye a nemek közötti esélyegyenlőség gazdasági jelentőségét, hiszen a nemi alapú kirekesztés nem csupán méltánytalan, de a gazdaságot is visszaveti. A tagállamokat és az érintett vállalkozásokat ezért ösztönözni kell, hogy válságkezelési stratégiáikba egyrészt építsék bele a nemek közötti egyenlőség aspektusát, másrészt ne fogantatosítsanak a férfiak és nők közötti esélyegyenlőséget hátrányosan érintő pénzügyi megszorításokat. A 2010 után életbe lépő ütemtervnek fenn kell tartania az előző stratégia kiemelt céljait és nagyobb figyelmet kell fordítania a szegénység és a társadalmi kirekesztés visszaszorításának szempontjaira, különösen az ennek szentelt európai év tükrében. Az új stratégiának valódi cselekvési tervnek kell lennie, reális, számonkérhető célkitűzésekkel, továbbá jóval hatékonyabb koordináció szükséges az Európai Bizottság és a tagállamok között ezek végrehajtása tekintetében.

17. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

18. Az ülés berekesztése

(Az ülést 22.50-kor berekesztik)